

د پخوانيو
وختونو کيسې

او

پندونه

لومړۍ برخه

د دغه کتاب له موادو څخه ښایي د په ګټه نه
ولاړو ښوونیزو او روزنیزو هدفونو له پاره بیا کار
واخیستل شي. د نورو معلوماتو له پاره او د
دې له پاره چې د متن نورې کاپۍ ترلاسه کړئ
د dzawab@n.stories148.com برېښنالیک له
لارې له مونږ سره اړیکه ونیسئ.

د پخوانيو وختونو کيسې

۵	د پاچا هغه لور چې ورکه شوې وه.....
۱۹	عاجز پاچا.....
۲۵	سوداگر او فقير.....
۷۹	اوه سوالگر.....

پندونه

۱۵۷	پيل مرغ شهزاده.....
۱۵۹	خزانه.....
۱۶۰	قېمتي کاني.....
۱۶۳	خرابه دانه.....
۱۶۴	باران.....
۱۶۵	پمپ.....
۱۶۹	مرغه.....
۱۷۰	هوسۍ.....
۱۷۱	قنديل.....
۱۷۳	دوه ماڼۍ.....
۱۷۳	ليک.....
۱۷۴	د سپوږمۍ له پاره کالي.....
۱۷۵	يو ډول مرغه.....
۱۷۶	مرغۍ او هگۍ.....
۱۷۷	مېلمه.....
۱۸۲	يوه د باور کيسه.....

د پاچا هغه لور چې ورکه شوې وه

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا وه. پاچا شپږ زامن لرل او يوه لور. هغه خپله لور ډېره په قدر سره ساتله، ډېره مينه يې ورسره کوله او ډېر ورسره خوشحاله وه.

يوه ورځ چې هغه له هغې سره ناست وه، هغه هغې ته په قهر شو او له خولې يې ووتل چې «بلا دې وېسه». د شپې هغه خپلې کوټې ته لاړه. سهار هيڅوک خبر نه وه چې هغه چېرې ده، نو [د هغې] پلار (پاچا) ډېر زيات خفه شو او لاړ چې په هغې پسې هر ځای ولټوي. بيا وزير پورته شو، ځکه هغه وليدل چې پاچا ډېر خفه دی، او د يوه نوکر، يوه اس، او د خرڅې له پاره د پيسو غوښتنه يې وکړه، او د هغې په لټون پسې ووت. هغه اوږده موده هغه ولټوله تر هغه چې پيدا يې کړه. (اوس هغه نقل کوي چې هغه يې څنگه ولټوله او څنگه يې پيدا کړه).

هغه ډېر وخت په دښتو، ډاگونو او ځنگلونو کې اوږده مزلونه وکړل او هغه يې ولټوله. هغه يوې

دښتې ته ورغی او یوې خواته یې یوې لارې ته
پام شو. هغه له ځان سره فکر وکړ»

دا چې ما په دښته کې دومره مزلونه وکړل
او هغه مې پیدا نه کړه، دغه لاره به ونیسم،
ښایي چې څه ابادۍ ته ورسېرم».

هغه ډېر وخت مزل وکړ؛ او بیا یې یوه کلا ولیده
چې د عسکرو غونډونه ترې تاو ول. کلا ډېره
ښایسته وه او چاپېره ترې د عسکرو لښکر په
منظم ډول ولاړ وه. هغه له عسکرو نه وډار شو
چې کېدای شي ده ته کلا ته د ننوتلو اجازه
ورنه کړي. نو له ځان سره یې وویل، «زه باید
خپل وس وکړم». اس یې پرېښود او په پښو
کلا ته ورو روان شو.

هغه ته اجازه ورکول شوه چې دننه لاړ شي
او هغوی هېڅ د هغه مخه ونه نیوله؛ هغه له
یوې کوټې نه بلې او له بلې نه به بلې ته
لاړ او چا یې هېڅ مخه ونه نیوله. په دې توګه
هغه عمومي سالون ته ورسېد. هغه پاچا ولید
چې یو تاج یې پر سر وه او خواوشا ته یې ډېر
عسکر ولاړ ول. ډېرو د هغه په وړاندې سازونه
غږول او ښه خوندور مجلس روان وه. نه پاچا
او نه هم کوم بل چا له هغه څخه څه پوښتنه

وګړه. هغه هلته نژدې ښه خواړه ولیدل، ورغی
او ویې وخوړل او بیا یوې خوا ته پرېووت چې
وګوري چې نور څه کېږي.

هغه ولیدل چې پاچا د ملکې د راوړلو حکم
کوي. نوکران په هغې پسې ځي چې رایې
وړي او ډېر شور او خوشحالي جوړېږي. ملکه
چې دننه راوړل شوه ساریانو ورته ډېر سازونه
وغږول او سندرې یې وویلې. د هغې لپاره یوه
چوکۍ کېښودل شوې وه او هغه پرې له هغه
سره نژدې کېناسته. دا د هغه پاچا لور وه. وزیر
هغه ولیده، او ویې پېژنده. بیا ملکې خواوشا
ته وکتل او ویې لیدل چې په یوه کوچ کې یو
څوک غزېدلی دی. هغې دغه سړی وپېژند نو
هغه له چوکۍ نه پورته شوه او هغه ته ورغله،
لاس یې پرې کېښود او پوښتنه یې ترې وکړه:
«آیا ته ما پېژنې؟»

هغه ځواب ورکړ: «هو، زه تا پېژنم. ته هغه د
پاچا لور یې چې ورکه شوې وه.»
هغه له هغې نه پوښتنه وکړه «ته تر دې ځایه
څنگه راغلې؟»

هغې ځواب ورکړ: «ځکه چې [زما] د پلار (له
خولې په ناپامۍ کې ماته داسې خبره ووته
(چې 'بلا دې وېسه') او دغه د بلا ځای دی.»

نو هغه هغې ته وويل چې پلار دې ډېر خفه دی او کلونه کلونه کېږي چې ستا لټه کوي. هغه له هغې نه پوښتنه وکړه چې: «زه تا له دې ځای نه څنگه اېستلی شم؟»

هغې ځواب ورکړ: «ته ما له دې ځای نه بهر نشې اېستلی، خو که ته د ځان له پاره یو ځای انتخاب کړې او تر یو کال پورې هلته پاتې شې او هر وخت زما د وړلو هیله ولرې کېدای شي چې خپل مرام ته ورسېږې. او کله چې ته وخت لرې، ته په پرله پسې ډول زما د وړلو هیله او امېد ولرې. او ته باید روژه ونیسې. د کال په وروستی ورځ باید ته خامخا روژه ونیسې او په ټولو څلورويشتو ساعتونو کې ویده نشې.»

نو هغه لار او همداسې یې وکړل، او د کال په آخر کې، په وروستی ورځ، هغه روژه ونیوه او ویده نشو. بیا هغه پاڅېد او هلته (د پاچا لور ته ورغی چې بهر یې وباسي). په لاره کې هغه یوه ونه ولیده چې ښایسته منې یې نیولې وې. هغه په سترگو ډېرې ښې لگېدې او هغه یوه منه ترې وخوړه. د منې په خوړلو سره سمدلاسه هغه راپېښوت او د اوږده وخت لپاره خوب وېوړ. د هغه نوکر ډېر کوشش وکړ خو

ويې نشو کولی چې پایې خوي. وروسته هغه له دغه خوب نه راښکار شو. هغه له نوکر نه پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟»

نوکر ورته ټوله کیسه تېره کړه او ورته ويې ويل: «ته یوه ډېره اوږده موده ویده وې. ډېر زیات کالونه وشول چې ته ویده یې، او ما خپل ځان تر اوسه پورې په دې مېوه باندې ژوندی ساتلی دی.»

هغه ډېر زیات خفه شو او لاړ او هغه (د پاچا لور) یې هلته ومونده. هغه ډېره غمجنه وه او هغه ته یې گپله وکړه او ویې ويل: «تا په یوه ورځ وبایلله» [یعنې، ځکه چې تا یوازې یوه ورځ خپل ځان ونشو ساتلی او هغه مېه دې وخوړه او ودې بایلله]. که ته په هغه ورځ راغلی وې، زه به دې له دې ځای نه بهر وړې وای. دا سمه ده چې خوراک نه کول ډېر سخت دي، په تېره بیا په وروستی ورځ ځکه چې دا وخت د شیطان زور ډېر زیات وي. نو ته باید یو ځل بیا یو ځای انتخاب کړې او تر یو کال پورې هلته پاتې شې، او په وروستی ورځ ته کولی شې چې خواړه وخوړې خو باید چې ویده نشې. او ته باید هېڅ شراب ونه څښې چې خوب دې وېنسي، ځکه چې ترټولو مهم شی د خوب [مخنیوی] دی.»

هغه لار او همداسې يې وکړل. په وروستی ورځ هغه هلته لار. هغه يوه روانه چینه وليده. د چينې رنګ سور وه او د شرابو په څېر بوی يې کاوه. نو هغه له نوکر نه پوښتنه وکړه، «آيا تا وليدل؟ دا يوه چينه ده چې اوبه په کې دي، رنګ يې سور دی، او بوی ترې د شرابو راځي.» هغه لار او د چينې خوند يې وڅاکه. هغه سمدلاسه راپرېوت او تر ډېرو کلونو- اويا کلونو- پورې ویده شو.

له هغه ځای څخه ډېر عسکر تېرېدل چې د سامان ټولې [سرپټې گاډۍ] يې شاته پسې روانې وې؛ او نوکر ځان له عسکرو څخه پټ کړ. ورپسې يوه بگۍ راغله چې د پاچا لور په کې ناسته وه. هغه له هغه سره نژدې ودرېده او له بگۍ نه ښکته شوه. هغه له هغه سره نژدې کېناسته، هغه يې وپېژاند، او په زوره يې وښوراوه چې راپايې څوي خو هغه راپانه څېد. نو هغې په هغه باندې ویر پیل کړ او ويې ويل: «پس له دومره کوشش، زحمت او تکليف چې تا دا څوکاله تېر کړل او له دې ځای نه زما د اېستلو له پاره دې دومره خواري وکړه او يوازې د يوې ورځې له امله چې تا کولی شوای ما له دې ځای نه وباسې، تا [دا چانس] له لاسه ورکړ.»

هغې ډېر زيات وژل او ويې ويل: «دا زما او ستا له پاره ډېره د خپگان خبره ده. زه له خومره اوردې مودې راهيسې دلته يم او نشم کولی چې دباندې وځم [او داسې نور]». بيا هغې له خپل سر نه يو شال رابښکته کړ او په خپلو اوبښکو يې پرې ليکل وکړل او د هغه خڼگ ته يې کېښود. هغه پورته شوه او په بگۍ کې کېناسته او په خپله مخه لاړه.

وروسته هغه پاڅېد او له نوکر نه يې پوښتنه وکړه: «زه د نړۍ په کوم ځای کې يم؟»

نوکر ورته ټوله کيسه تېره کړه: چې ډېر زيات عسکر تېر شول، او دا چې يوه بگۍ هلته راغله، او دا چې هغې هغه ته وژل، او چيغې يې ووهلې، «دا زما او ستا لپاره ډېره د خپگان خبره ده»، او داسې نور (لکه چې پورته ياده شوه).

دا وخت هغه خواوشا وکتل او ويې ليدل چې له هغه سره نژدې يو شال پروت دی. نو هغه پوښتنه وکړه، «دا له کومه شو؟»

او هغه ځواب ورکړ، «دا هغې پرېښود او په خپلو اوبښکو يې ليکل پرې وکړل».

نو هغه شال راپورته کړ او د لمر سترگې خواته یې ونيو او لیکلي ټکي یې ولیدل. هغه لیکلي ټکي چې دهغې گیلې او ټراوې وې (لکه چې پورته یاد شول) ولوستل. او (په هغه کې لیکلي ول) چې نور هغه په هغې کلا کې (لکه چې مخکې یاده شوه) نه ده، بلکې هغه باید د سرو زرو غر چې د مرغلرو کلا په کې ده، ولټوي: «هله به ته ما پیدا کړي.»

هغه نوکر هله پرېښود او اوس یوازې روان شو چې هغه ولټوي. هغه ډېر کالونه هغه ولټوله. دا چې هغه د نړۍ د نقشې ماهر وه نو دې نتیجې ته ورسېد چې په اباده سیمه کې خو د سرو زرو غر او د مرغلرو کلا نشته. [هغه له ځان سره وویل،] «نو زه باید دښتو ته لاړ شم او هله لټون وکړم». او بیا یې د هغې په لټه کلونه کلونه دښتې ولټولې.

وروسته هغه یو ډېو سړی ولید چې په غټوالي له انسان نه غټ وه، او داسې یوه لویه ونه یې له ځان سره روانه کړې وه چې په ابادو سیمو کې نه پیدا کېده. سړي [ډېو] له هغه نه پوښتنه وکړه، «ته څوک یې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه یو انسان یم».

دېو ډېر حيران شو او ويې ويل، «زه دا دومره
اورده موده په دې دښته کې يم خو ما تر اوسه
پورې دلته انسان نه دی ليدلی».

هغه ورته ټوله کيسه (لکه چې پورته ياده
شوه) تېره کړه او ورته ويې ويل چې هغه د
سرو زرو د غره او د مرغلرو د کلا په لټه راوتلی
دی. دېو هغه ته ځواب ورکړ: «دا هېڅ نشته».
او هغه يې زړه توری کړ او ورته ويې ويل چې
«ته هسې کم عقلی په مخه کړی يې ځکه
چې دا داسې څيز دی چې په هېڅ صورت پيدا
کېږي نه».

هغه ډېر زيات وژړل (وزير ډېر زيات وژړل) او
ويې ويل، «هغه خامخا پيدا کېدی شي، ځکه
چې هغه به خامخا چېرته وي!»
هغه هغه زړه توری کړ (دېو هغه زړه توری
کړ) او ويې ويل «ته هسې کم عقلی پسې
اخيستی يې».
او هغه (وزير) وويل چې، «هغه خامخا په کوم
ځای کې دی!»

هغه (دېو) هغه (وزير) ته وويل «زما په نظر دا
هسې يوه بې ځايه خواري ده او ته هم هسې
څېل نيولی يې او دا چې زه د ټولو ځناورو

قوماندان یم نو زه به له تاسره یوه مرسته وکړم او ټول ځناور به راټول کړم. هغوی په ټوله نړۍ کې گرځي. کېدی شي چې له هغوی څخه کوم یو د هغه غره او هغې کلا په هکله [چې پورته یاد شول] معلومات ولري». نو هغه له تر ټولو وړوکی څخه نیولې تر ټولو لوی پورې ټول ځناور راوغوښتل او پوښتنه یې ترې وکړه. هغوی ټولو ځواب ورکړ چې هغوی نه ده لیدلې.

هغه وویل، «ګورې، ته هسې بې گټې کار پسې راوتلی یې. که زما خبره منې، بېرته لاړ شه، ځکه ته نشې کولی چې هغه ومومې په دې چې هغه په نړۍ کې نشته». وزیر په تونده ځواب ورکړ او ویې ویل چې «هغه خامخاشته!»

هغه (دېو) هغه (وزیر) ته وویل، «زه په صحرا کې یو ورور لرم. هغه د ټولو مرغانو قوماندان دی. هغوی په هوا کې جیګ الوزي او کېدی شي چې دغه غر او کلا یې لیدلي وي. ته باید هغه ته ورشې او ورته ووايې چې ته هغه ته ما ورلېږلی یې.»

هغه لاړ او څو کاله یې د هغه په لټولو تېر کړل؛ او بیا یې یو دېو (لکه چې پورته یاد شو) ومونده چې هغه هم یوه لویه ونه را اخیستې وه. هغه

هم د لومړني په خبر له ده نه پوښتنې وکړې. وزیرخوا بونه ورکړل او پوره کیسه یې ورته تېره کړه او ورته ویې ویل چې د [هغه] ورور دی هغه ته رالېږلی دی. دغه دېو هم وزیر منع کړ او [تایید یې کړه چې] هغه په هېڅ ډول نشي پیدا کېدلی. وزیر له هغه سره هم په خپله خبره کلک شو او [ویې ویل]، «هغه خامخا شته!»

دېو هغه ته وویل، «زه د ټولو مرغانو قوماندان یم. زه به هغوی ټول راټول کړم؛ کېدی شي چې هغوی وپوهېږي». هغه ټول مرغان راټول کړل او له تر ټولو کوچني څخه نیولې تر ټولو لوی پورې- ټولو څخه یې پوښتنه وکړه؛ او هغوی ځواب ورکړ چې د هغه غره او هغې کلا په هکله هېڅ معلومات نه لري.

دېو وزیر ته وویل: «ودې لیدل، په حقیقت کې هغه د ځمکې پر مخ هېڅ چېرې نشته. که زما خبره منې، بېرته وگرځه، ځکه چې دا شی هېڅ شته نه.»

هغه (وزیر) سخت ټینګار وکړ او ویې ویل چې «هغه هرو مرو په نړۍ کې چېرې شته».

نو دېو هغه ته وویل: «په صحرا کې وړاندې ته کولی شې چې زما ورور ومومې؛ هغه د ټولو

بادونو قوماندان دی او بادونه په ټوله نړۍ کې
ځغلي. کېدی شي چې هغوی څه خبر ولري».

هغه لار او کلونه کلونه یې لټون وکړ، او بیا یې
یو دېو (لکه چې پورته یاد شو) وموند چې یوه
لویه ونه یې را اخیستې وه. هغه هم له وزیرنه
(لکه چې مخکې یاده شوه) پوښتنې وکړې
او هغه ځوابونه ورکړل او (لکه چې پورته یاده
شوه) ټوله کیسه یې ورته تېره کړه. دغه دېو
هم هغه منع کړ خو وزیر ده ته هم زاری وکړې.
هغه (درېیم ورور) وویل چې هغه به له ده سره
یوه مرسته وکړي، او د ده له پاره به ټول بادونه
راغاړي او په دې هکله به ترې پوښتنه وکړي.
دېو بادونه راوغوښتل، ټول بادونه راغلل. هغه
له هغوی ټولو نه پوښتنه وکړه خو یوه هم د
هغه غره او هغې کلا په باره کې معلومات نه
لرل. بیا هغه (دېو) وزیرته وویل: «ودې لیدل، تا
ته چا هسې بې عقله خبره کړې ده».

وزیر ډېر سخت وژړل او ویې وویل: «زه په یقین
سره پوهېږم چې هغه خامخا شته.»

په دغه وخت کې، هغه ولیدل چې یو بل باد
را ورسېد. قوماندان ترې په غوسه پوښتنه
وکړه چې: «ته ولې دومره ناوخته راغلې؟! ما

حکم کړی وه چې ټول بادونه باید راشي؛ ته له هغوی سره ولې رانه غلې؟»

هغه ځواب ورکړ: «په ما باندې له دې امله ناوخته شو چې ما د سرو زرو په غره کې د مرغلرو کلا ته یوه د پاچا لور وړله». هغه ډېر خوشحاله شو (وزیر ډېر خوشحاله شو ځکه چې هغه داسې خبره واورېده چې هغه غوښتل چې وایې وري).

بیا د بادونو قوماندان له باد نه پوښتنه وکړه: «هلته څه ارزښتناک دي؟» (یعنې، څه شیان قیمته او مهم دي).

هغه ځواب ورکړ: «هلته هر څه ډېر ارزښتناک دي».

د بادونو قوماندان غږ وکړ او وزیر ته یې وویل، «دا چې ته دومره اوږده موده د هغې لټون کوې- او ډېر تکلیفونه دې ګاللي دي- له دې امله، زه تا ته یو کچکول درکوم. هر چېرې چې د پیسو له خوا ستا لاس تنګېږي ته [کولی شې چې] په هغه کې لاس دننه کړې او پیسې ترې راوباسې». هغه باد ته حکم وکړ چې هغه هغه ځای ته ورسوي.

توپاني باد راغی او هغه يې هلته تر دروازي پورې ورساوه. هلته عسکر ولاړ ول او هغه يې ښار ته دننه نه پرېښود. هغه خپل لاس په هغه کچکول کې دننه کړ او پيسې يې ترې را واپستې او هغوی ته يې رشوت ورکړ او ښار ته ننوت. هغه يو ښکلی ښار وه. هغه يو شتمن سړي ته ورغی او د خوړو په بدل کې يې هغه ته پيسې ورکړې، ځکه چې هغه کولی شول چې د څه وخت لپاره هلته پاتې شي، او په هوښیاری او حکمت سره د پاچا لور له هغه ځای نه وباسي. په آخر کې وزير هغه له هغه ځای نه را واپسته (خو دا چې څنگه يې را واپسته په دې باره کې يې څه ونه ويل).

عاجز پاچا

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا وه چې يو هوښيار مشاور يې درلود. پاچا هوښيارسې ته وويل، «هلته داسې يو پاچا دی چې خپل ځان ته تکره جنگيالی، صادق او بې کبره سړی وايي.

زه پوهېږم چې هغه يو قوي جنگيالی دی، ځکه چې د هغه له خاورې څخه خواوشا سمندر راتاو شوی دی. هغه يو د کشتيو سمندري ځواک لري چې په توپونو باندې سمبال دی؛ هغوی نه پرېږدي چې څوک دې د هغوی خاورې ته ورنژدې شي. له سمندرڅخه پورې په يوه غاړه باندې د تورو اوبو يو رېگ روان دی. هلته يوازې يوه نرۍ پلې لاره ده، چې په هغې باندې په يو وخت کې يوازې يو سړی تېرېدای شي. د دې لارې امنيت هم د توپونو په واسطه نيول شوی دی، او که چېرې کوم څوک حمله پرې وکړي، هغوی پرې د توپونو ډزې کوي. دا بېخي ناشونې ده چې څوک ان د هغه خاورې ته نژدې ورشي.

خو دا چې هغه خپل ځان ته ريښتني سړی او متواضع شخص وايي، زه نه پوهېږم چې آیا

هغه ريښتيا وايي. نو زه غواړم چې ته ماته د هغه پاچا يو عکس راوړې.» پاچا (چې خبرې يې کولې) له هغه پاچا پرته چې په هکله يې غږېده، نور د ټولو پاچايانو عکسونه له ځان سره درلودل. هېڅ پاچا د هغه پاچا عکس نه درلود، ځکه چې هغه خپل ځان له ټولو خلکو څخه پټ ساتلو. هغه خپل ځان له خپل رعيت څخه ليرې ساتلو او د پردې تر شا کېناستلو.

هونښيارسري هغې پاچايۍ ته سفر وکړ. هغه فيصله وکړه چې لومړی بايد د هغې ځمکې اصلي خاصيت وپېژني. يو څوک کولی شي چې د يوې ځمکې خاصيت د هغې د خلکو له ساعت تېرۍ څخه وپېژني. د دې لپاره چې يو څوک د يوه ځای په هکله څه معلومات ترلاسه کړي په کار دی چې د هغه ځای ټوکې ټکالې يادې کړي. ټوکې ډېر ډولونه لري.

ځينې وختونه يو کس غواړي چې بل کس د خپلو خبرو له لارې خپه کړي. کله چې دويم کس وښيي چې هغه د لومړي په خبرو خپه شو، هغه وايي، «ما هسې ټوکې کول». يو متل دی چې وايي، «يو سړی د بل په وړاندې هرڅه ترسره کوي» [سکروټې، غشي او مرگونې وسلې کاروي... [او بيا وايي زه فقط ټوکې کوم»

داسې هم وي چې يو څوک په ريښتيا سره
ټوکې کوي، خوله دې سره سره هم، بل
شخص د هغه په خبرو خپه کېږي. د ساعت
تېرۍ نور ډولونه هم شته.

داسې يوه پاچايي ده چې نورې ټولې پاچايۍ
په کې شاملې دي. په هغې پاچايي کې چې
ټولې پاچايۍ په کې شاملې دي، يو ښار
دی چې د هغې پاچايۍ ټول ښارونه په کې
شامل دي. په هغې پاچايۍ کې چې ټولې
پاچايۍ په کې شاملې دي په هغه ښار کې
چې ټول ښارونه په کې شامل دي يوه ماڼۍ
ده چې ټولې ماڼۍ په کې شاملې دي. په
هغه ځای کې يو سړی دی چې هرڅه يې په
هغې ماڼۍکې شامل کړي دي. هلته هغه
سړی ناست دی چې د هغې پاچايۍ ټولې
ساعت تېرۍ او ټوکې جوړوي.

هوښيار سړي ډېرې پيسې له ځان سره
واخيستې او هلته لاړ. هغه د بېلابېلو ډولونو
ټوکې او ساعت تېرۍ چې هلته جوړېدې، وليدې.

له ټوکو څخه هغه پوه شو چې هغه ځمکه
ټوله، ستر پايه، له دروغو ډکه ده. هغه وليدل
چې ټوکې په دې هکله جوړېدلې چې څنگه

خلک په کاروبار کې وغولول شي او دوکه ورکول شي، او څنگه کله چې خلکو يوه قضيه محکمې ته رسوله، فيصله پرې د دروغو او رشوت په اساس کېدله. تر دې چې که يو څوک به سترې محکمې ته تلو، هلته به هم له دروغو پرته بل څه نه ول، اودغه قضیې به ټولې په مسخرو اوښتلې.

له دې مسخروڅخه هوښيار سړی پوه شو چې دغه ځمکه ټوله له دروغو او خيانت څخه ډکه ده، او هلته ريښتيا او صداقت بېخي نشته.

بيا هغه د سوداگري مالونو په پېرودلو او پلورلو باندې لاس پورې کړ، پرې يې ښودل چې دی څنگه غولول کېږي. هغه خپله قضيه محکمې ته ورسوله، او ويې ليدل چې هغوی هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ بېول. يوه ورځ به هغه رشوت ورکړ او په سبا به يې هغه ته ويل کېدل چې دی څوک هېڅ نه پېژني.

هغه خپله قضيه يوې لوړې محکمې ته ورسوله، او ويې ليدل چې هلته هم ټول دروغ روان دي. په پای کې هغه سترې محکمې ته ورغی او ويې ليدل چې هلته هم هرڅه په دروغو او رشوت سره پرمخ ځي.

بالاخره، هغه خپله قضیه پاچا ته ورسوله. کله چې هغه پاچا ته ورغی، ورته ویې ویل، «ته پر چا پاچایي کوې؟ پاچایي دې ټوله، سرتريايه، له دروغو ډکه ده. صداقت په کې هېڅ نشته». بیا یې پیل وکړ، او د دې پاچایي روانې تېرايستنې یې ټولې په گوته کړې.

پاچا چې دا خبرې واورېدې خپل غور یې د پردې طرف ته کور کړ چې د هوښیار سړي خبرې په څیر سره واورې. پاچا په دې خبره ډېر زیات حیران شو چې داسې یو سړی هم شته چې د هغه په پاچایي کې په ټولو دروغو باندې خبر دی.

کله چې د دولت وزیرانو د هوښیار سړي خبرې واورېدې ډېر پرې په قهر شول، خو هغه په دې پاچایي کې د دروغو د چلند په هکله خپلو خبرو ته دوام ورکړ.

بیا هوښیار سړي وویل، «دا به منطقي وي چې وویل شي چې له دې امله چې ته پاچا یې، ته هم بېخي د دې نورو په څېر یې - چې ته دروغ خوښوې، بېخي لکه په پاچایي کې چې دا نور خلک دي، خو یو شی شته چې ماته ښيي چې ته ریښتینی سړی یې. دا چې

ته د دې پاچايي دروغ نشې زغملی، نوخپل
ځان له خپل رعیت څخه یوې ډډې ته ساتې»
له دې سره، هوښیار سړي شروع وکړه چې
ډېر په لوړه سويه د پاچا ستاینه وکړي.

پاچا ډېر بې کبره سړی وه. هرکله به یې چې
د عظمت خبره کېدله، هغه به ډېره عاجزي
ښودله. کله چې یو څوک په ریښتیا سره
عاجز وي، څومره چې د هغه ستاینه کېږي
او لویوالی یې یادېږي، هغه خپل ځان کوچنی
او عاجز ښيي. له دې امله کله چې هوښیار
سړي د هغه ستاینه کوله او د هغه عظمت یې
یاداوه، پاچا ځان ډېر کوچنی او عاجز ښوده، تر
دې چې هغه په ریښتیا هم هېڅ شو.

بیا نو پاچا خپل ځان بېرته نشو پورته کولی.
هغه پرده یوې خواته کړه چې هوښیار سړی
وگوري. هغه غوښتل وگوري چې هغه څوک
دی چې په دې ټولو خبرو باندې خبر دی، خو
کله چې پاچا دا کار وکړ، هوښیار سړي د هغه
مخ ولید. په دې توگه، هوښیار سړي وکولی
شول چې خپل تر لاس لاندې انځور وکارې او
خپل پاچا ته یې وروړي.

سوداگر او فقير

يو وخت په يو ځای کې يو لوی سوداگر وه چې ډېر زيات شتمن وه. هغه ډېره لويه سوداګري درلوده، او مالي اسناد او ليکونه يې ټولې نړۍ ته تللي ول. هغه ترټولو ښه هرڅه درلودل.

له هغه څخه کوزيو فقير اوسېده. هغه ډېر زيات غريب وه او په هر څه کې د شتمن سوداګر بېخي برعکس وه (داسې چې د هغوی مقامونه يو د بل پر ضد ول، څنگه چې سوداګر ډېر زيات شته درلودل په ورته وخت کې فقير ډېر زيات فقر درلود).

هغوی دواړو کوچنيان نه لرل. سوداګر کوچنيان نه درلودل، او همداسې فقير هم کوچنيان نه درلودل.

يو ځل سوداګر خوب وليد چې خلک د هغه کورته راغلي وي او شيان په کڅوړو کې اچوي او ټولوي يې. هغه پوښتنه کوي «تاسو څه کوئ؟»

هغوی ځواب ورکوي «مونږ هرڅه د فقير ګره ورو» (دا هغه فقير وه چې له هغه څخه کوزاوسېده).

هغه په دې کار سره ډېر زيات وکړېد او ډېر نا ارام شو، ځکه چې هغوی غوښتل چې د هغه ټول شته ترې واخلي او له فقيرکړه يې وپسي، او هغه نشول کولی چې هغوی له دې کار څخه په خپل قهر سره راوگرځوي ځکه چې ډېر زيات خلک په دې کار بوخت ول. نا اشنا خلکو دهغه د ټولو سوداگريزومالونو، شتمنۍ اوملکيت هر څه په کڅوړو کې ټول کړل. هغوی هر څه له فقيرکړه وپورل، او له تشو دېوالونو پرته يې هيڅ هم پرېښودل.

هغه ډېر زيات خفه وه، چې راپاڅيد پوه شو چې دا هر څه يو خوب وه، خو ان وروسته له هغه چې پوه شو چې دا هرڅه يوازې يو خوب و، او د خداى شکر يې ادا کړ چې هر څه لا هم د هغه په واک کې ول، د هغه زړه ډېر په ډار سره ټوپونه وهل. خوب هغه ډېر خپه کړ، او هغه نشول کولی چې له ذهنه يې وباسي.

اوس د فقيراو د هغه د ښځې په برخه کې، هغه له پخوا نه له دې سره عادت وه چې په هغوی باندې به يې پام کاوه، او هر هغه څه به يې ورکول چې وس يې پرې رسېده. اوس تر خوب ليدلو وروسته هغه د هغوی په هکله خپله پاملرنه له مخکې څخه نوره هم ډېره کړه،

خو هرکله به چې غریب سړی او ښځه یې د هغه کور ته ورغلل، د هغه په خپره کې به تغیر راغی او ډېر به وډار شو، ځکه چې هغه ته به هغه خوب وریاد شو.

هغوی، یعنې فقیر او ښځه یې، له هغه کره ډېرورتل او له هغه سره به یې لیدل. یو ځل، کله چې د فقیر ښځه راغله چې هغه وگوري او هغه هغې ته څه ورکړل، د هغه په خپره کې تغیر راغی، او ډېر ووېرېد او سربېدال شو.

ښځې وویل، «بخښنه غواړم، کولی شې راته ووايې چې څه دلیل دی چې هر کله چې مونږ تا ته راشو، ستا په خپره کې ډېر زیات تغیر راځي». هغه هغې ته د خپل خوب ټوله پېښه بیان کړه، او دا چې اوس له هغه وخت راهیسې د هغه زړه له وېرې ډک شوی دی.

هغې یوه ټاکلې نېټه یاده کړه او پوښتنه یې وکړه چې، «آیا خوب په هغه شپه وه؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو». «د هغه معنی څه ده؟»

هغې وویل، «په هغې شپه ما هم یو خوب ولید». «ما خوب ولید چې زه ډېره شتمنه یم

او دا چې خلک زما کور ته راتلل او کڅوړې يې ډکولې. ما له هغوی څخه پوښتنه وکړه چې چېرې يې وړي، او هغوی ځواب راکړ، له فقير کره! (هغوی سوداگريته اشاره کوله، خو دا وخت هغوی هغه ته فقير ويل.) ته ولې د يوه خوب په هکله دومره فکر کوې؟ خوب خو ما هم ليدلی دی.»

د هغې د خوب په اوږدلو سره فقير نور هم ووېرېد او سربېدال شو. داسې ښکارېدل چې د هغه شتمني او ملکيت دې فقير ته وېوړل شي او د فقير فقر دې ده ته راوړل شي. هغه ډېر سخت ووېرېد.

يوه ورځ د سوداگر ښځې د بگۍ په واسطه سفر وکړ. هغې له ځان سره نورې ښځې بوتللې، د فقير ښځه يې هم له ځان سره بوتله، او په چکر لاړې.

د سفر پر وخت، يو جنرال او لښکر يې پر هغوی تېرېدل. کله چې پوځ تېرېده، هغوی واټ بند کړ. جنرال وليدل چې ښځې روانې دي، هغه حکم وکړ چې له هغوی څخه يوه بايد ستنه کړل شي. د هغه سړي لاړل او د فقير ښځه يې ترې بېله کړه او مجبوره يې کړه

چې د جنرال د بگۍ خوا ته لاړه شي. هغوی
بيا هغه له ځان سره بوتله.

داسې لاره نه وه چې هغه دې پرې خلاصی
ومومي ځکه چې په لږ وخت کې هغوی
ليرې شول. د دې ترڅنگه، له جنرال سره يو
لښکرهم وه نو جنرال هغه له ځان سره کړه
او خپلې سيمې ته يې وبوړه. هغه له خدای
نه ډېره ډارېده؛ هغې د هغه د غوښتنو اورېدلو
ته هېڅ غور ونه نيوه، او ډېر يې وژړل. هغوی
هغې ته ډېرې زارۍ وکړې او له هغې سره
يې ډېره مينه وښوده، خو بيا هم هغې له
خدای نه ډېره وېره ښودله. او هغه، د سوداگر
ښځه، او نورې ښځې له خپل سفر څخه
بېرته ستنې شوې، او د فقيرښځه په بل
لوري تللې وه.

فقيرډېر زيات ژړل، خپل سر يې په پرېشانی
سره پر دېوال واوه، او په پرله پسې توگه يې
د خپلې ښځې ماتم کاوه.

يوه ورځ سوداگر د فقير د کور ترڅنگ تېرېده،
وايې ورېدل چې غريب سړی ډېر سخت ژاړي،
او خپل سر پر دېوال وهي. هغه دننه ورغی او
پوښتنه يې وکړه، «ته ولې داسې ژاړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «ولې زه ونه ژاړم؟» «ما ته څه پاتې شول؟ څوک به شتمني لري څوک به کوچنيان لري، خوزه نور څه لرم؟ اوس مې بڼه هم رانه وېرل شوه، نو ما ته څه را پاتې شول؟»

د فقير د غم او درد په ليدلو سره د سوداگر زړه سخت ودرېد او له فقير سره يې همدردي پيدا شوه.

بيا سوداگر يو بې پروا کار وکړ، چې بېخي لېونتوب و. هغه لار او پوښتنه يې وکړه چې جنرال چېرې اوسېږي، او په هغه لوري يې سفر وکړ.

هغه ډېر بې پروا کار وکړ. هغه مخامخ د جنرال کور ته ورغی. جنرال هلته ساتونکي درلودل، خو سوداگر، له دې امله چې په بل حال وه، هېڅ شي ته هم پام ونه کړ. هغه ساتونکيو ته هېڅ پام ونه کړ.

ساتونکيو هم سخت ټکان وخوړ او چې داسې يو سړی يې وليد چې داسې وحشيانه عمل کوي نو ډېر نارام شول. هغه دلته څنگه راغی؟ او د خپلې پرېشاني له امله، ساتونکيو د هغه مخه ونه نيوله، او هغه وکولی شول چې له

ټولو ساتونکيو څخه تېر شي او د جنرال تر استوگنځي پورې، چې د فقيربنځه په کې پرته وه، ځان ورسوي.

هغه هغې ته ورغی او راويښه يې کړه. ورته ويې ويل «راځه».

کله چې هغې هغه وليد، سربداله شوه او ووېرېده، هغه هغې ته وويل، «راځه له ماسره، چټکه راځه». هغه له هغه سره لاړه، او بيا هغوی له ټولو ساتونکيو څخه تېرشول، تر دې چې بهر ووتل، بيا نو د هغه سوچ سرته ورغی او پوه شو چې څه کاريې کړی دی، يو ډېرېې پروا کار. هغه پوه شو چې ژر به هلته يوه لويه غوغا جوړه شي، همداسې وهم شول. د جنرال د سړيو له خوا يوه لويه غوغا جوړه شوه.

سوداگرلار او خپل ځان يې په يوه کنده کې چې د باران له اوبو نه ډکه وه پټ کړ. هغوی ترهغه وخت پورې پټ ول چې غوغا پای ته ورسېده. هغه تر دوو ورځو پورې په دې کنده کې له هغې سره پاتې شو.

هغې هغه لويه قرباني چې هغه د هغې له پاره ورکړه، او هغه لوی کړاو چې هغه د هغې

له پاره پر ځان ومانه، وليدل، هغې په خدای
 قسم ياد کړ چې خپل ټول ښه بخت او طالع
 (شونې وه چې هغه دې څه ښه بخت، ښايي
 ډېر ارزښت، او طالع ولري) له سوداگرڅخه
 ونه درېغوي. تر دې چې که هغه وغواړي چې
 د هغې ټول طالع او لويوالی واخلي، او هغه
 بېخي هسې شي لکه چې هغه په اصل کې
 وه، هغه به له هغه څخه هېڅ ونه درېغوي، خو
 په داسې يو ځای کې به شواهد څنگه پيدا
 کړای شي؟ هغې هغه کنده د يوه شاهد په
 توگه ونيوله.

دوره ورځې وروسته، هغه له هغې سره
 لاړ. هغوی وړاندې لاړل، او هغه له هغې سره
 وړاندې او وړاندې لاړ. هغه پوه شو چې هلته
 په هغه ځای کې هم د هغې لټون کېده. دا ځل
 هغه لاړ او ځان يې له هغې سره په مذهبي
 حمام کې پټ کړ.

هغې د هغې لويې قربانۍ او کړاو په هکله
 بيا فکر وکړ چې هغه د هغې له پاره گاللي ول.
 هغې بيا د مخکې په خبر قسم ياد کړ، (چې د
 هغې ټول ښه او داسې نور) او مذهبي حمام
 يې د شاهد په توگه ونيول. هغوی هلته هم د
 څه دوه ورځو له پاره پاتې شول.

هغوی بیا روان شول او نور وړاندې لارل. بیا هغه پوه شو چې دلته هم د هغې لټون روان دی. نو بیا، هغه له هغې سره پټ شو، هر ځل په یو بل ځای کې، د اوبو په اوو بېلابېلو ځایونو کې: هغه کنده او حمام چې مخکې ذکر شول، یو حوض، یوه چینۍ، یو لښتی، یو سیند او یو ډنډ. په هر ځای کې چې هغوی پټېدل، هغې تل د هغه د ځان قرباني او کړاو چې هغه د هغې له پاره پر ځان ګاللي ول خپل ځان ته وریادول، او تل به یې هسې قسم یاداوه لکه چې مخکې یې یاد کړی وه. هر ځل به یې ځای د یو شاهد په توګه نیوه. هغوی سفر ته دوام ورکړ، چې هر ځل به په دغو ځایونو کې پټېدل، تر هغه چې بالاخره هغوی سیند ته ورسېدل.

سم چې هغوی سیند ته راوړسېدل، دا چې سوداګر یو لوی سوداګر وه او د سیند لارې ورته معلومې وې، هغه وکولی شول چې داسې تیاری ونیسي چې خپل وطن ته پرې ورسېږي. هغه سفر وکړ او د فقیر له ښځې سره یو ځای کور ته راغی، او هغه یې فقیرته بېرته ورپه لاس کړه. هرې خوا ته خوشحالي شوه.

په سوداګرباندې خدای له دې امله چې داسې یو کار یې کړی و، او سربېره پردې یې

هغه په پوره امانت سره راوستې وه (يعنې د خدای وېره ورسره وه او هغې ته يې لاس نه وه وروړی)، خدای رحم وکړ او په هغه کال يې يو زوی ورکړ. هغې هم، د فقيربنځې، چې له جنرال او سوداگر دواړو سره د پاتې کېدلو پر وخت يې د هغوی دواړو دغوښتنې په مقابل کې مقاومت کړی وه، هغه هم لايقه وگڼل شوه، او يوه لور يې وزېږوله.

نجلی په نه باور وړ او فوق العاده توگه ښکلې وه. هغه داسې يوه ښکلا وه چې هغه يې له نور بشریت څخه بېله کړې وه. داسې ښکلا هېڅکله هم په انسانانو کې نه وه ليدل شوې. خلکو به ويل، «خدای دې يې له بدو سترگو وساتي» (کله چې يوڅوک داسې بې جوړې وي هغه په سختۍ سره ثمر ته رسېږي) (ډېر وخت له نظره کېږي). د هغې ښکلا ډېره فوق العاده وه، چې مثالونه يې تر دې مخکې هېڅکله هم په نړۍ کې نه ول ليدل شوي.

ټول خلک راتلل چې هغه وگوري، او هغوی د هغې ښکلا ته، چې ډېره فوق العاده وه، ډېر حيران ول. هغوی تل هغې ته له مينې نه سوغاتونه ورکول. هرچا دومره سوغاتونه ورولبړل چې فقيرشتمن شو.

په ورته وخت کې، له سوداگر سره داسې نظر پیدا شو چې هغه باید له فقیرې سره د هغې د ډېرې ښکلا له امله چې ډېره بې جوړې وه، د خپلوی خبره وکړي. هغه له ځان سره وویل چې ښايي دا د هغوخوبونو معنی وي چې په کې هغه څه چې د هغه ول فقیرته راوړل کېدل، او هغه چې د فقیر ول هغه په کې هغه ته راوړل کېدل. د خوب معنی ښايي دا وي چې هغوی باید د خپلو کوچنیانو تر منځ یو ازدواج رامنځته کړي، او د هغوی د یوځای کېدلو په نتیجه کې به هغه څه چې د هغوی ول د هغوی ترمنځ سره ګډ شي.

یوه ورځ چې د فقیرښځې له هغه سره ولیدل، هغه هغې ته د هغه د دې هیلې په هکله وویل چې که هغوی د خپلو کوچنیانو ترمنځ د واده له پاره تیاری وکړي. هغه وښودله چې ښايي د دې له لارې خوبونه رینستیا راوځي.

هغې ځواب ورکړ، «ما هم د دې په هکله فکر کاوه»، «خو ما زړه نه کاوه چې د داسې یو واده په هکله له تاسو سره بحث وکړم. که ته غواړې، زه بالکل تیاره یم چې داسې کار وکړم، او زه به هېڅکله هم ستا مخه ونه نیسم. ما لا پخوا قسم کړی دی چې زه به هېڅکله هم له تا نه هیڅ ښه ونه درېغوم.»

د سوداگر زوی او د فقیرلورسره یوځای
ښوونځي ته لاړل، او خارجي ژبې یې، لکه
چې هلته رواج وه، زده کړې. په ورته وخت
کې، خلک راتلل چې نجلۍ د هغې د ځانگړې
ښکلا له پاره وگوري، او هغوی هغې ته هومره
ډېر سوغاتونه ورکړل چې فقیرشتمن شو.

سلطنتي وزیران هم راغلل چې هغه وگوري،
او هغوی په هغه څه چې ویې لیدل ډېر زیات
خوشحال شول. هغوی پوه شول چې د هغې
ښکلا بې جوړې او فوق العاده وه، ځکه چې
هغه له عادي بشري حدودو څخه تېره وه.

د هغې د ډېرې خیالي ښکلا له امله، له
ځینې وزیرانو سره داسې نظر پیدا شو چې له
فقیرسره د واده خبره وکړي. هغو وزیرانو چې
زامن یې درلودل ډېر غوښتل چې د هغوی زامن
دې له هغې سره واده وکړي، خو د هغو له پاره
نامناسبه ښکارېده چې داسې د یوې ټیټې
طبقې له شخص سره دې واده وکړي. له دې
امله هغوی اړتیا درلوده چې هڅه وکړي چې د
فقیرمقام لوړ کړي.

هغوی داسې تیاری ونيو چې فقیرلومړی د
امپراتور په خدمت کې د یو ډگرمن په توگه کار

پیل کړي. وروسته هغه لوراو نورهم لوړشو،
 ځکه چې هر ځل هغوی د هغه د ترفیع ورکړه
 چټکوله، تر دې چې هغه په چټکۍ سره ډېر لوړ
 او جنرال شو. په دې وخت کې وزیرانو غوښتل
 چې ور وړاندې شي او له هغه سره د واده
 خبره وکړي، خو دا کار سخت و، ځکه چې ډېرو
 وزیرانو غوښتل چې داسې وکړي، او ډېرو د
 هغه له پاره د ترفیع د ترلاسه کولو په برخه کې
 هڅه کړې وه. (له دې امله، هغه ونشول کولی
 چې له هېڅ یو سره هم په واده جوړشي.) د
 دې ترڅنګه، هغه نشول کولی چې د سوداګر
 له امله هم له هغوی سره په واده جوړشي،
 ځکه هغه لا له وخته څرګنده کړې وه چې د
 هغه لور باید له هغه سره واده شي.

یو وخت چې فقیرجنرال شو، نوربرياليټوب یې
 هم ترلاسه کړ. امپراتور هغه جنگونو ته ولېږه،
 او هغه هرځل فاتح راوګرځېد. نو امپراتور نوره
 ترفیع هم ورکړه، په دوامداره توګه لوړه او لوړه،
 او هغه تل ډېر بريالی وه.

بیا امپراتور مړ شو. ټول رعیت پرېکړه وکړه
 چې فقیرباید نوی امپراتور شي. کله چې
 وزیران سره جرګه شول، هغوی ټول پر دې
 سره سلا شول چې هغه دې امپراتور شي.

په دې توگه هغه سړی چې پخوا فقیر وه اوس امپراتور شو. هغه جگړې وکړې او ډېر بریمن شو، او ډېرې ځمکې یې فتحه کړې. هغه نورې جگړې وکړې، او تل بریالی راستون شو، چې په دوامداره توگه یې بریالیتوبونه ترلاسه کول، تر هغه چې ټولو نورو پاچاهو پرېکړه وکړه چې هغوی به په خپله خوښه د هغه واکمنۍ او حکمونو ته غاړه ږدي. ځکه چې هغوی د هغه لوی بری ولید، چې هغه د نړۍ ټوله ښکلا او هرې ښې طالع درلودې. له دې امله ټول پاچایان سره جرگه شول او پرېکړه یې وکړه چې هغه به د ټولې ځمکې امپراتور وي، او هغوی هغه ته یو په سرو زرو لیکلی سند ورکړ.

امپراتور (هغه چې فقیر وه او پر ټوله نړۍ امپراتور شو) اوس نه غوښتل چې له سوداگر سره د واده تړون وکړي، ځکه چې له یوه امپراتور سره نه ښایي چې له یوه سوداگر سره واده وکړي. البته، د هغه ښځې ملکې، د سوداگر له پرېښودلو سره مخالفت وکړ. (یعنې هغه د سوداگر په خوا ودرېده ځکه چې هغه د هغې له پاره خپل ژوند په خطر کې اچولی و، او داسې نور) او امپراتور ولیدل چې هغه نشوای کولی چې د سوداگر له پاره بل واده وکړي، په

تېره بيا له دې امله چې د هغه ښځې په کلکه سره د سوداگرملاتړ کاوه.

په دې توگه هغه د سوداگر په وړاندې د پلانونو طرحه کول پيل کړل. د هغه لومړی حرکت دا وه چې هغه بې شتو کړي. هغه دا ټول پلانونه داسې ترسره کول لکه هېڅ چې د هغه له خوا څخه نه وي، او هغه په دوامداره توگه داسې ترتيبات نيول چې هغه خراب کړي. يو امپراتور بې له شکه دا توان لري. هغه په دوامداره توگه د سوداگر له پاره تاوانونه، او په سوداگرۍ کې ماتې ورواړول، تر هغه چې هغه بې شتو، يو پوره فقير، شو.

هغې، ملکې په دوامداره توگه د سوداگرملاتړ کاوه. امپراتور پوه شو چې تر هغه پورې چې زوی ژوندی وي، (يعنې د سوداگر زوی) دا به ناشونې وي چې له بل چا سره دې واده وشي. نو هغه داسې هڅې پيل کړې چې د سوداگر زوی له منځه وېسي. هغه يو پلان طرحه کړ چې له هغه نه ځان خلاص کړي، د دروغو تورونه يې ولگول، او قاضيان يې مقرر کړل چې قضيه وچلوي. قاضيان پوه شول چې امپراتور غواړي چې ځوان يوې ډډې ته کړي، نو هغوی هغه ته داسې سزا واوروله چې هغه په يوه بوجۍ کې بند او په سيند لاهو شي.

ملکه له دې امله په زړه کې ډېره غمجنه وه خو تر دې پورې چې ان ملکې هم نه شوی کولی چې د امپراتور مخالفت وکړي.

ملکه هغوسپړيوته چې وظيفه ورکول شوې وه چې ځوان سيند ته ورواچوي، ورغله. هغه د هغوی په پښو کې پړيوته، ډېر عذرونه يې کول چې د هغې له پاره دې هغوی هغه ته اجازه ورکړي چې لاړ شي. تر هرڅه ايسته، ولې هغه د دې وړ گرځول شوی چې ودې وژل شي؟ هغې غوښتنه وکړه چې هغوی دې يو بل بندي چې په مرگ محکوم شوی وي، واخلي، او سيند ته دې يې واچوي، او ځوان دې وژغوري.

د هغې هڅو نتيجه ورکړه او هغوی هغې ته قسم ياد کړ چې هغوی به هغه ژغوري او هغوی همداسې وکړل. هغوی بل سړی راوښو او سيند ته يې واچاوه، او هغوی د سوداگر زوی ته اجازه ورکړه چې لاړ شي. هغوی هغه ته وويل، «څه! څه!» او هغه هم په خپله مخه لاړ.

ځوان لا د وخته پوخ وه، نوهغه په خپله مخه ولاړ. مخکې له دې، يعنې مخکې له دې چې ځوان لاړ شي، ملکې خپله لور ځان ته وروغوښته. هغې وويل، «زما لورې، ته بايد

پوهه شې چې دغه د سوداگر زوی په تقدیر
کې ستا د ژوند ملگری دی.»

هغې بیا خپلې لور ته ټوله هغه کیسه وکړه
چې پرې تېره شوې وه. «سوداگر خپل آرام او
خوښې زما له پاره قربان کړل او په اوو ځایونو
کې (یعنې په اوه قسمه اوبو کې) له ما سره
یو ځای وه، او هر ځل ما په خدای قسم یاد
کړی دی چې زه به له هغه نه هېڅ داسې
ښه چې زه یې لرم نه ایساروم، او دغه اوه
ځایونه [کنده، مذهبي حمام، او د اوبو اوه نور
ډولونه] مې د شاهدانو په توګه نیولي دي. په
دې توګه، ته زما ټول ښه، بخت، او بریالیتوب
یې. بې له شکه چې ته د هغه د زوی یې او د
هغه زوی ستا د ژوند ملگری دی خو ستا پلار د
خپل غرور له امله غواړي چې هغه بې له کوم
دلیل و وژني. ما لا د وخته یوه هڅه کړې چې
هغه وژغورم او په بري سره مې هغوی دې ته
تیار کړي چې هغه بچ کړي. له دې امله ته باید
پوهه شې چې هغه ستا د ژوند ملگری دی
او ته باید په نړۍ کې له هېڅ بل سړي سره د
واده له پاره موافقه ونه کړې.»

نجلی د خپلې مور خبرې ومنلې، ځکه چې
هغه هم له خدای څخه وېرېده. هغې خپلې

مور ته ځواب ورکړ چې هغه به په يقين سره د هغې په خبرو عمل کوي.

نجلی بیا لاړه او د سوداگر زوی ته یې چې لا په محبس کې وه یو لیک واستاوه. هغې ولیکل چې هغه د هغه په خوا ولاړه ده او دا چې هغه د هغې د ژوند ملگری دی. هغې هغه ته د نقشبې یوه برخه وروبلېله چې ټول هغه ځایونه پرې رسم شوي ول چې د هغې مور په کې د هغه له پلار سره پټه شوې وه، چې هغه اوه شاهدان ول: کنده، مذهبي حمام، او نور ځایونه. په هغې باندې هغې د یوې کندې، یو مذهبي حمام، او د اوبو د نورو ځایونو انځورونه کښلي ول. هغې هغه ته ډېر سخت اخطار ورکړ چې هغه باید ډېر، ډېر پام وکړي چې دغه یادښت له ځان سره وساتي. بیا هغې د لیک په پای کې په خپل نامه لاسلیک وکړ.

تر دې وروسته، همداسې پېښ شول: مسؤل شخص د هغه پرځای بل کس راوست او د سوداگر زوی ته یې اجازه ورکړه چې لاړ شي، او هغه په خپله مخه لاړ.

هغه لاړ او لاړ تر دې چې سیند ته ورسېد، هلته هغه په یوه کشتۍ کې سپور شو او په

سیند ورگړ شو. یو قوي توپاني باد راوالوت، او کشتی یې یو دشتي ساحل ته واېسته. باد دومره قوي وه چې په زور سره یې کشتی ماته شوه، خو مساپر ژوندي پاتې شول، او وچې ځمکې ته ورسېدل. هلته یوه دښته وه، نو د کشتی خلک د خوړو په لټون پسې ووتل؛ هر یو د خوړو له پاره د څه په موندلو پسې شو.

له هغه ځای نه کشتی نه تېرېدې، ځکه هغه یوه دشتي سیمه وه. له دې امله، هغوی داسې تمه نشو کولی چې بله کشتی دې راشي او هغوی دې کورونو ته ورسوي. هغوی دښتې ته لاړل چې خواړه ولټوي. په دې توګه هغوی تیت او سره بېل شول.

ځوان سړی په دښته ورننوت، لاړ او پسې لاړ، تر هغه چې له ساحل څخه ډېر لیرې شو. کله چې هغه پرېکړه وکړه چې بېرته راوګرځي، نه یې شول کولی چې دا کار وکړي. څومره چې هغه ډېره هڅه کوله چې بېرته راوګرځي، هومره لیرې کېده، ترهغه چې هغه پوه شو چې هغه نشي کولی چې بېرته ستون شي. له دې امله، هغه په دښته کې وړاندې او پسې وړاندې لاړ. هغه یوه لینده درلوده چې خپل ځان پرې په دښته کې د وحشي حیواناتو په وړاندې له خطر څخه وژغوري.

چېرې چې هغه لار، ويې کولی شوی چې د خوراک له پاره یو څه ومومي. هغه لار او پسې لار تر دې چې له دښتې څخه ووت، او یو ځای ته ورسېد. هلته یوتش ځای وه چې اوبه په کې وې او خواوښا ترې مېوه لرونکې ونې تاوې وې. هغه مېوه خوږه او اوبه یې وڅښلې.

هغه پرېکړه چې هغه به په دې ځای کې پاتې شي او تر هغه چې ژوندی وي هلته به پاتې شي. هغه پوه شو چې د هغه له پاره به سخته وي چې ښاري ژوند ته بېرته وروگرځي او څوک پوهېږي چې که هغه دا ځای پرېږدي آیا هغه به د دې په څېر بل کوم ښه ځای پیدا کړي؟ له دې امله هغه پرېکړه وکړه چې هم هلته پاتې شي او خپل پاتې عمر په هغه ځای کې تېر کړي.

هغه دغه ځای ډېر ګټور وموند، مېوې به یې خوړې او اوبه به یې څښلې. ځینې وختونه به هغه بهر وتلو او د خپلې لیندې په واسطه به یې یو سوی یا هوسی وویشت، او غوښه به یې وخوړه. هغه به کبان هم نیول ځکه چې هلته په هغو اوبو کې ډېر ښه کبان ول. له دې امله هغه فکر وکړ چې دا به د هغه له پاره ډېره ښه وي چې هغه د خپل پاتې عمر له پاره هلته پاتې شي.

امپراتور وروسته ترهغه چې د سوداگر زوی
يې په سزا ورساوه، او له هغه څخه بېکاره
شو (ځکه امپراتور فکر کاوه چې په ځوان سړي
باندې په ريښتيا سره فيصله شوې او عملي
شوې ده، او هغه نور په دنيا کې نشته)، اوس
کولی شوای چې د خپلې لور د واده تړون وکړي.
له دې امله له بېلابېلو پاچايانو سره د هغې له
پاره د يوه انډول د پيدا کولو خبرې پيل شوې.

امپراتور د خپلې لور له پاره يوه ځانگړې
مانۍ جوړه کړه چې هغه هلته اوسېده.
هغې د اشرافو لورنې د خپلو مجلسونو له
پاره ورغوښتلې، او هلته اوسېده. هغې به د
موسيقي آلې غږولې او په ورته ساعت تېريو
کې به چې دود وه، بوخته وه.

کله به چې هغې ته د يوې جوړې وړانديز
وشو، هغې به تل داسې ځواب ورکاوه چې
ټولې خبرې (چې د جوړې په هکله وې) به
يې رد کړې، او ويل به يې چې هغه کس چې
غواړي له دې سره واده وکړي هغه دې په خپله
ورشې. هغه د سندرو ويلو په هنر(يعنې په
ښې پوهې سره د ښايسته سندرو د ترنم کولو
مهارت) کې ډېره رسېدلې وه. هغې د ماهرو
صنعتگرو په واسطه يو داسې ځای برابر کړ چې

هغوی (د هغې غوښتونکیو) کولی شوای هلته ورشي. د هغې غوښتونکی به هغې ته مخامخ هلته ودرېد او خپلې سندرې به یې وویلې چې په هغې کې به د مینې نظمونه، لکه داسې عشقي لغتونه چې یو څوک یې په مینه کې خپلې معشوقې ته بولي، شامل ول.

پاچایان به راتلل چې هغه تشویق کړي. هغوی به هغه ځای ته تلل او هر یو به خپل نظم لوست. نجلی به د هغوی له جملې څخه ځینې کسانو ته د خپلو سهیلیو له لارې په یو عشقي نظم سره ځواب ورکاوه. نورو ته به، چې هغې به ډېر خوښول، هغې په خپله ځواب ورکاوه. هغې به خپل غږ په سندرې کې اوچت کړ او په عشقي الفاظو به یې ځواب ورکړ. له هغو کسانو سره به چې د هغې به ډېر خوښ شول هغې پخپله لیدل، چې مخ به یې ورته ښوده، او په شعرونو او عاطفې سره به یې ځواب ورکاوه. البته، په پای کې به هغې ټولو ته ویل، «خو پرتاسو اوبه نه دي اوبښتي.» هیڅوک نه پوهېده چې د هغې هدف څه دی.

هرکله به چې هغې خپل مخ وښود، خلک به د هغې د سخت حسن په لیدلو سره پر ځمکه پرېوتل. ځینې به ناروغ او کمزوري شول. نور

به د هغې د سخت او عجب حسن په سبب د رامنځته شوې ناروغۍ له امله بې سده شول. له دې سره سره چې خلک بې سده او کمزوري کېدل، پاچایان به لا هم راتلل او له هغې سره به یې مینه څرگندوله، خو په پای کې به هغې هغوی ټولو ته سره ورته ځواب ورکاوه.

په ورته وخت کې، د سوداگر زوی هلته په هماغه ځای کې پاتې شو، او د ځان له پاره یې یو ځای جوړ کړ چې په کې واوسېږي. هغه هلته استوگن شو، هغه به هم موسیقي غږوله. هغه د سندرو په هنر کې مهارت درلود. هغه داسې لرگي انتخاب کړل چې د موسیقي آلې ترې جوړېدې او دغه ډول آلې یې په خپله جوړې کړې. د حیواناتو له رگونو څخه یې ورته تارونه جوړ کړل. په دې توګه، هغه وکولی شول چې ځان ته یې وغږوي.

د سوداگر زوی هغه یادښت چې د امپراتور لور هغه وخت ورلېږلی وه چې دی په زندان کې و او ده ساتلی و، واخست او خپلې آلې به یې غږولې. هغه به ټول هغه څه چې هغه ته پېښ شوي ول، لکه دا چې څنګه د هغه پلار یو سوداګر وه او داسې نور او دا چې څنګه هغه ایسته غورځول شوی وه، وریادول.

هغه لار او يادښت يې واخيست او په يوه ونه باندې يې نښه وکړه. هلته، په ونه کې دننه، هغه يو ځای جوړ کړ، او يادښت يې په کې پټ کړ.

وروسته هغه د څه وخت له پاره هلته وه، يوه ورځ، داسې يو سخت باد راوالوت چې د هغه ځای ونې يې په بل مخ واړولې. هغه نشوې کولی چې هغه ونه وپېژني چې هغه په کې يادښت پټ کړی وه. تر هغه وخته پورې چې ونې ولاړې وې هغه کولی شوې چې خپله نښه وپېژني، خو اوس چې ونې لوېدلې وې، دا ونه له ډېرو نورو هغو سره چې لوېدلې وې ګډه شوې وه، او هغه د هغې ځانګړې ونې د پېژندلو هېڅ لاره نه درلوده. د هغه له پاره ناشونې وه چې ټولې سره بېلې کړي او هغه يادښت ومومي، ځکه چې هلته ډېرې زياتې ونې وې. له دې امله هغه وژړل او ډېر غمجن شو.

د سوداګر زوی پوه شو چې که هغه هلته پاتې شي ښکاره خبره ده چې لېونی به شي، ځکه چې هغه يو ډېر لوی غم ليدلی وه. هغه پرېکړه وکړه چې بايد له دغه ځای څخه لاړشي. پروا نه کوي چې که هرڅه ورپېښ شي، خو هغه بايد دغه ځای پرېږدي. که هغه

داسې کار ونه کړي، هغه به د خپل ژور خفگان
له امله له خطر سره مخامخ شي.

نو هغه یو څه غوښته او مېوه په یوه کڅوړه
کې واچول، او په نامعلوم لوري وخوځېد. هغه
په هغه ځای کې نښې ولگولې چې هغه
پریښود. هغه ترهغه لار چې یو استوګنځي ته
ورسېد. هغه پوښتنه وکړه، «دا کومه ځمکه
ده؟» او هغوی ځواب ورکړ. هغه پوښتنه وکړه
چې آیا هغوی کله هم د نړۍ د امپراتور په
هکله اورېدلي دي.

هغوی ځواب ورکړ «هو».

هغه پوښتنه وکړه چې آیا هغوی د هغه د
لور، عظیمې ښکلا په هکله کله اورېدلي دي.
هغوی ځواب ورکړ، «هو، خو ناشونې ده چې
څوک دې واده ورسره وکړي،» (ځکه چې هغه
هره مرکه ردوي). هغه، د دې ټکي په پام کې
نیولو سره چې هغه به ونشي کولی چې
هغه ځای ته لاړ شي، یوه پرېکړه وکړه. هغه د
هغه وطن پاچا ته ورغی، او خپل زړه یې ورته
تش کړ. هغه پاچا ته وویل چې هغه د هغې
ریښتنې د ژوند ملګری دی، او د ده له امله،
هغه له بل چا سره واده نه کوي. دا چې هغه

نشي کولی چې هلته لاړ شي، هغه به پاچا ته ټولې هغه نښې ورکړي چې هغه يې لري، هغه اوه اوبه دي چې هغې ښودلي دي. هغه پوښتنه وکړه چې پاچا دې هلته لاړ شي او له هغې سره دې کوژده وکړي، او دا چې پاچا دې هغه ته د دغو معلوماتو د ورکولو اجوره ورکړي.

پاچا پوه شو چې هغه ريښتيا وايي، ځکه دا ناشونې ده چې داسې کيسه دې جوړه شي، او په دې نظرياندې هغه خوشحاله شو. هغه سوچ وکړ چې هغه له هغې خوا نه شهزادګۍ له ځان سره راولي، خو ځوان لا هم دلته وي، نو دا به ښه نتيجه ورنه کړي. آيا بايد ويې وژني؟ هغه دومره زړه نه درلود چې داسې کار وکړي، ځکه ويل يې چې ولې بايد هغه د دې له امله ووژل شي چې ده ته يې يو خدمت کړی دی؟ له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې د سوداګر زوی له دغه ځای نه دوه سوه ميله ليرې وشړي.

هېلک په دې کار ډېر خپه شو، ځکه چې هغه د پاچا له پاره د يو خدمت په ترسره کولو وشړل شو، نو هغه بل پاچا ته لاړ او کيسه يې ورته وکړه. (هغه، ځوان سړی، د سوداګر زوی، دا چې هغه لومړني پاچا د هغه د شړلو له امله

په قهر کړ، بل پاچا ته لار او ټوله کیسه یې ورته له ټولو نښو سره وکړه، چې هغه بل باید بیرته وکړي چې له ښکلا سره واده وکړي.) هغه ټولې نښې دویم پاچا ته وویلې، او هم یې یوه بله نښه پرې ور اضافه کړه. هغه پاچا ته وویل چې هغه باید بیرته وکړي او په چټکۍ سره کار پیل کړي، خو په لومړني پاچا ورمخکې شي او ځان هلته ژر ورسوي خو که هلته ژرهم ونه رسېږي هغه بیا هم له لومړني څخه یوه نښه ډېره لري.

دویم پاچا هم د لومړني هغه په څېر مفکوره درلوده (یعنې چې که ځوان هلته وي دا به د ده له پاره ښه نه وي). هغه هم هغه دوه سوه میله نورهم لیرې وشاړه. هغه بیا ډېرځپه شو نوهغه یو درېیم پاچا ته لار. هغه ته یې هم لکه د نورو په څېر ټوله کیسه تېره کړه او درېیم ته هغه نورې نښې، ډېرې نښې نښې هم ورکړې.

لومړني پاچا په چټکۍ سره سفر پیل کړ او هغه ځای ته لار چې د امپراتور ښکلا لور په کې وه. هغه یوه سندره کمپوز کړه، او په مهارت سره یې ټول هغه ځایونه په کې یاد کړل چې شاهدان نیول شوي ول (چې هغه اوه ډوله اوبه وې، او هغه غټې نښې وې چې هغې د واده له پاره په یوه سړي کې لټولې)، خو د

سندرو د قواعدو په اساس هغه د ځايونو په هکله له هغه څه نه چې په کيسه کې رينښتيا پېښ شوي ول په يوه بېل ترتيب سره وغړېد. هغه د سندري د فورم په پام کې نيولو سره په دې ډول وغړېد. پاچا هغه ځای ته راغی چې د هغو کسانو له پاره برابر شوی وه چې هغه يې بدرگه کوله او خپل غزل يې ولوست.

کله چې د امپراتور لور د دغو ځايونو، چې اوه ډوله اوبه وې، ذکر واورېد ډېره حيرانه شوه. هغې يقين وکړ چې دا د هغې په تقدير کې ليکل شوی د ژوند ملگری دی. البته، هغې يو څه ناباوري درلوده ځکه د ځايونو نومونه په صحيح ترتيب سره ياد شوي نه ول، خو هغې فکر کاوه چې ښايي هغه ترتيب د شعري هنر په پام کې نيولو سره بدل کړی وي، نو پرېکړه يې وکړه چې دا به هم هغه شخص وي. هغې هغه ته وليکل چې هغې خپل ځان د هغه له پاره په نامه کړ. هرې خوا ته خوښي او خوشحالي شوه ځکه چې لويې ښکلا خپله جوړه ومونده. ډېر ژر د واده له پاره تياری ونيول شو.

په همدې وخت کې هغه بل راوړسېد (يعنې هغه بل پاچا چې ځوان هغه ته هم ټولې نښې وربښودلې وې، او يوه بله يې هم وربښودلې

وه) او هغه بل هم هلته [د هغې مایې ته] ځان ور ورساوه. هغه ته وویل شول چې هغې لا دوخته له یو کس سره د واده کولو له پاره موافقه کړې ده، خو هغه د دې خبرې پروا ونه کړه. هغه وویل چې هغه داسې څه لري چې هغې ته یې ووايي په حالاتو باندې به اغېزه وکړي. هغه ځان هغې ته ور ورساوه او خپل شعر یې ولوست، اوس نو ټول ځایونه په صحیح ترتیب سره یاد شول او یوه بله نښه هم په کې زیاته شوه.

هغې وپوښتل، «نو لومړنی هغه په دا هرڅه څنګه پوهېده؟» که هغه ریښتیا ویل (چې ځوان سړي لومړني هغه ته ویلي دي) دا به خامخا د هغه له پاره ښه نه وه، نو هغه وویل چې هغه نه پوهېږي. هغې ته دا حالت ډېر ګڼګس کوونکی شو او ډېره سربداله شوه، ځکه چې لومړني هغه هم ټول ځایونه یاد کړي ول. له هغې سره پوښتنه دا وه چې خلک څنګه کولی شي چې په دې ټولو نښو باندې پوهېږي؟

خو چې ویې لیدل چې دویم پاچا نښې په ترتیب سره یادې کړې او دا چې یوه نښه یې اضافه ورکړه، نو دا ورته منطقي ښکاره شوه چې یوه دویم پاچا د هغې ریښتیني د ژوند

ملگری دی. دا ورته شونې ښکاره شوه چې ښايي لومړني هغه دغه ځايونه د دې له پاره یاد کړي وي چې د نظم د کمپوزهنر يې ذهن ته وروستي وي، خوهغې پرېکړه وکړه چې هېڅ به نه کوي. (يعنې هغې نشول کولی چې د کوم کار د کولو پرېکړه وکړي، نو هغه چوپ شوه او دا يې رد کړه چې له کوم چا سره دې واده وکړي.)

ځوان سړی، يعنې د سوداگر زوی، هغه وخت چې دويم پاچا ليرې وشاره، بيا ډېر زيات خپه شو. هغه يو درېيم پاچا ته لاړ او ټوله کيسه يې ورته وکړه، او نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې يې هم ورته ورکړې. او درېيم ته، هغه خپل ټول زړه تش کړ، ورته ويې ويل چې له هغه سره يو يادښت وه چې په هغه باندې دغه ټول ځايونه (يعنې اوه ډوله اوبه) رسم شوي ول. هغه پاچا ته وويل چې ټول دغه ځايونه د يو کاغذ پرمخ رسم کړي او هغې ته يې ور وړي.

درېيم پاچا هم ځوان سړی له هغه ځای څخه دوه سوه ميله نورهم ليرې وشاره، او درېيم پاچا هم هلته وروځفاست. هلته په رسېدلو سره، هغه ته وويل شول چې هغه نور دوه (دوه پاچايان) لا پخوا هلته رسېدلي دي. هغه

وويل چې هغه بيا هم غواړي چې خپله هڅه وکړي، ځکه هغه داسې څه لري چې حالات به بېخي بدل کړي. خلک نه پوهېدل چې هغې ولې دغه پاچايان تر نورو ډېرغوښتل.

درېيم پاچا [د هغې مانۍ ته] راورسېد او خپل نظم يې له ډېرو روښانه نښو سره، له لومړنيو دوو ښه، ولوست. بيا هغه هغې ته هغه يادښت وښود چې ټول ځايونه پرې رسم شوي ول (چې هغه په خپله رسم کړي ول).

هغې ټکان وخور، خوڅه يې نشول کولی، ځکه چې د لومړني هغه په ليدلو سره هم هغې فکر کړی وه چې هم هغه به وي، او بيا هغه ته ورته د دويم په هکله هم. له دې امله، هغې وويل چې هغه به تر هغه وخته پورې باور ونه کړي چې کوم څوک هغې ته اصلي يادښت راوړي.

په ورته وخت کې ځوان سړي فکر وکړ چې هغه به څومره نور ليرې لېرل کېږي؟ له دې امله هغه فکر وکړ چې هغه به په خپله هلته (د امپراتور لور ته) ورشي. ښايي چې هغه کوم څه وکړي. نو هغه تلو تلو تر هغه چې بالاخره هلته ورسېد. هغه وويل چې هغه کوم څه لري چې په ويلو سره به يې وضعه

بېخي بدله شي او هغه راغی او خپل غزل يې ولوست. هغه نورې نښې، ډېرې قانع کوونکې نښې هم وښودې. هغه هغې ته ښوونځي ته په ګډه سره د هغوی د تللو او ورته نورې نښې وويلې. هغه هغې ته هرڅه وويل يعنې دا چې څنگه هغه نور پاچايان لېرلي او څنگه هغه يادښت په يوه ونه کې پټ کړی وه، او نور هرڅه چې هغه ته پېښ شول.

خوهغې د دې ټولو هېڅ پروا ونه کړه. لومړنيو درې پاچايانو هم د يادښت د نه لرلو له امله خپل معذرتونه وړاندې کړي ول او دا چې هغه دې وپېژندل شي دا هم په څرګنده شونې نه وه، ځکه چې هغه ډېر پخوا تللی وه. هغې رد کړه چې د ټولو ښو په هکله دې د څه پروا وکړي ترهغه چې دی هغه اصل يادښت راوړي چې هغې په خپل لاس ورته ليکلی وه. هغې مخکې هم داسې فکر کړی وه چې لومړنی هغه په يقين سره اصل سړی وه، او په ورته ډول هغه نور پاچايان. له دې امله، هغې نورې نښې يا مثالونه نه غوښتل.

ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه نشي کولی چې هلته ايسار شي (يعنې هغه نشي کولی چې تر اوږدې مودې هلته پاتې شي

ځکه چې که معلومه شي چې هغه دلته دی امپراتور به یې ووژني). له دې امله، هغه پرېکړه وکړه چې بېرته په دښته کې خپل ځای ته چې پخوا په کې وه، ستون شي، او خپل پاتې ژوند هلته تېر کړي. هغه تلو تلو چې دې دښتې ته راشي، او بالاخره هغه هلته ورسېد.

په دې موده کې ډېر کالونه تېر شول. ځوان سړي پرېکړه وکړه چې هغه به په دښته کې واوسېږي او خپل عمر به هلته تېر کړي. هغه په دې نړۍ کې د یو انسان د ټول ژوند په هکله فکر کړی وه او دې نتیجې ته رسېدلې وه چې د هغه له پاره به غوره وي چې خپل پاتې ژوند په دښته کې تېر کړي. هغه هلته اوسېده او د پخوا په څېر یې مېوه او داسې نور شيان خورل.

په ورته وخت کې، هلته یو سمندري غل وه. هغه اورېدلي ول چې داسې یوه ښکلې ښځه موجوده ده، او داسې فکر یې وکړ چې هغه بندي کړي. هغه پخپله له هغې سره څه نشول کولی، ځکه چې هغه خصي وه، خو هغه فکر وکړ چې که ویې تښتوي کولی شي چې په یو پاچا باندې یې د ډېرو زیاتو پیسو په مقابل کې خرڅه کړي. هغه د عمل له پاره په یوپلان باندې کار پیل کړ.

اوس يو سمندري غل د خپل سر په هکله فکر نه کوي. که هغه بريالی کېږي، بريالی کېږي به، او که نه، نه، او هغه څه پروا کوي، ځکه چې هغه لکه د نورو سمندري غلو په څېر د بل چا خبرې ته غور نه ږدي.

سمندري غل لاړ او يوه زياته اندازه سودا يې واخيسته، چې په فوق العاده توگه ډېره وه. هغه همدارنگه د سرو زرو مرغان هم جوړ کړل. مرغان په داسې هنر سره جوړ شوي ول چې اصلاً داسې ښکارېدل لکه ژوندي چې وي، هغه داسې ښکارېدل فقط لکه د ريښتياوو مرغان. هغه همدارنگه د سرو زرو دانه خورۍ جوړې کړې، چې په هغو باندې به مرغان ودرېدل. مرغانو کولی شوي چې په دانه خورۍ باندې بې له دې چې دانه خورۍ ماتې شي، که څه هم چې مرغان به ډېر غټ ول، ودرېږي.

هغه همدارنگه په داسې طريقه کار کړی وه چې مرغان په کې داسې ښکارېدل لکه چې سندرې وايي. يوه به خپله ژبه تړقوله، يوه به حېک حېک کول، او يوه به سندرې ويلې. دا ټول په چلونو سره کېدل: سړي به د مرغانو تر شا په کشتۍ باندې په يوه کوټه کې ناست ول، او هرڅه به دغو سړيو کول، خو دا داسې

ښکارېدل لکه هر څه چې پخپله مرغان کوي،
ځکه چې هغه په نه لیدل کېدونکو تارونو باندې
سره نښلول شوي ول، او سړي به فکر کاوه
چې دا هر څه پخپله مرغان کوي.

په داسې حال کې چې دا هرڅه ورسره ول،
سمندري غل هغې ځمکې ته ورسېد چې د
امپراتور لور په کې وه. کله چې غل هغه ښار ته
راغی چې هغه په کې وه، هغه خپله کشتۍ د
لنګر ځای ته وربرابره کړه او لنګر یې واچاوه. هغه
خپل ځان د یوه لوی سوداګر په توګه ښکاره کړ او
خلک راغلل چې هر ډول ظریف توکي واخلي. هغه
له درې میاشتو څخه هم ډېر هلته پاتې شو په
داسې حال کې چې خلکو هغه ښایسته شيان
چې له هغه نه یې اخیستې ول کورونو ته ول.

د امپراتور لورهم غوښتل چې له هغه څخه
څه واخلي، او هغې یو پیغام ورولېږه، چې په
کې یې له هغه څخه غوښتنه کړې وه چې
خپل شيان هغې ته وروري. هغه په یو پیغام
سره ځواب ورکړ چې هغه اړتیا نه لري چې
خپل د خرڅانه توکي د پېرودونکي کور ته، ان
که د امپراتور لور هم وي، وروري. هرڅوک چې
د هغه شيان غواړي باید هغه ته راشي. یو
سوداګر مجبور نه دی چې بل ډول کار وکړي.

د امپراتور لور پرېکړه وکړه چې هغه ته ورشي. او د هغې دود وه چې، کله به چې هغه د خلکو منځ ته تلله، په خپل مخ باندې به يې يو شال غوراوه، چې خلک ونشي کولی چې هغه وگوري، که نه هغوی به بې هوښه شي او د هغې د ښکلا د ليدلو له امله به ناروغ شي.

د امپراتور لور په داسې حال کې چې مخ يې په شال پټ وه، بهر ووتله، او خپلې سهيلۍ يې له ځان سره کړې. د سپاهيانو يوې ډلې د هغې ساتنه کوله. هغه په نوم سوداگرته (چې په اصل کې غل وه) ورغله، د هغه ځينې جنسونه يې واخيستل، او خپله مخه يې ونيوله.

سوداگر وويل، «که ته بيا راشي زه به لا ښايسته شيان چې په ريښتيا سره حيرانوونکي دي در وښيم.» په دې سره هغه کورته ستنه شوه. ترهغه وروسته هغه بيا راغله، ځينې جنسونه يې واخيستل، او بيا کور ته ستنه شوه. سمندري غل تر څه وخته پورې هلته پاتې شو، او هغه د هغه له ليدلو سره بلده شوه. هغه به هغه ته ډېره راتلله.

بيا يوه ورځ هغه سوداگر ته راغله او هغه لاړ او د ورې کوټې لوري ته ور يې پرانست چې د

سرو زرو مرغان او داسې نور شيان په کې ول. هغې وکولی شول چې هغوی وگوري، اوهغه یوه حیرانوونکې ننداره وه. نورو خلکو چې له هغې سره ول هم غوښتل چې وړې کوټې ته راشي.

هغه وویل، «نه نه، زه دا له تا پرته بل چا ته نه ښیم ځکه ته د امپراتور لور یې، که نه زه نه غواړم چې نورو ته یې بېخي وښیم.»

هغه دننه یوازې لاړه. هغه هم کوټې ته ورننوت، او له دننه خوا نه یې ورکولپ کې. بیا هغه یو خام کار وکړ، هغه له هغې څخه کالي واېستل او په یوه بوجی کې یې ورتخته کړه.

هغه بیا د خپلو مایوگانو له ډلې څخه یوه ته د هغې کالي ورواغوستل، د هغه پرمخ یې شال وروغوراوه، او بهرته یې تپل واهه، او ورته ویې ویل «څه.»!

مايو نه پوهېد چې په هغه باندې څه کېږي. سم چې هغه راووت په داسې حال کې چې مخ یې په شال باندې پټ شوی وه، سپاهیان چې نه پوهېدل چې هغه څوک دی په بیرته له هغه سره روان شول. هغوی فکر کاوه چې هغه د امپراتور لور دی.

ماڼو له ډلې سره هغه لوري ته لاړ چې هغوی وربښوده، او هغه نه پوهېده چې هغه چېرې دی. نو هغه د امپراتور د لور کوټې ته راغی. کله چې د هغه مخ لوڅ کړای شو هغوی ولیدل چې هغه یو ماڼو دی! هلته یوه لویه غوغا جوړه شوه، او د ماڼو مخ په خپرو شین شو، او بهر ته وغورځول شو. هغه ملامت نه وه ځکه چې هغه د دې شيانو په هکله هېڅ نه پوهېده.

سمندري غل چې د امپراتور لور یې نیولې وه پوهېده چې هغه به خامخا تعقیبېږي. هغه کشتی پرېښوده او خپل ځان او هغه یې په یوه کنده کې چې د باران له اوبو ډکه وه، پټ کړل تر هغه چې بلوا پای ته ورسېده. هغه خپلو ماڼوگانو ته امر وکړ چې لنډې پری کړي او په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدي، ځکه چې بې له شکه چې هغوی به تعقیب شي. په یقین سره چې هغوی به په کشتۍ باندې ډزې ونه کړي، ځکه داسې به وگڼل شي چې د امپراتور لور په کشتۍ کې ده. هغه وویل، «بلکې هغوی به تاسو تعقیب کړي، له دې امله تاسو باید په چټکۍ سره دغه ځای پرېږدئ!، او که هغوی تاسو ونیسي، نو څه؟». هغوی لکه د نورو غلو د خپلوځانونو هېڅ پروا ونه کړه (هغوی هېڅ نه اورېدل).

پېښه داسې وشوه لکه چې وړاندوینه یې شوې وه. یوه لویه غوغا جوړه شوه او په چټکۍ سره هغوی تعقیب شول، خو هغوی شهزادګۍ هلته پیدا نه کړه. سمندري غله خپل ځان له هغې سره یو ځای هلته د باران د اوبو په یوه کنده کې پټ کړ او هغوی هلته پاتې شول.

سمندري غله هغه وګواښله چې چیغې ونه وهي او خلک یې اواز وانه وري. هغه هغې ته وویل، «ما خپل ژوند ستا له پاره په خطر کې واچاوه چې ودې نیسم، خو که زه تا بېرته له لاسه ورکړم او که ته له ما نه بېرته واخیستل شې، بیا به زما ژوند زما له پاره هېڅ ارزښت ونه لري. له دې امله، څنگه چې ته چیغې ووهې، سملاسي به زه ستا ستونی خفه کړم.» هغه سخته وېرېدلې وه (د امپراتور لور چې له غله سره په کنده کې پرته وه د هغه د ګواښ له امله وېرېدلې وه چې چیغې ونه وهي).

وروسته هغه له هغې سره یو ځای له دغه ځای څخه لاړ او هغه یې یوه ښار ته راوړه. هغوی تلل تلل ترهغه چې داسې یو ځای ته ورسېدل چې هلته قاتل پوه شو چې خلک د هغه لټه کوي. هغه بیا خپل ځان له هغې سره یو ځای، دا ځل په یو مذهبي حمام کې پټ کړ.

وروسته هغه دا ځای هم پرېښود او یو بل ځای ته راغی، او هلته هم هغه له هغې سره په یو بل ډول اوبو کې پټ شو. په دې توګه هغه هر ځل له هغې سره په یو بل ډول اوبو کې پټېده، تر دې چې هغه له هغې سره په اوو ډوله داسې اوبو کې پټ شو چې سوداګر د هغې له مور سره پټ شوی وه، چې اوه شاهدان او داسې نور هم له هغو څخه تشکیل شوي ول.

بالاخره، هغه له هغې سره سیند ته راغی. هغه هڅه وکړه چې لږترلږه یوه د کب نیونکي کشتی پیدا کړي چې له هغې سره پرې له سیند پورې تېر شي. هغه یوه کشتی وموندله، او د امپراتور لور یې له ځان سره کړه.

هغه پخپله هغې ته اړتیا نه درلوده، ځکه چې هغه خصي و، بلکې غوښتل یې چې په یو پاچا باندې یې خرڅه کړي، او وېره یې لرله چې ښایي کوم څوک هڅه وکړي او له هغه څخه یې په زور سره واخلي. له دې امله هغه هغې ته د یو مانو کالي ورواغوستل، چې د یو سړي په ښکاره شي.

سمندري غله له هغې سره په سیند کې سفر وکړ (یعنې د امپراتور له لور سره، چې

اوس به يې مونږ د يو نارينه په توگه يادوو، ځکه چې سمندري غله د هغې جامو ته همداسې تغير ورکړی وه) بيا يو توپاني باد راغی او کشتی يې يو ساحل ته واېسته، او کشتی ماته شوه. هغوی د هماغې دښتې ساحل ته ورسېدل چې ځوان سړی په کې اوسېده. کله چې هغوی هلته راغلل، غله د سفر د لارو په هکله تجربې درلودې او پوه شو چې دا په دښته کې داسې يو ځای دی چې کشتی هېڅکله ورته نه دي راغلي. نو هغه پوه شو چې هلته څوک نشته چې دی ترې ووېرېږي، او هغه هغې ته اجازه ورکړه چې خواوشا وگرځي. نو هغه (غل) په دې لاره او هغه (شهزادگی) په هغې لاره روان شول چې خواړه ولټوي. هغه له ياغي څخه ډېره ليرې شوه، او ياغي په خپله لاره لاړ.

کله چې هغه پوه شو چې هغه نور د هغه په سيمه کې نه ده، هغه هغې ته غږونه پيل کړل، خو هغې پرېکړه وکړه چې هېڅ ځواب ورنه کړي. هغې له ځان سره فکر وکړ، « زما برخليک دا دی چې هغه به ما وپلوري. ولې بايد زه هغه ته ځواب ورکړم؟ که هغه ما بيا ومومي، زه به ځواب ورکړم چې ما د هغه اواز نه دی اورېدلی، په ځانگړې توگه دا چې هغه نه غواړي چې ما ووژني، ځکه هغه غواړي چې

ما خرڅه کړي» هغې هغه ته ځواب ورنه کړ، او نورهم وړاندې ليرې لاړه. غله هرې خوا ته د هغې لټون وکړ، خو هغه يې ونه موندله. هغه وگرځېد او بيا يې هم د هغې کومه نښه ونه مونده، او ښايي چې هغه ځناورو وخوړ. نو هغه نوره او نوره هم سرگردانه شوه.

هغې وکولای شول چې خواړه ومومي او ترهغه وړاندې لاړه چې هغه ځای يې وموند چې ځوان سړی (يعنې د سوداگر زوی) په کې اوسېده. له دې امله چې د هغې وېښتان اوږده شوي ول، د سړيو کالي يې اغوستي ول او ځان يې د يوه مانو په څېر سمبال کړی وه، هغوی يو بل ونه پېژندل.

سم چې هغه راوړسېد، ډېر خوشحال شو چې بل انسان هم هلته راغی. هغه له هغې څخه پوښتنه وکړه، «ته دلته څنگه راغلې؟»

هغې ځواب ورکړ، «زه له يو سوداگر سره په سيند باندې روانه وم، او داسې نور. ته دلته څنگه راغلې؟»

هغه هم ځواب ورکړ، «د يو سوداگر له لارې...». دواړه هم هلته سره يو ځای پاتې شول.

وروسته له هغه چې د امپراتور لور له
امپراتور څخه واخیستل شوه، ملکې د خپلې
لور په له لاسه ورکولو سره سخت ماتم وکړ،
او خپل سر یې پر دېوال واوه. هغې امپراتور
ملامتاوه، او ورته ویل یې، «تا د خپل کبر له
امله ځوان سړی له لاسه ورکړ، او اوس زموږ
لور ورکه شوه»!

هغې هغه ته ویل، «هغه زموږ ټوله نېکمرغي
او بریالیتوب وه! اوس موږ هغه له لاسه ورکړه!
اوس ما ته څه پاتې شول!» هغې ډېر په
سختۍ سره د هغه ملامتولو ته دوام ورکړ.

امپراتور پخپله هم د خپلې لور د له لاسه
ورکولو له امله ډېر زیات غمجن شو او سربېره
پر دې، ملکې هم ډېرې ستغې سپورې ورته
وکړې او سخت یې وکړاوه، او په دې توګه
د هغوی ترمنځ سختې شخړې او جنجالونه
رامنځته شول. هغې هغه ته ډېرې بدې
خبرې وکړې، او هغه یې ډېر زیات په قهر
کړ، تر دې چې هغه پرېکړه وکړه چې هغه
له ځانه لیرې کړي. هغه قاضیان وټاکل چې
ملکه محاکمه کړي او هغوی د هغې له پاره
د تبعید حکم صادر کړ او په دې توګه هغه
تبعید کړای شوه.

تر دې سملاسي وروسته، امپراتورجگړې ته لاړ او بری يې په برخه نه شو. نو هغه د دې پړه پر يو جنرال ورواچوله: «دا چې تا داسې وکړل، جگړه دې بايلله.» بيا هغه جنرال تبعيد کړ.

تر هغه وروسته هغه بيا جنګ ته لاړ او بيا بريالی نشواوهغه بيا جنرال تبعيد کړ. په دې توګه يو شمېرجنرالان تبعيد کړای شول.

د رعيت وګړي پوه شول چې هغه يوعجيب او غريب چلند کوي. لومړی هغه ملکه تبعيد کړه، او اوس جنرالان. هغوی (ولس) پرېکړه وکړه چې وضعه بېرته پر خټ واړوي، هسې چې ملکه بېرته راوغواړي او دی تبعيد کړي. ملکه کولی شي چې په خاوره واکمني وکړي.

هغوی همداسې وکړل. امپراتور تبعيد کړی شو اوملکه بېرته واک ته ورسول شوه، اوهغې په خاوره باندې واکمني پيل کړه.

ملکې سملاسي يو حکم صادر کړ چې سوداګر او د هغه مېرمن دې (چې امپراتور کمزوري کړي او په فقيرانو باندې اړولي ول) بېرته په خپل حال کړای شي. هغې هغوی خپل حرم ته وروستل.

کله چې امپراتور ليرې بوول کېده، هغه له هغو کسانو څخه چې دی يې بووه غوښتنه وکړه چې خوشې يې کړي. هغه ورته وويل، «زه ستاسو امپراتور وم او بې له شکه چې ما ستاسو له پاره ښه کارونه وکړل. اوس پر ما رحم وکړئ او پرې مې ږدئ چې لاړ شم. زه به په قطعي توگه دې پاچايۍ ته بيا رانشم. تاسو بايد له هېڅ څه نه هم ونه وېرېږئ. پرېږدئ چې زه لاړ شم، او زه به دا ځای ترک کړم. پرېږدئ چې لږ ترلږه دا څو کاله چې ژوندی يم ازاد وگرځم». هغوی هغه پرېښود او هغه په خپله مخه لاړ. هغه تلو تلو، چې په دې کې څو کالونه تېر شول او امپراتور سرگردان شو، تر دې چې يو سيند ته ور ووت.

يوه باد د هغه کشتۍ په مخه کړه، او هغه هم هغې دښتې ته راغی [چې نور ورته رارسېدلې ول]. هغه بالاخره هغه ځای ته راغی چې هغه نور دوه په کې اوسېدل. (هغوی هغه ځوان سړی وه چې د سوداگر زوی وه او د هغه [خپله] ښايسته لور وه، چې اوس يې د سړيو کالي اغوستي ول). هغوی يو بل ونه پېژندل، ځکه چې د امپراتور وېښتان ډېر اوږده شوي ول او له هغه وخت نه چې هغه روان شوی وه ډېر کالونه تېر شوي ول. د هغوی وېښتان هم ډېراوږده شوي ول.

هغوی له هغه نه پوښتنه وکړه، «دلته څنگه
راورسېدې؟»
هغه ځواب ورکړ، «د یو سوداګر په واسطه.»

هغوی هم د هغه پوښتنو ته ورته ځوابونه ورکړل
اوهغوی درې واړه سره یوځای هلته پاتې شول او
د مخکې په څېر یې خوراک او څښاک کاوه. هغوی
هلته د موسیقۍ آلې غږولې ځکه هغوی ټولو کولی
شوی چې ویې غږوي؛ په دې سبب چې هغه یو
امپراتور وه، او هغه نورو هم غږولی شوای. اوهغه،
ځوان سړی، په هغوی کې تر ټولو کلک وه، ځکه چې
هغه ډېره اوږده موده هلته وه. هغه هغوی ته غوښه
راوړه او هغوی به خوړه. هغوی داسې لرګي سوزول
چې د یوې متمدنې سیمې تر سرو زرو ډېر ظریف ول.

ځوان سړي هڅه وکړه چې هغوی پر دې قانع
کړي چې دا د هغوی له پاره یو ډېر ښه ځای دی
چې د خپل عمر پاتې موده په کې تېره کړي.
د هغو ګټو په نسبت چې خلک یې معمولا په
متمدنو سیمو کې لري غوره دا ده چې سړی
دلته پاتې شي او خپل عمر دلته تېر کړي.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «مخکې
تر دې چې ته دلته راشې تا څه ګټې درلودې
چې ته وایې چې دا ځای ښه دی؟»

هغه هغوی ته ځواب ورکړ او هغه څه یې ورته وویل چې هغه ته پېښ شوي ول چې څنگه هغه د یوه نېکمرغه سوداگر زوی وه او داسې نور، او دا چې څنگه هغه بالاخره دغه ځای ته راغی او دا چې څومره ښه وه چې دی د یوسوداگر زوی وه. هغه هر هغه څه درلودل چې اړتیا یې ورته لرله، او دلته هم هغه هر هغه څه لري چې ورته اړتیا لري. (په دې توګه ځوان سړي هغوی ته هر څه وویل.) هغه هغوی ته وښوده چې ښه به وي چې که خپل پاتې ژوند په دې ځای کې تېر کړي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «آیا کله دې د ځمکې د امپراتور په هکله اورېدلي دي؟» د سوداگر زوی ځواب ورکړ چې هو اورېدلي یې دي. بیا هغه له هغه څخه د ښکلا پوښتنه وکړه، چې آیا د هغې په هکله یې اورېدلي دي. هغه ځواب ورکړ، «هو».

ځوان سړي پیل وکړ چې په قهر سره وغږېږي، «هغه قاتل!» لکه یو کس چې بل ته غاښونه چیچي، ځوان سړی د امپراتور په هکله په قهر سره غږېد، ځکه چې هغه نه پوهېد چې امپراتور په خپله له هغه سره خبرې کوي.

امپراتور پوښتنه وکړه، «ولې هغه قاتل دی؟»
هغه ځواب ورکړ، «زه چې اوس دلته یم دا د
هغه د ظلم نتیجه ده!»
امپراتور پوښتنه وکړه، «هغه څنګه پېښ شول؟»

ځوان سړي فکر وکړ چې دلته خو داسې څوک
نشته چې دی ترې ووېرېږي، نو د هغه څه ټوله
کیسه یې وکړه چې پرې تېر شوي ول. [په
ښکاره خو مخکې هغه یوازې دومره هغوی ته
ویلې ول چې هغه د یو سوداګر زوی وه، خو
هغه اصلي کیسه نه وه ویلې.]

امپراتور له هغه څخه پوښتنه وکړه، «که
امپراتور تا ته په لاس درشي، ته به ترې اوس
هم هسې غچ واخلي؟»

دا چې ځوان سړی زړه سواند وه نو ځواب یې
ورکړ، «نه. بالکل په معکوس ډول هسې چلند
به ورسره وکړم لکه له تا سره مې چې وکړ.»

اوس نو امپراتور افسوس او فریاد پیل کړل،
«دا امپراتور به اوس څنګه سخت او تريخ عمر
ولري!» هغه اورېدلي چې د هغه لور، عظیمه
ښکلا ورکه شوې ده، او هغه په خپله تبعید
کړای شوی دی.

بيا ځوان سړي په حيرانتيا سره وويل، «دا د هغه د ظلم او كبر له امله ول! هغه هم خپل ځان خراب كړ او هم خپله لور. او زه يې دلته راوغورځولم، دا ټول د هغه له امله وشول.»

نو هغه له هغه (امپراتور له ځوان سړي) څخه پوښتنه وكړه، «كه هغه ستا لاس ته درشي، ته به ترې غچ واخلي؟»

هغه ځواب وركړ، «نه. بالكل په معكوس ډول هسې چلند به ورسره وكړم لكه له تا سره مې چې وكړ؟»

امپراتور بيا خپل هويت وښود. هغه ځوان ته وويل چې هغه پخپله امپراتور وه، او بيا يې ټول هغه څه وويل چې په هغه باندې تېر شوي ول. ځوان سړي هغه ته ورنژدې شو، ښكل يې كړ او په غېږ كې يې ونيو. او هغې، يعنې ښكلا، چې هغه هم هلته حاضره وه، او يوازې قيافه يې بدله وه هر هغه څه واورېدل چې هغوی پرې يو له بل سره خبرې كولې.

ځوان سړي خپل عادت جوړ كړی وه چې هره ورځ به تلواو په درې ونو باندې به يې نښې كولې او هلته به يې د يادښت لټون كاوه. دا چې

هلهته په زرگونو ونې وې، نو هغه به درې هغه ونې لټولې چې هغه به په نښه کولې، چې بله ورځ یې بیا ونه لټوي. هغه هره ورځ دا کار کاوه چې ښایي بیا هم هغه یادښت ومومي (هغه یادښت چې هغې هغه ته لېرلی وه او هغه د ونو په منځ کې ورک کړی وه). کله به چې هغه له هغه ځای څخه بېرته راوگرځېد، سترگې به یې له اوبښکو ډکې وې، ځکه هغه به چې لټون وکړ او څه به یې ونه موندل، ژړل به یې.

هغوی (یعنې امپراتور او ښکلا) له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته د ونو په منځ کې څه لټوې؟ او ولې د بېرته راستنېدلو پر وخت ستا په سترگو کې اوبښکې وي؟»

نوهغه هغوی ته ټوله کیسه وویلې چې څنگه د امپراتور لور، عظیمې ښکلا، هغه ته یو یادښت لېرلی وه، څنگه هغه له ونو څخه په یوه ونه کې پټ کړی وه، او څنگه یو توپاني باد راغلی وه، او داسې نور. او اوس دی هغه لټوي، او ښایي چې ویې مومي...

هغوی هغه ته وویل، «سباته چې کله ته ځې چې ویې لټوې، مونږ به هم له تاسره یوځای لاړ شو. ښایي مونږ هغه یادښت ومومو».

هغوی همداسې وکړل. هغوی له هغه سره لارل، او د امپراتور لور یادښت په یوه ونه کې وموند. کله چې هغې پرانیست، ویې لیدل چې د هغې خپل یادښت دی، چې د هغه په لاس لیکل شوی دی.

هغې له خپل ځان سره فکر وکړ، که هغه سملاسي خپل هویت هغه ته وښيي، هغه مجبوره ده چې خپله قیافه بدله کړي، او خپل اصلي جاذبیت ته بېرته وروگرځي. او که هغه بیا لکه د پخوا په څېریو عظیمه ښکلا شي، کېدی شي چې هغه چپه او مرشي او هغې هیله لرله چې دا باید د دود له مخې په سمه توګه وشي (یعنې، هغه نشي کولی چې له هغه سره دلته په دښته کې واده وکړي، ځکه چې هغه باید یو ځانګړی واده ولري.) نوپه دې توګه هغې هغه یادښت یوازې هغه ته ور وگرځاوه، او هغه ته یې وویل چې هغې هغه موندلی دی.

هغه سملاسه چپه او رنځور شو. هغوی د هغه درملنه وکړه او بېرته یې ورغاوه او د هغوی ترمنځ لویه خوښي رامنځته شوه. ځوان سړي وویل، «په دې یادښت باندې زه څه وکړم؟ آیا تر دې وروسته به کله هم زه هغه ومومم؟ معلومه ده چې هغه به اوس له کوم پاچا سره وي (ځکه هغه فکر کاوه چې غله به لکه چې

امپراتورهغه ته ویلي ول لا دوخته هغه خرڅه کړې وي). ولې زه دې ته اړتیا لرم؟ پرېږده چې خپل پاتې ژوند همدلته تېر کړم.

هغه لار او یادښت یې بېرته هغې ته ورکړ، او هغې ته یې وویل، «ته یادښت درسره واخله، ته کولی شې لار شې او له هغې سره واده وکړې»، ځکه چې هغې خپل ځان د نارینه په څېر جوړکړې وه.

هغې ومنله چې لاره شي، خو له هغه نه یې غوښتنه وکړه چې هغه هم له هغې سره لار شي. هغې وویل، «دا چې زه به خامخا له هغې سره واده کوم، هر څه به زما له پاره سم شي، نو زه به تا ته هم د خپل بریالیتوب له امله یو څه درکړم».

ځوان سړی پوه شو چې «هغه» (د امپراتور لور چې هغه فکر کاوه چې سړی دی) ډېر هوښیار دی، او هغه به خامخا د هغې په ودولو کې بریالی کېږي. له دې امله هغه ومنله چې له هغه سره لار شي.

امپراتور پلان ونيوه چې هلته یوازې پاتې شي، ځکه چې هغه خپلې پاچایۍ ته له ستنبېدلو څخه ډارېده. هغې له هغه څخه هم غوښتنه وکړه چې راشي، ځکه چې هغه به

خامخا ښکلا ترلاسه کړي، «اوس نو داسې څه نشته چې ته دې ترې ووبرېږي.» (هغې هغه ته داسې وويل چې، «زه به خامخا ښکلا [چې فکر کېږي چې بندۍ ده] ومومم، نو ته نور له هيڅ شي څخه هم بايد ونه ډار شې، ځکه چې د هغې په موندلو سره به ستا بخت بېرته ښه شي. او له تا نه به هم غوښتنه وشي چې بېرته ستون شې.»)

درې واړه په گډه روان شول. هغوی يوه کشتۍ په کرایه ونيوه او هغې پاچايۍ ته راغلل چې ملکه په کې اوسېدله. هغوی کشتۍ پرېښوده او هغه ښار ته راغلل چې هغه په کې وه. د امپراتور لور پوه شوه چې که هغه خپل ځان سم دلase خپلې مور ته وښيي او ورته ووايي چې هغه بېرته راغله کېدۍ شي چې د هغې مور مړه شي. له دې امله، هغه لاره او خپلې مور ته يې يو پيغام ورولبړه چې يو سړی پيدا شوی دی چې د [ورکې شوې] نجلۍ په هکله څه معلومات لري.

بيا هغه پخپله ملکې ته ورغله او هغې ته يې د ټولې کيسې په هکله هغه څه وويل چې د هغې په لور باندې تېر شوي ول. کله چې هغې خبرې پای ته ورسولې، هغې وويل، «هغه هم همدلته ده.» هغې بيا حقيقت څرگند کړ: «هغه زه يم، زه هغه يم.»

هغې بيا وويل چې د هغې شاوو، د سوداگر زوی، هم همدلته دی، خوهغې خپلې مور ته وويل چې دا د هغې يو شرط دی چې د هغې پلار امپراتور بېرته په خپل ځای شي. د هغې مور نه غوښتل چې داسې کار دې وشي، ځکه چې هغه لا تر اوسه پورې له دې امله هغه ته په قهر وه چې دا هر څه د هغه غلطې وه، خو بيا هم هغه مجبوره وه چې د خپلې لور غوښتنه ومنې. هغوی غوښتل چې هغه (امپراتور) بېرته راولي خو کله چې هغوی وکتل چې هغه به چېرې وي، پوه شول چې هغه ورک دی. نجلۍ بيا ښکاره کړه چې امپراتور هم له هغې سره دی.

واده وشو او خوشحالي بشپړه شوه. جوړې پاچايي ونيوله او سلطنتي القاب يې ترلاسه کړل. يعنې د سوداگر زوی او ښکلا سره واده شول او هغوی لوی واکمن شول، يعنې په ټوله نړۍ واکمن شول.

تر دې وروسته، زور امپراتور کوم واقعي عظمت نه درلود، ځکه چې هر څه د هغه د غلطۍ له امله پېښ شوي ول، خو سوداگر ډېر لوړه مرتبه درلوده، ځکه چې هغه د نوي امپراتور چې اصلي اهميت يې درلود، پلار وه. مانو په مخ مخ باندې په خپېرو ووهل شو او ايسته وشړل شو.

اوه سوالګر

زه به درته ووايم چې يو وخت خلکو څنگه خوښي کوله.

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا وه. پاچا يوازې يو زوی درلود. پاچا غوښتل چې پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته وسپاري، نو يو لوی مجلس يې جوړ کړ، او کله چې پاچا يو مجلس جوړوي بې له شکه چې دا يوه د خوشحالي [موقع] وي. او دا چې هغه پاچايي په خپل ژوند خپل زوی ته سپارله؛ دا نو بې له شکه چې يو خوندور کار وه، او مجلس ته راغلي خلک ټول وزيران، مشران او لويان وو.

دغه کار په مجلس کې ډېر خوند کاوه. د وطن خلک ډېر خوشحاله وو چې پاچا په خپل ژوند کې پاچايي خپل زوی ته سپارله، ځکه چې د پاچا له پاره دا يوه ډېره لويه خبره [گڼل کېږي چې پاچايي وسپاري]، نو مجلس ډېرخوندور وه. هلته په مجلس کې هر ډول ساعت تېرې؛ شاعران، ټوکيان او نور داسې څه چې سړی به يې خوشحالاوه موجود وو.

هغه وخت چې ټوله فضا خوشحالی نیولې وه، پاچا پاڅېد او خپل زوی ته یې وویل: دا چې زه یو نجومی یم، زه پوهېږم چې یوه ورځ به ته تخت له لاسه ورکړي، نو [کله چې داسې پېښه وشوه] پام به کوي چې خپه [یعنې پرېشان] نشي چې تا پاچایي له لاسه ورکړي ده. د خفگان پرځای خوشحاله اوسه.

او کله چې ته خوشحاله یې، زه به هم خوشحاله یم خوکه ته خپه هم شې زه به بیا هم خوشحاله یم چې ته پاچا نه یې، ځکه چې که ته خوشحاله نشي پاتې کېدلی، ته بیا د پاچایي وړتیا نه لرې. (په بله وینا، که ته داسې څوک یې چې د پاچایي په له لاسه ورکولو سره هم همېشه خوشحاله نشي پاتې کېدلی بیا نو [داسې ښکاري] چې ته د تخت لایق نه یې)، خو که ته خوشحاله پاتې شې، زه به ډېر زیات خوښ اوسم.

د پاچا زوی په بري سره د پاچایي کنټرول ترلاسه کړ او وزیران یې وټاکل. هغه لویان، مشران او یو لښکرهم لرل. د پاچا زوی یو هوښیار سړی وه، او په ریښتیا سره یې له پوهې سره مینه لرله. د هغه خواوښاته لوی لوی پوهان راټول وو. هغه به هر هغه چا ته

چې هغه ته به يې ښه نظرونه راوړل اهميت ورکاوه. هغه به هغوی ته د هغوی د پوهې په اساس ډېر عزت او مال او هر هغه څه چې هغوی به غوښتل ورکول. که چا به پيسې غوښتې هغه ته به يې پيسې ورکولې؛ که چا به عزت غوښت هغه ته به يې د هغه د پوهې په وجه عزت ورکاوه. او دا چې پوهه د هغه له پاره ډېره مهمه وه، هر چا د [اکاډميکې] پوهې لاره ونيوله، او ټولې پاچايي ځانونه د پوهې [يعنې استدلال] لارويان وگرځول. چا به چې پيسې غوښتې هغه ته به يې پيسې ورکولې او چا به چې عزت او درناوی غوښت هغه ته به يې عزت او درناوی ورکاوه، او دا چې په هغه وطن کې هر چا خپل ځان له [اکاډميکې] پوهې سره په ځانگړې توگه ترلی گانه نو هغوی د جنگ هنر بېخي هېر کړ. دا چې هغوی ټولو خپل ځانونه د حکمت لارويان گڼل، له دې امله د هغه وطن هغه ترټولو کم هوښيار به په بل هر وطن کې ترټولو لوی حکيم گڼل کېده.

د دغه وطن پوهان په فوق العاده توگه لوی هوښياران وگرځېدل او د [نظري يا تيوريکي] پوهې د تعقيبولو له امله د وطن پوهانو الحاد يا د خدای له وجود څخه انکار ته مخه کړه، او هغوی وليعهد الحاد [منلو] ته برابر کړ، خو دغه کار په

عامو خلکو باندې اثر ونه کړ. هغوی له خدای نه منکر نه شول ځکه چې د حکیمانوحکمت ډېرپېچلی وه او عامو خلکو نشوای کولی چې د هغوی نظریات وڅېړي. له دې امله هغوی په دې کار سره متاثر نشول، خو پوهان او د پاچا زوی د خدای له وجود نه منکر شول.

له دې امله چې د پاچا زوی په خپل ځان کې «ښه» درلودل (ځکه چې هغه د «ښو» په لوري [په یوه میلان سره] پیدا شوی وه، او ښه خصوصیتونه یې لرل) نو په منظمه توګه به یې له ځان سره فکر کاوه چې، «زه په دنیا کې چېرې یم؟ [یعنې زه په څه ډول حالت کې یم؟] زه [مې له ځان سره] څه کوم؟»

هغه به اوږده آهونه اېستل، او په زوره به یې ورسره چیغې وهلې. هغه په حیرانتیا سره وویل «دا څه معنی چې زه مې وخت په داسې شیانو باندې تېروم؟ دا پرما څه کېږي؟ په دې دنیا کې زه چېرې یم؟ او ډېر آهونه به یې اېستل.

خو څنګه به چې هغه د خپل عقل کارول پیل کړل، غیرسالم حکمت به یې فکریا په خپله غېږه کې ونیو. دا کارڅو ځلې وشو، چې هغه به په منظمه توګه فکر کاوه چې هغه په څه

حالت کې دى؟، هغه څه کوي؟، او داسې نور. هغه به آهونه واپستل او چيغې به يې کړې، خو سمدلاسه به چې هغه له خپل عقل څخه کار اخيستل پيل کړل، الحادي فکر به يې بيا په مغز باندې منگولې خښې کړې.

يوه ورځ راغله چې په يوه وطن کې يوه لويه تېښته پيل شوه - هرچا منډې وهلې. هغوى به چې تښتېدل نو له يوه ځنگله څخه به تېرېدل. دوه ماشومان چې يو هلک وه او يوه نجلى وه هلته ورک شول. يوه کس يو هلک ورک کړ او بل يوه نجلى. هغوى په دغه وخت کې واړه ماشومان وو چې څلوريا پنځه کاله عمر ونه يې لرل. له ماشومانو سره هېڅ شى نه وو چې ويې خوري. هغوى وژړل او چيغې يې ووهلې ځکه چې خواږه ورسره نه وو.

په دې وخت کې يو سوالگر هغوى ته راغى؛ هغه له خپلو د خيرات کڅوړو سره راروان وه. ماشومانو هغه ته ورمنډه کړه او ځانونه يې ورپورې ونښلول. هغه هغوى ته ډوډى ورکړه او هغوى وخوړه.

هغه له هغوى نه پوښتنه وکړه «تاسو څنگه دلته راغلئ؟»

هغوی خواب ورکړ، «مونږ نه پوهېږو» (ځکه چې هغوی واړه ماشومان وو).

هغه هغوی پرېښودل. هغوی وغوښتل چې هغه هغوی هم له ځان سره بوځي.

هغه هغوی ته وویل، «زه نه غواړم چې تاسو له ماسره لارښی».

کله چې هغوی [له هغه سره خبرې کولې] هغوی ولیدل چې سوالگر ږوند دی. هغوی په دې خبره حیران شول چې هغه ږوند دی نو هغه څنگه خپله لاره پیدا کوي؟ (او په حقیقت کې، دا پخپله یوه لویه خبره وه، چې ماشومان [د هغه په ږوندوالي] پوه شول، دا چې هغوی واړه ماشومان وو نو دا ورته نا اشنا ښکاره شوه. په حقیقت کې، هغوی هوښیارماشومان وو، نو ځکه هغوی په دې کار باندې حیران شول). نو هغه (ږانده سوالگر) هغوی ته دعا وکړه، [هغه هغوی ته وویل]، «تاسو دې بېخي داسې شی لکه زه چې یم - تاسو دې داسې زاړه شی لکه زه چې یم». هغه هغوی ته څه نوره ډوډۍ هم پرېښوده او په خپله مخه لاړ. ماشومان پوه شول چې خدای پاک هغوی ساتي، او هغه هغوی ته یو ږوند سوالگر د همدې له پاره ورولبړه چې هغوی ته ډوډۍ ورکړي.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. بیا هغوی د خوړو له پاره چیغې پیل کړې. بیا شپه راغله او هغوی شپه همالته تېره کړه. سهار بیا هم هغوی څه نه لرل چې ویې خوري، نو په چیغو شول او ویې ژړل.

بیا یو سوالگر راغی - چې کون و. هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې. هغه په خپلو لاسونو باندې حرکتونه وکړل چې هغوی پوه کړي چې هغه څه نه اوري. دغه سوالگر هم هغوی ته ډوډۍ ورکړه چې ویې خوري او هغوی یې پرېښودل او روان شو. هغوی غوښتل چې هغه یې له ځان سره بوځي، خو هغه نه غوښتل چې داسې کار وکړي. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هغه هم هغوی پرېښودل او په خپله مخه لاړ.

وروسته د هغوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه، او هغوی بیا د مخکې په څېر ژړا پیل کړه، او بیا یو سوالگر هغوی ته راغی. هغه خبرې سمې نشوې کولی (یعنې په ژبه تتله وه). هغوی له هغه سره خبرې پیل کړې او هغه په نیمه ژبه ورسره خبرې کولې. هغوی نه پوهېدل چې هغه څه وایي، خو هغه په هغه څه چې هغوی ویل پوهېده. دغه سوالگر هم هغوی ته ډوډۍ

ورکړه چې ويې خوري، او هغه هم لاړ. هغه هم هغوی ته دعا وکړه چې هغوی دې داسې شي لکه هغه چې دی، او بیا یې د هغو نورو په څېر خپله لاره ونيوه او لاړ.

وروسته بیا یو سوالگر راغی - چې غاړه یې کړه وه، او هر څه داسې وشول لکه مخکې چې شوي وو. وروسته بیا یو بل سوالگر راغی - چې په ملا کړوپ وه، او وروسته بیا بل راغی چې لاسونه یې نه وو. بیا بل سوالگر راغی چې پښې یې نه لرلې. هغو ټولو دوی ته ډوډۍ ورکړه، او [دغو ماشومانو] ته یې دعا وکړه چې دوی دې داسې شي لکه هغه چې دی. هر یوه په ورته ډول چلند وکړ.

وروسته د دوی ډوډۍ بیا خلاصه شوه. دوی روان شول او ابادۍ ته یې مخه کړه، یوه سرک ته ورسېدل. سرک یې ونيوه او تلل تلل چې یوه کلي ته ورسېدل. ماشومان یوه کورته [ننوتل]. هغوی په دوی باندې شفقت وکړ او دوی ته یې ډوډۍ ورکړه. دوی یوه بل کور ته [ورغلل]، هلته هم هغوی دوی ته ډوډۍ ورکړه. نو دوی کور په کورگرځېدل پیل کړل، او ویې لیدل چې دا کار د دوی له پاره ښه دی چې دوی ته ډوډۍ ورکول کېږي.

ماشومانو یو له بل سره هوکړه وکړه چې د تل له پاره به سره یوځای پاتې کېږي. هغوی د ځانونو له پاره د سوالگرو لویې کڅوړې جوړې کړې. هغوی کورونو ته تلل، او هغوی ټولو مجلسونو لکه د سنتي مراسمو او ودونو ته تلل. او هغوی مخکې لاړل، او ښارونو ته تگ یې پیل کړ.

هغوی به د خلکو کورونو ته تلل، سوداگریزو مېلو ته به تلل او د سوالگرو په منځ کې به کېناستل، د ودانیو د دېوالونو ترڅنګ به له ملنګانو سره کېناستل. په پای کې دغه ماشومان د ټولو ملنګانو په منځ کې ډېر مشهور شول، ځکه چې هرچا هغوی پېژندل، او پوهېدل چې هغوی هغه ماشومان دي چې (لکه چې مخکې یاده شوه) په ځنګله کې ورک شوي وو.

یو ځل په یوه لوی ښار کې یوه لویه مېله وه. ټول سوالگر هلته لاړل، او دغه ماشومان هم هلته لاړل. سوالگرو له ځانونو سره سوچ وکړ چې دغه ماشومان یوه ډېره ښه جوړه ده او دا چې هغوی باید یو له بل سره واده وکړي. څنګه چې یو شمېر سوالگرو په دې هکله خبرې پیل کړې دا د هغوی ټولو له پاره یوه لویه خبره وګرځېده، نو جوړه سره جوړه شوه. خو هغوی واده څنګه تیارولی شوای؟ هغوی پرېکړه

وکړه چې څنگه چې په یوه ټاکلې نېټه پاچا د زېږکلیزې یوه لویه مېلمستیا لري نو ټول سوالگر به هلته لاړ شي او د ښو خوړو او غوښې غوښتنه به وکړي. په هغې باندې هغوی کولی شي چې واده تیار کړي. او همداسې وشول، چې ټول سوالگرهغې مېلمستیا ته لاړل، او هلته یې د غوښې او ډوډۍ غوښتنه وکړه.

سربېره پر دې، هغوی هغه غوښه او ښه ډوډۍ چې تر مېلمستیا وروسته پاتې شوې وه هم له ځانونو سره واخیسته. هغوی لاړل او یوه دومره لویه کنده یې واېسته چې سل کسه په کې ځایېدل. هغوی هغه د نۍ په بوتو، خاوره او خوشایو باندې پټه کړه. ټول په کې ورننوتل، او هلته یې د ماشومانو واده جوړ کړ او د ماشومانو له پاره یې یو د واده چتر ودراره.

هغوی ډېر زیات خوشحاله وو. شاوو او ناوې هم ډېر خوشحاله وو. شاوو او ناوې د خدای پاک د هغې لویې مهربانۍ یادونه پیل کړه چې په هغوی باندې یې هغه وخت ولوروله چې هغوی په ځنګل کې وو، او هغوی ژړا پیل کړه، او د زړه له تله یې داسې هیله وکړه [ویې ویل] «څنگه کېدی شي چې مونږ هغه لومړنۍ سوالگر دلته راولو، هغه ږوند سړی چې مونږ ته یې په ځنګله کې ډوډۍ راوړه؟»

لومړی ورځ

هغوی چې د رانده سوالگر هیله کوله، هغه ناڅاپه پورته شو او غږ یې وکړ: زه دلته یم! زه ستاسو واده ته راغلی یم. او ما تاسو ته یو «د واده د وینا سوغات» [یو د واده سوغات] راوړی دی چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. پخوا ما [یوازې] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ. اوس یې زه پر تاسو د یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د وینا سوغات»، چې تاسو دې زما په څېر زاړه شئ.

تاسو فکر کوئ چې زه یو ږوند سړی یم - زه بالکل ږوند نه یم! یوازې دا ده چې زما له پاره، د ټولې نړۍ [دپایښت موده] د یوې سترګې له یوه رپ څخه ډېره نه ده. (هغه د دې له پاره د یوه رانده سړي بڼه جوړه کړې وه چې هغه نړۍ ته هېڅ نه کتل ځکه چې نړۍ [په هغې کې د ټولو پېښو تېرېدنه] هغه ته د یوې سترګې د یوه رپ په اندازه هم نه ښکارېده، نو نړۍ ته کتلو د هغه له پاره هېڅ اهمیت نه درلود). دا چې زه ډېر زیات زوړ یم، او زه لا تر اوسه هم پوره ځوان یم؛ که څه هم چې زه ډېر زیات زوړ یم خو ما لا ژوند هېڅ نه دی پیل کړی خو دا زه یوازې د خپل

ځان په هکله نه وایم بلکه په دې خبره باندې
لوی شاهین هم شاهد دی. زه به تاسو ته یوه
کیسه ووايم (دا ټول پړانده سوالگر وویل).

یو وخت په یو ځای کې څه خلک وو چې په
یو شمېر کشتیو باندې سمندر ته ووتل. یو
توپان راغی او کشتی یې درې ورې کړې، خو
خلکو نجات وموند. هغوی یوه برج ته راغلل او
وروختل. هلته هغوی هر ډول خوراک، څښاک،
کالي، او هرڅه چې ورته اړتیا وه وموندل. په
هغه ځای کې بې شمېره نعمتونه او د دنیا
خوشحالی موجودې وې.

هغوی اعلان وکړ چې هرسړی باید یوه داسې
پخوانۍ کیسه ووايي چې هغه ته له خپل
لومړني یاد نه په یاد وي، یعنې څه چې د هغه له
هغه وخت نه په یاد وي چې د هغه حافظې د
لومړي ځل له پاره کار پیل کړ. په هغه ځای کې
هم زاړه خلک موجود وو او هم ځوانان، او هغوی
په خپل منځ کې له تر ټولو زاړه سړي څخه هیله
وکړه چې [خپله کیسه] لومړی ووايي.

هغه (یعنې تر ټولو زاړه مشر) خپل اواز پورته
کړ او ویې ویل، «زه به تاسو ته څه ووايم؟ زما
په یاد دي چې ماته له ځانګې نه پرې شوه.»

هيڅوک پوه نشو چې هغه څه وايي، خو هلته هوښيار خلک ناست وو، هغوی وويل، «په حقيقت کې، دغه يوه ډېره پخوانۍ کيسه ده!» [يعنې، يوه ډېره لرغونې خاطره ده].

هغوی بيا بل مشر ته چې له لومړني نه يې عمر کم وه بلنه ورکړه چې خپله کيسه ووايي. هغه په يوه حيرانوونکي ډول غږ پورته کړ، «هغه يوه لرغونې کيسه ده؟! دغه کيسه زما په ياد ده، او زما دا هم په ياد دي چې شمع بلېده.» هغوی څرگنده کړه چې دا ترلومړنۍ هغې هم زړه کيسه ده. او د هغوی له پاره دا د ياد وړ وگرځېده چې دويم کس له لومړني نه ځوان وه خو تر هغه يې هم ډېره زړه کيسه په ياد وه.

تر هغه وروسته هغوی درېيم مشر ته بلنه ورکړه چې خبرې وکړي. د درېيم کس عمر تر هغوی کم وه. درېيم مشر وويل، «زما دا هم په ياد دي چې مېوې د جوړښت نيول پيل کړل، يعنې چې مېوې د لومړي ځل له پاره پيل وکړ چې مېوه شي.»

هغوی ځواب ورکړ چې، «دغه کيسه لاډېره پخوانۍ ده!».

بيا څلورم کس خبرې وکړې چې د هغه
عمر تر مخکنيو هم لږ وه. هغه وويل، «زما هغه
وخت ياد دی چې تخم يې څنگه راوړ چې ويې
کړي اومېوه شي».

بيا پنځم کس چې د هغه عمر تر مخکنيو هم
لږ وه غږ پورته کړ او ويې ويل، «زما هغه پوهان
هم په ياد دي چې د تخم په هکله يې نظر
ورکړ».

شپږم کس چې تر يادو ټولو ځوان وه اواز پورته
کړ او ويې ويل، «زما ان د مېوې خوند په ياد دی،
مخکې تر دې چې خوند مېوې ته ورننوت».

اوم کس په لوړ اواز وويل، «زما د مېوې بوی
په ياد دی، مخکې تر دې چې بوی مېوې ته
ورننوت».

اتم کس غږ کړ او ويې ويل، «زما حتی د مېوې
بڼه په ياد ده، مخکې تر دې چې د مېوې بڼه
برابره شوه».

او په هغه وخت کې زه وړوکی ماشوم وم
(ږانده سوالگر چې دا ټوله کيسه يې وکړه
وويل) او زه هم هلته وم. ما غږ پورته کړ او

ومې ويل، «زما دا ټولې كيسې په ياد دي، او ان عدم يا هغه وخت چې هېڅ مخلوق نه وو، هم زما په ياد دی».

هغوی اعلان وکړ چې، «دغه يوه بېخي لرغونې کيسه ده، ترټولو پخوانۍ!». او د هغوی له پاره ډېره په زړه پورې وه چې ماشوم تربل هر چا ډېر څه په ياد لرل.

دا وخت لوی شاهين راوړسېد او برج يې وټکاوه. هغه هغوی ته وويل، «ځانونه دومره خوارول بس کړئ! خپلو خزانو ته ورشئ! له خپلو خزانو څخه کار واخلي!» او هغه هغوی ته وويل چې هغوی بايد له برج څخه ترټولو مشراول او [ترټولو کشر] په اخر کې لاړ شي. هرڅوک چې ترټولو زوړ وي بايد لومړی لاړ شي. هغه ټول له برج څخه واپستل. لومړی هغه ماشوم واپست، ځکه چې په حقيقت کې، هغه د هغوی ترټولو ډېر زوړ وه، او هر څوک چې ځوان وه، هغه يې په ترتيب سره مخکې واپست. او ترټولو زوړ يې د ټولو په پای کې واپست، ځکه څوک چې ځوان وه هغه [په حقيقت کې] زوړ وه (ځکه هر هغه کس چې عمر يې کم وه هغه پخوانۍ کيسه ويلې وه) او تر ټولو ډېر زوړ ترټولو ډېر ځوان وه.

لوی شاهین هغوی ته اعلان وکړ: زه به تاسو ته ټولې هغه کیسې چې هر کس وویلې تحلیل کړم. هغه کس چې ویې ویل چې هغه وخت د هغه په یاد دی چې هغوی منه له ځانګې نه پرې کړه، د هغه هدف دا دی چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې هغوی د هغه له نامه [سره رابطه] پرې کړه. (په دې معنی چې، هغه څه چې د هغه په پیدایښت پسې سملاسي وروسته هغه ته پېښ شول، یعنې هغه وخت یې په یاد دی چې هغوی د هغه نوم پرې کړ). او هغه ورپسې کس چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې شمع بلېده، د هغه هدف دا دی چې هغه ته هغه وخت یاد دی چې هغه په رحم کې وه، ځکه چې په هغه وخت کې د یو چا په سرباندې دپاسه شمع بلېږي (وايي کله چې یو ماشوم د مور په رحم کې وي، د هغه پر سر یوه شمع بلېږي، چې د هغې په واسطه هغه د نړۍ له یوه سره تړل سرپورې ویني). او هغه کس چې ویې ویل چې د هغه ان هغه وخت په یاد دی چې مېوې په مېوه کېدلو باندې پیل وکړ، په دې معنی چې، هغه ته هغه وخت په یاد دی چې د هغه وجود د لومړي ځل له پاره جوړېدل پیل کړل، هغه وخت چې جنین جوړ شو.

او د هغه کس چې هغه وخت يې په ياد دی چې هغوی تخم راوړ چې مېوه وکړي، هدف دا وه چې، هغه ته ان هغه وخت يادېږي چې خاڅکی څنگه [د امېدواری پر وخت] واخيستل شو. او هغه کس چې هغه وخت يې يادېږي چې حکيمانو د تخم په هکله نظر ورکړ داسې ښيي چې د هغه ان هغه وخت ياد دی چې خاڅکی په ذهن کې وه [ځکه چې د پلار ذهن خاڅکی رامنځته کوي]. او هغه چې خوند يې په ياد دی هغه [ټيټه] اروا ده. او بوی چې ده هغه [منځنۍ] اروا ده. او ښه چې ده، هغه [جیگه] اروا ده. او ماشوم وويل چې د هغه عدم الوجود په ياد دی، ځکه چې هغه تر تاسو ټولو ډېر مشردی، ځکه د هغه ان تر هغه مخکې وخت په ياد دی چې [ټيټه] اروا، [منځنۍ] اروا، او [جیگه] اروا [پيدا شوه]. له دې امله دی هغه وخت ته اشاره کوي چې عدم الوجود گڼل کېږي (يعنې د هغه ان هغه وخت په ياد دی چې هېڅ شي هم وجود نه درلود؛ هغه ته هغه څه په ياد دي چې هغه په هغه ځای کې وکړل چې ترهرڅه لوړ دی.)

لوی شاهين هغوی ته وويل، «خپلو کشتيو ته بېرته ورستانه شئ، هغه ستاسو بدنونه دي

چې مات شوي دي؛ هغه به بېرته جوړشي.
اوس هغوته بېرته ور وگرځئ». او هغه هغوی
ته دعا وکړه.

او ما ته هم (یعنې هغه ږانده سوالگر ته
چې دا ټوله کیسه یې وکړه) هغه (یعنې لوی
شاهین) وویل، «ته له ما سره راشه ځکه چې
ته زما په خبریې، هغه داسې چې ته ډېر زور
او بېخي ځوان یې. او تا لا تر اوسه پورې ژوند
کول نه دي پیل کړي، او له دې سره هم، ته
ډېر زور یې. زه هم همداسې یم - ځکه چې
زه ډېر زور یم، او زه لا هم بالکل ځوان یم [او
داسې نور]».

په دې توګه مونږ وینو چې زه د لوی شاهین
خاطره لرم، یعنې چې زه ډېر زور، او بالکل ځوان
یم. اوس زه دا پر تاسو د یوه پوره سوغات په
توګه لوروم، د «واده له پاره د وینا سوغات»،
چې تاسو باید زما په خبر پخواني شی. هلته
ډېره لویه خوښي او خوشحالي وه او هغوی
ډېر خوشحاله وو.

دويمه ورځ

د اوه ورځني [واده] د مراسمو پر بله ورځ شاوو او ناوې بيا د دويم سوالگر، چې کوڼ وه، او هغوی ته يې د ډوډۍ په ورکولو سره هغوی له لورې څخه ژغورلي وو، خاطرې پيل کړې. هغوی ژړل او د هغه غوښتنه يې کوله، [هغوی ويل] «څنگه کېدی شي چې مونږ هغه کوڼ سوالگر چې مونږ ته يې نجات راکړی وه دلته راولو؟» په داسې حال کې چې هغوی د هغه غوښتنه کوله هغه ناڅاپه رانوت او ويې ويل، «زه دلته يم». اوهغوی يې په غېږ کې ونيول او ښکل يې کړل.

هغه هغوی ته وويل: اوس به زه تاسو ته يو سوغات درکړم، چې تاسو بايد بېخي داسې شئ لکه زه چې يم، يعنې تاسو بايد داسې بېخي زما په څېر ښه ژوند ولرئ. په داسې حال کې چې پخوا ما تاسو ته د دې دعا کړې وه، اوس زه خپل ښه ژوند پر تاسو د يوه پوره سوغات په توگه لوروم - يو «د واده د وينا سوغات».

تاسو فکر کوئ چې زه کوڼ يم. زه هېڅ کوڼ نه يم! بلکه، دا ټوله دنيا زما له پاره هېڅ اهميت

نه لري، نو زه نه غواړم چې د هغې عیبونه واورم ځکه چې د نړۍ ټول اوازونه - ټول له عیبونو نه راپورته کېږي. هر شخص د یوه عیب، کمي له امله فریاد کوي. او ان چې د نړۍ ټولې خوشحالی له عیبونوڅخه راپورته کېږي، ځکه چې یو څوک له دې امله خوشحالیږي چې [پخوا] یې څه نه درلودل، او وروسته یې داسې څه ترلاسه کړي وي چې پخوا یې نه لرل. او زما له پاره، ټوله نړۍ دومره اهمیت نه لري چې زه یې باید عیبونه واورم. نو زه یو داسې ښه ژوند کوم چې هېڅ په کې کم نه دي، او زه یو شاهد لرم چې زه د شتو له وطن نه یو ښه ژوند کوم. د هغه ښه ژوند دا وه چې هغه ډوډۍ خوړه او اوبه یې څښلې.

هغه یوه کیسه وویل: هلته یو وطن دی چې ډېره زیاته شتمني لري. هغوی سترې زېرمې لري. یوه ورځ شتمن خلک سره ټول شول، او هریوه د خپل ښه ژوند په هکله، چې هغه دغه ژوند څنگه کوي، ستاینې پیل کړې. هر یوه د خپل ښه ژوند کړنلارې بیان کړې.

زه (یعنې کونې سوالگر چې دا کیسه یې کوله) پورته شوم او هغوی ته مې وویل: زه یو ښه ژوند لرم - تر تاسو ښه! او شاهد هم دلته شته: که

تاسو داسې ښه ژوند وکړئ، بیا راځئ وگورو چې آیا تاسو له هغه وطن سره مرسته کولی شئ؟ ځکه چې هلته یو وطن دی چې په هغه کې هغوی یو باغ درلود، او په باغ کې داسې مېوه وه چې د دنیا ټول خوندونه په کې وو. او [په باغ کې] هغوی [همدارنگه] د نړۍ ټوله خوشبويي لرله او هلته هر ډول منظرې - د نړۍ ټول رنگونه او گلونه وو. په باغ کې هر څه موجود وو.

او د باغ مسئول یو باغوان وه. د دغه باغ له امله د هغه وطن خلک ښه ژوند درلود. خو بیا به باغوان ورک شو نو طبیعي وه چې څه چې هلته په هغه باغ کې وه هغه باید له منځه تللي وای ځکه چې هلته باغوان نه وه او دا له دې امله چې هغه مسئول وه چې د باغ څوکیوالي وکړي او وگوري چې هلته باید څه وشي.

په هر حال، هغوی بیا هم کولی شوای چې د نباتاتو هغه په خپل سر وده حمایه کړي. خو یو ظالم پاچا راغی چې په دغه وطن باندې حمله وکړي، خو پاچا د هغوی له پاره هېڅ ونشول کولی. نو هغه لار او د وطن ښه ژوند چې هغوی د هغه باغ له امله درلود هغه یې پای ته ورساوه. هغه داسې نه چې هغه باغ ویجاړ کړ؛ هغه یوازې په هغه وطن کې خپل درې گروپه چاپلوسان

پرېښودل. هغه هغوی ته وویل چې هغوی باید
هغه څه وکړي چې هغه ورته امر کوي.

هغوی د پاچا د حکمونو په تعقیبولو سره د خپلو
عملونو له لارې هلته خوند له منځه وېوړ. هغوی
داسې عمل وکړ چې داسې یو [حالت] یې
رامنځته کړ چې کله به چې چا غوښتل چې یو
خوند وڅکي هغه به د یوه وراسته جسد د خوند
په څېر وه. همدارنګه هغوی د بوی حس هم له
منځه وېوړ؛ هغوی ټولې خوشبویۍ داسې کړې
چې د ګالبانوم [چې یو مردار بویه بوټی دی]
بوی یې کاوه. او په همدې توګه هغوی د لیدلو
حس هم خراب کړ، ځکه هغوی د خلکو سترګې
داسې تیاره کړې لکه په مخکې یې چې ټینګې
ورېځې وي (دا ټول کارونه د چاپلوسانو د هغو
درې ګروپونو په واسطه وشول چې په وطن کې
موجود وو، او لکه چې یاده شوه هغوی به هر هغه
څه کول چې ظالم پاچا به ورته حکم کاوه). اوس،
دا چې تاسو داسې ښه ژوند کوئ، دا وطن
وساتئ! (دا ټول کانه سوالګر د شتمنیو وطن ته
وویل، چېرې چې هغوی لاپې وهلې چې هغوی
ښه ژوند کوي، لکه چې مخکې یاده شوه.)

او زه تاسو ته وایم، که تاسو نشئ کولی چې
له هغوی سره مرسته وکړئ، تاسو به هم

ژوبل شئ. (په بله وينا، هغه څوک چې د وطن ليد، خوند، او بوی يې خراب کړي وو هغوی به تاسو هم ژوبل کړي.)

نو هغو شتمنوخلکو پيل وکړاو وطن ته لارل، او زه هم له هغوی سره لارم. او په لاره کې هم، هرچا د خپل ښه ژوند ستاينه کوله، ځکه چې هغوی (لکه چې مخکې ياده شوه) خزانې لرلې، خو چې هغوی وطن ته ورنژدې شول د هغوی خوند او نورو حسونو په خرابېدو پيل وکړ. هغوی خپل ځانونه خرابېدونکي احساس کړل. ما هغوی ته اعلان وکړ، «دا چې اوس، چې تاسو لا وطن ته نه يئ ننوتې، ستاسو خوند، ليد او بوی لا له وخته خراب دي، که تاسو دننه ورشئ ستاسو به څه حال وي؟ او سربېره پر دې، څنگه تاسو کولی شئ چې له هغوی سره بيا مرسته وکړئ؟»

ما مې ډوډۍ او اوبه واخيستې او هغوی ته مې ترې څه ورکړل. زما په ډوډۍ او اوبو کې هغوی هرډول خوند (او هرېوې، او داسې نور) وموندل او څه چې په هغوی کې خراب شوي وو (يعنې خوند، ليد، او بوی) هغه سم شول.

په هغه وطن کې، هغه وطن چې باغ يې درلود (چېرې چې د هغوی د خوند او داسې نور

حسونه خراب شوي وو) هغوی پر دې پوهېدل پیل کړل چې هغوی اړتیا لري چې د خپلو خلکو علاج وکړي، ځکه چې د هغوی د خوند (او داسې نورو) حس خراب شوی وه. هغوی پوه شول چې هلته یو د شتمنۍ وطن موجود دی (یعنې د شتمنۍ هغه وطن چې سوالگر ورسره خبرې کړې وې). او له هغوی سره داسې نظریه پیدا شوه (یعنې د هغه وطن له خلکو سره چې یو باغ یې درلود، داسې نظریه پیدا شوه) چې د هغوی باغوان، چې ورک شوی وه (چې د هغه له وجې هغوی یو ښه ژوند درلود) د شتمنۍ له وطن سره، چې هلته هم هغوی یو ښه ژوند لري، یوه ګډه ریښه لري. نو هغوی داسې فکر وکړ چې هغوی باید د شتمنۍ وطن ته لاس ور اورد کړي [په دې فکر چې] هغوی خامخا کولی شي چې له هغوی سره مرسته وکړي.

او هغوی همداسې وکړل. هغوی د شتمنۍ وطن ته استازي ولېږل. استازي لاړل او هغوی یو له بل سره مخامخ شول (یعنې، په لاره کې [د باغ لرونکې ځمکې] استازي د شتمنۍ د وطن له خلکو سره مخامخ شول ځکه چې د شتمنۍ د وطن خلکو اراده لرله چې هغوی ته راشي [چې له هغوی سره مرسته وکړي] لکه چې مخکې یاده شوه).

«تاسو چېرې ځئ؟» هغوی [شتمنو خلکو] له استازو [د باغ لرونکې ځمکې] څخه پوښتنه وکړه.

هغوی [د شتمن وطن هیئت ته] ځواب ورکړ «مونږ څو د شتمنۍ وطن ته چې له مونږ سره مرسته وکړي».

هغوی غږ کړ، «مونږ پخپله د شتمنو خلکو له وطنه یو، او مونږ ستاسو خوا ته درځو!».

نو ما غږ پورته کړ (یعنې کوڼ سوالگر چې دا ټوله کیسه یې کوله) او [د شتمنۍ د وطن استازو] ته مې وویل، «تاسو ماته اړتیا لرئ، ځکه چې تاسو نشئ کولی چې ننوځئ او له هغوی سره مرسته وکړئ.» (ځکه سم چې هغوی هغه وطن ته ورسېږي، هغوی مخکې ترمخکې [لکه چې مخکې یاده شوه په خرابو شویو حسونو] اخته کېدل پیلوي.) «نو تاسو دلته پاتې شئ او زه به [د باغ لرونکي وطن له] استازو سره لاړ شم چې ویې ساتم.»

زه له استازو سره لاړم او وطن ته داخل شوم. زه یوه ښار ته راغلم. ما خلک ولیدل چې مخې ته راتلل، او یوه یې یوه کیسه کوله. او وروسته، نور هم راغلل، تر هغه چې د خلکو یوه حلقه جوړه شوه، او هغوی ټوکې کولې او خندل یې.

ما کولی شوای هغه څه واورم چې هغوی پرې خبرې اترې کولې. ما واورېدل چې هغوی کنځلې کولې. یوه به یوه خرابه ټوکه وکړه، بل به په ماهرانه توګه تایید کړه، بل به وخنډل، او د هغه ملګري به هغه ساعت تېري وګڼله او همداسې به نورو خلکو هم کول.

تردې وروسته زه (د هغه وطن) یوه بل ښارته لاړم. ما دوه سړي ولیدل چې په یوه تجارتي معامله باندې یې یو له بل سره جګړه کوله. هغوی لاړل محکمې ته چې حل یې کړي، او د محکمې فیصله داسې وه چې یو سپین او بل ګرم یا مسؤل دی. هغوی محکمه ترک کړه او بیا یې جګړه پیل کړه، او هغوی وویل چې هغوی نه غواړي چې پخوانۍ محکمې ته لاړ شي، بلکه پرځای یې هغوی یوه بله محکمه غواړي.

هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه، او محکمې د هغوی فیصله وکړه. وروسته د دعوې یوه طرف بیا له بل کس سره جګړه پیل کړه، او بیا هغوی یوه بله محکمه انتخاب کړه. او هلته هغوی یو له بل سره، او هغه [بیا هم] له یوه بل سره جنګ ته دوام ورکړ، او هرځل هغوی د بلې محکمې غوښتنه کوله تر دې چې ټول ښار له محکمو نه ډک شو.

ما هغوی وکتل او ومې لیدل چې دا ځکه
پېښ شول چې هلته ریښتیا نه وو. یوې
[محکمې] به فیصله کړه وکړه او یوه کس ته به
یې ځانگړې پاملرنه وکړه. وروسته به بیا هغه
کس چې پاملرنه به ورته شوې وه له هغه
کس سره علاقه لرله چې له هغه سره به یې
مرسته کړې وه، ځکه چې هغوی به رشوت
اخیستی وه او هلته ریښتیا نه وو.

وروسته زه پوه شوم چې هغوی له شهوانیتوب
څخه ډک وو، او هلته دومره ډېر شهوانیتوب وه
چې هغه د منلو وړ وگرځېد، نو ما هغوی ته وویل،
«دا دلیل دی چې د خوند، بوی، او لید حسونه
خراب شوي دي، ځکه چې ظالم پاچا هلته خپل
درې گروهه چاپلوسان پرېښي چې هغوی ته
وظیفه ورکول شوې ده چې لار شي او (لکه
چې مخکې یاده شوه) وطن خراب کړي».

په دې دلیل چې هغوی به هرې خوا ته تلل
نو په خپلو کې به یې کنځلې کولې، او په دې
توگه هغوی په دغه وطن کې کنځلې دود کړې.
د چټلې ژبې له لارې هغوی وکولی شول چې
د خوند حس خراب کړي، چې په دې توگه
ټول خوندونه د وراسته جسد د خوند په څېر
وگرځېدل.

همدارنگه، هغوی دغه وطن ته رشوت خوري
هم راوړه، او د هغې له لارې هغوی د لیدلو
حس خراب کړ او هرڅه د هغوی سترگو ته تیاره
ښکارېدل. لکه چې ویل شوي دي: «رشوت د
ښکې سړي سترگې ړندوي».

په همدې توگه چاپلوسانو دغه وطن ته
شهوانیتوب هم راوړ، او د هغه له لارې د بوی
خوند خراب شو ځکه شهوانیتوب د بوی خوند
خرابوي. (او په هماغه دلیل ظالم پاچا په دغه
وطن کې خپل درې گروپه چاپلوسان پرېښودل،
او هغه هغوی ته وظیفه ورکړه چې لاړ شي او
په یاد وطن کې درې گناهونه دود کړي، او [لکه
چې یاده شوه] په دې طریقو سره، هغوی د
لید، خوند او بوی حسونه خراب کړل.)

په دې توگه، تاسو باید هغه ته وگورئ او وطن د
دغو درې گناهونو په پام کې نیولو سره جوړ کړئ
او باید دغه خلک (یعنې، چاپلوسان چې وطن ته
یې، لکه چې مخکې یاده شوه، درې گناهونه
راوړل) وباسئ. که تاسو دا کار وکړئ، او تاسو
وطن له دغو درې گناهونو څخه پاک کړئ، بیا زه
په ډاگه وایم، چې نه یوازې ستاسو د خوند، لید
او بوی حس به جوړ شي، بلکه تاسو به وکولی
شي چې ورک باغوان هم بېرته پیدا کړئ.

نو هغوی دا ټول وکړل. هغوی له دغو درې گناهونو څخه د وطن پاکول پیل کړل. هغوی دغه خلک (یاد شوي چاپلوسان) واپستل؛ هغوی به خلک ونيول او ترې وبه یې پوښتل، «ته د کوم ځای یې؟» [یعنې، هغوی پلټنه کوله او هغه خلک به یې په گوته کول چې د ستونزو سبب ګرځېدلي وو] تر هغه چې هغوی د ظالم پاچا ملګري (یعنې لکه چې مخکې یاده شوه د چاپلوسانو درې ګروپونه) بنديان کړل. هغوی دغه خلک واپستل او وطن یې له دغو گناهونو څخه پاک کړ.

په ورته وخت کې هلته [د خلکو په منځ کې] یو څه ګډوډي وه. [هغوی وویل] «کېدی شي چې هغه لېونی باغوان چې خواوشا د یوه لېوني په څېر ګرځي او هر چاته وایي چې دی هغه [ورک شوی] باغوان دی، او هغه کس دی چې هرڅوک یې لېونی ګڼي (او خلک یې په تیرو ولي، او له ځانونو نه یې شرمي) بنایي چې هغه په ریښتیا هم [زمونږ] باغوان وي!».

هغوی لاړل او هغه یې راوست، او ما (کون سوالګر چې داکيسه یې کوله) وویل، «ای، هغه بې له شکه هماغه باغوان دی!» (یعنې

هغه چې هغوی مخکې ویل چې لېونی دی). نو مونږ گورو، زه [د شتمنی د وطن په هکله] چې زه په کې ښه ژوند لرم یوه خاطره لرم، ځکه چې ما وطن رغولی دی. (او د هغه له لارې، هغوی ان باغوان پیدا کړ، او لکه چې یاده شوه بیا یې ښه ژوند کول پیل کړل). اوس زه خپل ښه ژوند په تاسو باندې لوروم. هلته یوه لویه خوښی او خوشحالي وه، او هغوی له خوښۍ نه په کالیو کې نه ځایېدل. لومړني [سوالگر] په هغوی باندې یو اوږد ژوند ولوراوه، او ورپسې هغه په هغوی باندې یو ښه ژوند ولوراوه. تر دې وروسته، ټول سوالگر واده ته راغلل او هغوی ته یې یو «د واده د وینا» سوغات ورکړ. څه چې هغوی پخوا د دوی له پاره هیله کوله، چې هغوی [ماشومان] دې د هغوی په څېر وي، اوس هغوی په دوی باندې د یوه بشپړسوغات («د واده د وینا» سوغات) په توګه ولوراوه.

درېمه ورځ

په درېمه ورځ، شاوو او ناوې بيا خاطرې پيل کړې، او په ژړا شول، او سخته هيله يې کوله [ويل يې چې] «څنگه کېدی شي چې مونږ هغه سوالگرچې خبرې يې سمې نشوې کولی (يعنې تله وه) دلته راولو؟» دا وخت هغه رانوت او ويې ويل، «زه دلته يم!» او هغه هغوی په غېږ کې ونيول او ټکل يې کړل.

هغه هم لکه د هغو نورو په څېر له هغوی سره خبرې وکړې: مخکې ما تاسو ته دعا کړې وه چې زما په څېر دې شئ. اوس زه تاسو ته «د واده وينا» سوغات درکوم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زه په خبرو کولو کې ستونزه لرم؛ زه په خبرو کولو کې هېڅ ستونزه نه لرم! خبره دا ده چې د دنيا خبرې چې د خدای هېڅ ستاينه په کې نه وي په هېڅ وجه بشپړې نه دي (يعنې هغه داسې ټيټې کارې لکه تله، چې نشي کولی خبرې وکړي، يوازې له دې امله چې هغه نه غواړي چې دنيوي خبرې وکړي داسې خبرې چې د خدای ستاينه په کې نه وي ځکه چې هغه خبرې چې د خدای ستاينه په کې نه وي هغه

هېڅ کمال نه لري. له دې امله کله چې هغه خبرې کوي ژبه يې نښلي.)

په حقيقت کې زه هېڅ تتله نه يم! بلکه زه يو ويناوال او وياند يم، يو ډېر قابل، او فوق العاده لايق وياند. زه کولی شم چې ډېرې ښې غزلې، شعرونه او سندرې ووايم. په ټوله نړۍ کې داسې څوک نشته چې نه غواړي چې هغه څه ته غور ونيسي چې زه يې وایم. او په هغو کې (يعنې په دغو غزلو او شعرونو کې چې هغه يې وايي) ټول حکمت [چې په ځمکه کې دی] موجود دی، او زه په دې هکله له هغه لوی شخص څخه چې د خير حقيقي شخص گڼل کېږي يوه خاطره لرم:

يو وخت ټول هوښيارکسان سره يوځای ناست وو، او هريوه د خپل حکمت په هکله په افتخار سره خبرې کولې. يوه وويل چې هغه اوسپنه په خپل حکمت سره جوړه کړې ده (يعنې په هغه طريقه چې يو څوک اوسپنه د اوسپنې له کاني نه رابيلوي). بل وويل چې هغه يو بېل ډول فلز (لکه قلعي يا سرپ او داسې نور) کشف کړی دی. بل وويل چې هغه په خپل حکمت سره سپين زر رامنځته کړي دي چې تر يادو هغو ډېر مهم دي. يوه بل هم د خپل

تخليق په هکله لاپه وکړه او ويې ويل چې هغه کولی شي چې سره زر جوړکړي.

يوه بل لاپه وکړه چې هغه وسلې (لکه توپکونه، توپونه او داسې نور) کشف کړي دي - هغه وښوده چې داسې پوهه لري چې دغه وسلې جوړې کړي. يوه بل لاپه وکړه چې هغه پوهېږي چې څنگه دغه ټول فلزونه رامنځته کړي، خو له داسې [ورته] موادو څخه نه چې دا [نور] خلک يې په خپل حکمت سره استعمالوي. يوه بل د پوهې د نورو ډولونو د لرلو په هکله لاپه وکړه، ځکه چې په نړۍ کې يو شمېر نور داسې شيان شته چې د حکمت له لارې کشف شوي دي، لکه بنسټه او باروت، او دې ته ورته نور څيزونه. هغه د دغو [شيانو] له جملې څخه د ځينې هغو په هکله د خپلې پوهې لاپې ووهلې.

يوه کس ننګونه وکړه او ويې ويل، «زه له تاسو ټولو نه ډېر هوښيار يم ځکه چې زه د ورځې په څېر روښانه يم». هلته ناست خلک پوه نه شول چې «د ورځې په څېر روښانه» څه د هغه هدف څه دی.

هغه هغوی ته مخ وروړاوه او ويې ويل: دا چې ستاسو ټولو پوهه له يوه ساعت څخه ډېر وخت

نه نيسي، که څه هم چې د پوهې هر ډول له يوې بېلې ورځې څخه واخيستل شي، د هغه څه په اساس چې [خدای پاک] [د نړۍ د پيدايښت د ورځو] [په برابره] ورځ پيدا کړي دي. دا چې د حکمت ټول ډولونه سره ترکيب شوي دي (يعنې يو يې يو شی له بل سره گډوي او له هغه څخه يو بل شی جوړېږي)، په دې توگه، د حکمت هر ډول [د شيانو د توليد په اساس] له هغې ورځې څخه منشأ اخلي چې خدای پاک هغه شيان [يعنې خام مواد] پيدا کړل چې دغه [مصنوعي] شيان ترې راوځي يا جوړېږي. د حکمت په کارولو سره يو څوک دغه مواد سره گډوي او داسې شيان ترې جوړوي چې غواړي يې لکه: سپين زر، مس يا ورته نور.

[د ايډيټر يادښت: ښکاره خبره ده چې د پيدايښت ورځې د کایناتو ريښه ده. هرڅه چې د نړۍ په تاريخ کې وجود لري، او په نړۍ کې موجود ټول حکمت، يوازې د نړۍ د پيدايښت د ورځو د يوې نتيجه او امتداد په توگه پايي. داسې ښکاري چې د پيدايښت ورځې تل ترته وي، او تل د حقيقت سرچينه وي.]

خو د پوهې [د يوه بل ډول] له لارې دا ممکنه ده چې د هغوی د پوهې ټول ډولونه [د خدای

له خوا د نړۍ د پيدا كولو د ورځو] په يوازې [يوه ساعت] كې سره خلاصه كړي خو زه لكه د ټولې ورځې په څېر روښانه يم. (په دې توگه دى د هوښيارو خلكو په لړ كې وروستى سړى وه چې خبرې يې وكړې).

ما (يعنې، هغه تتله چې دا ټوله كيسه يې وكړه) هغه ته ځواب وركړ، «لكه كومه ورځ؟» (يعنې د هغه پوهه [د خلقت] له كومې ورځې سره برابره ده؟)

هغه، [هغه پوه چې هغه ترې پوښتنه وكړه] غږ كړ: هغه [سړى چې په وينا كې يې عيب وه] تر ما ډېر هوښيار دى، ځكه چې هغه پوښتنه كوي، «لكه كومه ورځ؟». په داسې حال كې چې، [د هغه د پوښتنې ځواب دا دى چې] زه د هرې ورځې په څېر چې يو څوك يې انتخابوي روښانه يم نو ولې دا [تتله] بيا [له مونږ څخه] يوازې په دې چې ويې پوښتل چې «لكه كومه ورځ؟» ډېر هوښيار دى. (ځكه چې هغه هوښيارسړى هم د هرې هغې ورځې په څېر دى چې هغه يې غواړي.

خو دلته يوه پوره كيسه پرته ده چې دا [شرحه كوي] چې خیر اصلي سړى يو ډېر لوى سړى

دی. او زه (یعنې تله چې دا کیسه کوي) هر چېرې ځم او د مینې-مهربانۍ [یعنې ورکړې] ټول ریښتني [عملونه] راټولوم، او د خیر اصلي سړي ته یې راوړم، او د «وخت» اصلي اړخ د خیر له حقیقي [عملونو څخه] جوړشوی دی (یعنې هلته داسې یو شی دی لکه پخپله «وخت»، او دا چې هلته د نړۍ کالونه او ورځې موجود دي - دا پخپله د خدای له خوا پیدا شوي دي)، او زه ګرځم راګرځم او د اصلي خیر ټول [عملونه] راټولوم، او د خیر اصلي سړي ته یې راوړم. او له دې نه «وخت» رامنځته کېږي.

هلته یو غر دی او په غره کې یوه ډبره ده او له ډبرې څخه یوه چینه رابېږي، او هر شی یو زړه لري، او ټوله نړۍ هم یو زړه لري، او د نړۍ زړه یو پوره بدن لري، چې مخ او لاسونه، او پښې، او داسې نور لري خو د نړۍ د زړه د پښې د ګوتې یو نوک هم د بل هر زړه په نسبت ډېر له عاطفې څخه ډک دی. او هغه غر چې چینه په کې ده هغه د نړۍ یو سر دی، او د نړۍ زړه د نړۍ په بل سر کې دی. او زړه د چینې په مقابل کې پروت دی، او په دوامداره توګه هیله او ارزو لري چې چینې ته راشي او چینه د زړه هیله او ارزو ډېر په شدت سره څرګندوي. زړه همېشه چیغې وهي او غواړي

چې چينې ته راشي، او چينه هم د زړه له پاره
همداسې هيله لري.

زړه اوس دوه کمزورتياوې لري يعنې هغه
شيان چې د ستړيا سبب گرځي؛ يوه دا چې
لمر هغه تعقيبوي اوسوزوي يې (ځکه چې هغه
همېشه هيله کوي چې چينې ته راشي)
او بله د هغه د هيلې کولو او ارزو لرلو، ځکه
چې زړه همېشه د ستر يا تر وروستي ټکي
پورې د چينې هيله او ارزو لري. هغه همېشه
چيغې وهي چې چينې ته راشي، ځکه چې
زړه همېشه د چينې په لوري گوري او چيغې
وهي، «رحم!»، ځکه چې هغه همېشه د
چينې ډېره زياته هيله لري.

کله چې زړه اړتيا لري چې لږ ارام وکړي اوساډ
واخلي يو لوی مرغه راځي او په هغه باندې خپل
وزرونه غوړوي چې هغه له لمر څخه مصون شي.
بيا نو زړه کولی شي چې يو څه ارام وکړي،
خو کله چې هغه ارام کوي هغه بيا هم د چينې
په لوري گوري او په دوامداره توگه د چينې د
لیدلو هيله کوي، خو که هغه د چينې له پاره ډېره
هيله لري ولې چينې ته نه ورځي؟ ځکه سم
چې زړه د هغه غره خوا ته مخه کوي چې چينه
په کې واقع ده هغه نشي کولی چې نور د غره

څوکه وويني. په دې توگه هغه نورنشي کولی چې چينه وويني، او څومره ژر چې هغه چينې ته کتل ودروي، هغه بيا مړ شي، ځکه چې د زړه د ژوند ټول زور يوازې له چينې څخه راوځي.

نو دا چې هغه غره ته مخامخ پروت دی، هغه کولی شي چې د هغه غره څوکه چې چينه په کې پرته ده وويني، خو سم چې هغه د غره خوا ته ځي، هغه نور نشي کولی چې د غره څوکه وويني (ځکه چې د جيگ غره طبيعت همداسې دی. کله چې يو سړی ليرې ولاړ وي، کولی شي چې لوړه څوکه وويني، خو چې ورنژدې شي، بيا نونشي کولی چې لوړه څوکه وويني). له دې امله هغه نشي کولی چې چينې ته په ځير سره وگوري، له دې وېرې چې (خدای مه کړه) هغه مړ شي.

که، خدای مه کړه، زړه مړ شوی وای، ټوله نړۍ به ورانه شوې وه، ځکه چې زړه د هرشي د ژوند زور دی، او څنگه کېدی شي چې نړۍ له زړه پرته پاتې شي؟ په دې توگه، زړه نشي کولی چې چينې ته لاړ شي، هغه يوازې دا کولی شي چې خپل ځان چينې ته مخامخ پرېباسي او (لکه چې مخکې ياده شوه) همېشه چينې ته د ورنگ هيله وکړي او چيغې ووهي.

اوس چينه بېخي وخت نه لري، ځكه چې چينه په وخت كې دننه نه ده موجوده. (په نورو ټكو، چينه ورځې نه لري او نه په نړۍ كې د وخت [تېرېدل] لري، ځكه چې د هغې سويه د نړۍ د «وخت» د سويې په مقايسه ډېره لوړه ده). نو بيا څنگه كېدې شي چې چينه دې په نړۍ كې دوام وكړي؟ (ځكه چې په نړۍ كې هېڅ شى له وخت پرته دوام نه كوي). [البته مونږ وينو چې] يوازنى وخت چې چينه يې لري هغه وخت وي چې زړه په چينه باندې يوه ورځ د يوه سوغات په توگه ولوروي، او كله چې ورځ پاى ته رسېږي، او ورځ نوره نه وي پاتې، بيا به نو چينه هېڅ وخت ونه لري، او چينه به بيا نړۍ [ترك] كړي. او كه چينه نوره پاتې نشي، (خداى مه كړه) زړه به هم مړ شي او (لكه چې مخكې ياده شوه) ټوله نړۍ به (خداى مه كړه) پناه شي.

نو كله چې د ورځې پاى رارسېږي هغوى، زړه او چينه، يو له بل سره د خداى په امانې كوي او يو بل ته بوللې، نظموڼه او سندرې وايي- ډېرې بڼايسته بوللې او سندرې، په ډېره مينه او يو د بل په وړاندې په ډېره هيله، زړه د چينې له پاره، او چينه د زړه له پاره.

د دې ټولو مسؤل د خير ريښتنى سړى دى. د ورځې په بېخي وروستۍ برخه كې، كله چې

[ورځ] پای ته رسېدلو ته نژدې شي (او سم چې ورځ پای ته رسېږي او، لکه چې یاده شوه، چینه هېڅ ورځ نه لري، هغه به مړه شي، او په پای کې به - خدای مه کړه - زړه هم مړ شي، او ټوله نړۍ به ایسته ورانه شي)، نو د خیر ریښتني سړی راځي او زړه ته یوه ورځ ورکوي. زړه ورځ چینې ته ورکوي، او په دې توګه چینه بیا «وخت» ترلاسه کوي (یعنې، ورځ چینې ته دا وړتیا ورکوي چې وجود یې دوام ومومي، او زړه هم په دې توګه دوام مومي، او داسې نور).

اوس کله چې ورځ له هر هغه ځایه چې راځي راورسېږي، ورځ هم په بوللو او ښایسته نظمونو سره چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه په کې وي راځي، او هره ورځ له بلې څخه فرق لري، ځکه چې یکشنبې، او دوشنبې، او داسې نور په کې وي، او بیا د نوې میاشتې لمانځنه او رخصتۍ وي (یعنې د هر څه له پاره چې ورځ رارسېږي، د هغې ورځې ځانګړي نظمونه ورسره وي).

ټول وخت چې د خیر ریښتني سړی یې لري، هغه ټول زما (یعنې د تتله سړي چې دا ټوله کیسه یې کوله) له لارې کېږي، ځکه چې زه ځم او د خیر ټول ریښتني [عملونه] راټولوم، چې د هغو له لارې (لکه چې مخکې یاده شوه) پخپله

«وخت» رامنځته کېږي. (په دې توگه تتله سړی ان له هغه هوښیار سړي څخه هم ډېر هوښیار دی چې لاپې یې وهلې چې هغه د هرې هغې ورځې په څېر روښانه دی چې په گوته کېږي ځکه چې «وخت» پخپله او ورځې یوازې د هغه له لارې، [په داسې حال کې چې] ورځ لکه چې مخکې یاده شوه له سندرو او بوللوسره راځي چې د حکمت او داسې نورو ټول ډولونه په کې وي.) [هغه (تتله) د مینې کولو- مهربانۍ هغه ریښتني عملونه چې «وخت» ترې راوتلی دی ټولوي، او د خیر ریښتني سړي ته یې راوړي، چې هغه بیا یوه ورځ زړه ته ورکوي، او زړه یې چینې ته ورکوي، او له دې لارې ټوله نړۍ کولی شي چې دوام وکړي.]

مونږ وینو چې د خیر ریښتني سړي ما ته دا تصدیق کړې ده چې زه کولی شم چې داسې بوللې او شعرونه ووايم چې د پوهې او حکمت ټول ډولونه لري (ځکه چې لکه چې مخکې یاده شوه د ورځې ټولې بوللې او نظمونه د هغه له خوا دي)، اوس زه دا په تاسو باندې د یوه پوره سوغات، «د واده د وینا سوغات» په توگه لوروم، چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي جوړه وه، او هغوی یو لوی جشن درلود!

څلورمه ورځ

هغوی د هغې ورځې د خوښۍ مراسمو پای ته ورسول او کټ ته سره لاړل. سهارهغوی [جوړې] بیا خاطرې پیل کړې او د هغه سوالگر د لیدو هیله یې کوله چې غاړه یې کړه وه. په همدغه وخت کې هغه ورننوت او ویې ویل، «زه دلته یم» [او داسې نور].

پخوا ما [یوازې] داسې هیله لرله چې تاسو دې زما په څېر اوسئ. اوس یې زه پر تاسو د «واده د یوه سوغات» په توګه لوروم چې تاسو دې زما په څېر شئ. تاسو فکر کوئ چې زما غاړه کړه ده. زما غاړه هېڅ کوروالی نه لري! بلکه زه یوه ډېره سمه غاړه لرم، یوه ډېره ښایسته غاړه. هغه [ځکه] چې په نړۍ کې بخارونه (یعنې د نړۍ بې عقل او مزخرف څیزونه) دي او زه نه غواړم چې خپل هېڅ نفس په دې نړۍ کې وباسم. (نو د هغه غاړه له دې امله کړه ښکارېده چې هغه غونجه کړې وه خو پرې نه ږدي چې د هغه کوم نفس [یعنې د هغه اروا] د نړۍ بخارونو [مزخرفاتو] ته ور ونه وځي). په حقیقت کې زه یوه ډېره ښایسته غاړه لرم، یوه خاصه غاړه. له دې امله زه یو ډېر

ځانگړی غږ لرم. د نړۍ ټول اوازونه چې خبرې نه دي واخلي، زه کولی شم چې په خپل غږ کې د دغو ټولو اوازونو پېښې وکړم ځکه چې زه یوه ډېره خاصه غاړه او غږ لرم.

په دې هکله زه د یوه خاص وطن یوه خاطره لرم. هلته یو وطن دی چې په هغه کې هرڅوک په موسیقۍ (یعنې لوبولو او سندرو ویلو) کې ډېره لویه تجربه لري، او هلته هرڅوک – ان واړه ماشومان – د پوهې په دې برخه کې مشغول دي. هلته داسې ماشوم نشته چې یوه د موسیقۍ آله دې نه غږوي. او د هغه وطن ترټولو کم لاسته راوړونکی د موسیقۍ په پوهه کې په بل وطن کې د موسیقۍ ترټولو لوی استاد وي، او د هغه وطن هوبنیار خلک او پاچا، او سرودغږوونکي ټول د [موسیقۍ] په برخه کې ډېره لویه پوهه لري.

یو وخت د هغه وطن د موسیقۍ استادان سره گډ کېناستل او هر یوه د موسیقۍ په برخه کې د خپلې پوهې لاپې کولې؛ یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موسیقۍ یوه ځانگړې آله وغږوي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې یوه بېله آله وغږوي. په داسې حال کې چې بل بیا د یوې ځانگړې وسیلې په هکله د

خپلې تجربې لاپه وکړه. بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې د موزیک د وسایلو بېلابېل ډولونه وغږوي. ورپسې کس لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې هره آله وغږوي، او یوه لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د آلو په څېر اوازونه وباسي، بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د یوې بېلې وسیلې په څېر اوازونه جوړ کړي. او یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د موسیقۍ د بېلابېلو نورو آلو په څېر اوازونه جوړ کړي. یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د یوه ډول په څېر- بېخي داسې لکه ډول چې وهل کېږي اوازونه وباسي. او یوه بل لاپه وکړه چې هغه کولی شي چې په خپل غږ کې د توپ د ډز په څېر اواز جوړ کړي. او زه هم هلته وم (یعنې هغه کس چې غاړه یې کړه وه او دا کیسه یې کوله). ما په لوړ اواز هغوی ته وویل: زما اواز ستاسو له اوازونو څخه ډېر ښه دی، او دا یې هم ثبوت. که تاسو د موسیقۍ په برخه کې دومره ښه یئ، بیا نو له دوه وطنونو سره مرسته وکړئ.

هلته دوه وطنونه دي، او هغه دوه وطنونه یو له بل څخه زرميله لیرې دي او هلته په دواړو

وطنونو کې، کله چې شپه راځي، هېڅ څوک هم نشي کولی چې ویده شي، ځکه کله چې شپه شي، هرڅوک - سړي، ښځې او ماشومان - فریاد کوي او چیغې وهي ځکه چې د شپې پر وخت هلته سخت فریاد (یعنې د ژړا او فریاد غږ) اورېدل کېږي او په دې توګه هرڅوک: مېړونه، مېرمنې او واړه ماشومان مجبورېږي چې فریاد وکړي، داسې یو حالت وي چې که هلته څوک یوه ډېره واچوي ویلې به شي.

نوتاسو هغو دواړو وطنونو ته داخل شئ، ځکه کله چې هغوی په هغه وطن کې فریاد واورې، لکه چې یاده شوه هرڅوک مجبورېږي چې ماتم وکړي. او په هغه بل وطن کې هم ورته شی پېښېږي. او د دغو دواړو وطنونو ترمنځ زرميله فاصله ده نو که تاسو په موسیقۍ کې دومره ماهريئ، له هغو دواړو وطنونو سره مرسته وکړئ؛ یا، راځئ چې وګورو چې آیا تاسو کولی شئ چې لږ ترلږه د عین اواز پېښې وکړئ (یعنې د هغه فریاد اواز چې هلته اورېدل کېږي).

هوبنډیارانو له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته به مونږ هلته وړولې؟»

هغه وویل، «هو. زه به تاسو هلته بوځم.»

هغوی ټولو تیاری ونيو چې هلته لاړ شي. هغوی لاړل او هلته ورسېدل (یعنې، له هغو دوو وطنونو څخه چې پورته یاد شول یوه ته لاړل). کله چې شپه شوه، بیا د تل په څېر وشول: هغوی ټولو فریاد پیل کړ. هنرپوهانوهم فریاد پیل کړ. (نو هغوی ولیدل چې هغوی نشي کولی چې [له هغه وطن سره] مرسته وکړي). هغه هغوی ته وویل (یعنې هغه کس چې غاړه یې کړه وه هنرپوهانوته وویل) «لږترلږه، ما ته دا ووايي چې د دغه فریاد چې هلته اورېدل کېږي ریښه په څه کې ده- دا شور له کومه راځي؟» هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه «او ته پر دې پوهېږې؟» هغه ځواب ورکړ، «هو، زه پوهېږم».

ځکه چې هلته دوه مرغان دي، چې یو یې نر دی او بل ښځه. او په نړۍ کې د هغوی یوازې یوه جوړه ده، ښځینه یې ورکه شوې ده. هغه د هغې لټون کاوه او هغې د هغه لټون کاوه. هغوی د اوږدې مودې له پاره یو د بل لټون وکړ، تر دې چې هغوی خپله لاره ورکه کړه، نو هغوی ولیدل چې هغوی نشي کولی چې یو بل ومومي. په دې توګه هغوی په هغو ځایونو کې پاتې شول چېرې چې وو او ځانونو ته یې ځالې جوړې کړې. نارینه د دوو وطنونو له جملې څخه یوه ته نژدې یوه ځاله جوړه کړه. هغه د

هغه [يعنې وطن] په خڼگ کې نه وه. يوازې د مرغه اواز نژدې وه، چې له هغه ځای څخه چې هغه په کې ځاله جوړه کړې وه يو کس کولی شوای چې په هغه وطن کې د هغه غږ واوري. همدارنگه هغې هم د هغه بل وطن سره نژدې يوه ځاله جوړه کړه (يعنې، هغه هم بېخي د هغه په خڼگ کې نه وه، يوازې هسې چې له هغه ځای څخه د هغې اواز اورېدل کېده). او کله به چې شپه راوخته، جوړه مرغانو به فرياد پيل کړ، ځکه چې هغه به د هغې په بېلتون فرياد کاوه، او هغې به د هغه په بېلتون فرياد کاوه. هغوی ډېر زيات فرياد وکړ، ډېر په زور او نا ارامۍ سره، او هغه د هغه فرياد اواز دی چې په دواړو وطنونو کې اورېدل کېږي.

د هغه اواز له امله، هغوی ټول ځانونه مجبور گڼي چې فرياد وکړي، او نشي کولی چې ویده شي، (دا خبرې ټولې هغه سړي وکړې چې غاړه يې کړه وه.) خو هغوی په هغه باندې باور ونه کړ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آيا ته به مونږ هلته (يعنې مرغانو ته) بوځې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې تاسو هلته بوځم.»

خو څنگه تاسو کولی شئ چې هلته لاړ شئ
 [هغه پسې وغزوله]؟ چې [ان دلته] تاسو
 نشئ کولی چې د فریاد اواز تحمل کړئ، او
 تاسو ټول ځانونه مجبور احساسوئ چې ماتم
 وکړئ، بیا نو کله چې تاسو هلته لاړ شئ،
 ښکاره خبره ده چې بیا به تاسو ونشئ کولی
 چې د فریاد اواز ته ټینګ شئ.

خو د ورځې په جریان کې یو څوک نشي کولی
 چې هلته خوښي تحمل کړي. ځکه چې هلته
 د ورځې په جریان کې مرغان سره ټولېږي،
 یعنې، په هغه او په هغې ورټولېږي. هغوی
 دوی ته ډاډینه ورکوي او په ډېرې خوښۍ سره
 تسلیت ورکوي. هغوی دوی ته ډاډینه ورکوي
 او دوی ته وایي چې دوی به یو بل پیدا کړي.
 هغوی هلته ډېره خوښي جوړوي، داسې چې
 د ورځې یې څوک خوښۍ ته نشي ټینګېدلی.

اوس د خوښۍ اواز له لیرې ځای څخه نه اورېدل
 کېږي، بلکه یوازې هغه وخت چې څوک هلته
 نژدې راشي. خو د فریاد اواز- له لیرې څخه اورېدل
 کېږي. نو تاسو نشئ کولی چې هلته لاړ شئ.

هغوی له هغه څخه پوښتنه وکړه، «آیا ته
 کولی شې چې [دغه حالت] سم کړې؟»

هغه ځواب ورکړ، «هو. زه کولی شم چې هغه سم کړم، ځکه چې زه کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو اوازونو پېښې وکړم».

سربېره پردې [هغه دوام ورکړ] زه کولی شم چې اوازونه ولېږدوم، یعنې، زه کولی شم چې خپل غږ ولېږدوم، ځکه په هغه ځای کې چې زه یو اواز جوړوم، یو څوک نشي کولی چې اواز بېخي واوري؛ خو یو څوک کولی شي چې له لیرې څخه اواز واوري. په دې توګه زه کولی شم چې د هغې اواز هغه ته ور ولېږدوم. یعنې هغه اواز چې زه په کې د هغې پېښې کوم هغه به هغه ځای ته نژدې راشي چې هغه په کې دی. په ورته ډول، زه کولی شم چې د هغه اواز داسې ولېږدوم چې هغه ته نژدې ورشي. په دې توګه به زه هغوی یو بل ته سره نژدې کړم.

خو څوک دی چې په هغه باندې باور وکړي؟

نو هغه هغوی یوه ځنګله ته بوتلل. او هغوی داسې یو اواز واورېد لکه یو څوک چې یوه دروازه پرانيزي او بیا یې په درز سره بندوي، او یو څوک په یوه توپک باندې ډزې کوي، او یو څوک سپی

بهرلېري چې [ښکار] ومومي. او بيا سپی په
واوړه کې ننوځي.

هغوی دا ټول واوړېدل، او هغوی خواوشا
وکتل، خوهېڅ شی یې هم ونه لید. او نه
هغوی واوړېدل چې له هغه څخه دې کوم
اواز راوځي. (یوازې دا چې هغه، هغه سړي
چې غاړه یې کړه وه، خپل غږ له نورو بېلابېلو
غږونو سره ولېږداوه. هغوی په دې توګه
وپوهېدل چې هغه کولی شي چې د اوازونو
ټول ډولونه جوړ کړي، او کولی شي چې خپل
غږ ولېږدوي.) [د کیسې ویونکي نور څه ونه
ویل، او ښکاره خبره ده چې هغه د کیسې
یوه برخه پرېښوده.]

مونږ ګورو چې زه د هغه وطن په هکله
یوه خاطره لرم، چې زه یو حیرانوونکی غږ
لرم، او (لکه چې مخکې یاده شوه) زه
کولی شم چې په نړۍ کې د ټولو اوازونو
پېښې وکړم. اوس زه دا په تاسو باندې د
یوه پوره سوغات په توګه لوروم، یو «د واده
د وینا سوغات» چې تاسو دې بېخي زما
په څېړنې. هلته ډېره لویه خوښي او لویه
خوشحالي روانه وه.

پنځمه ورځ

په پنځمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی د هغه سوالگر خاطرې پیل کړې چې په ملا کړوپ وه. هغوی ډېره هیله لرله [او ویل یې] «څنگه کولی شو چې مونږ هغه سوالگر چې ملا یې کړوپه وه دلته راولو؟ ځکه چې که هغه دلته وای، ډېر خوند به یې کړی وای.» او بیا هغه راننوت!

هغه وویل «زه دلته یم! زه تاسو ته ستاسو د واده له پاره راغلی یم». هغه هغوی په غېږ کې ونیول او ښکل یې کړل. (هغه هغوی ته وویل) پخوا ما تاسو ته دعا کړې وه چې تاسو دې زما په خبرشئ. اوس زه په تاسو باندې یو «د واده د وینا سوغات» لوروم چې تاسو دې بېخي زما په خبر شئ ځکه چې زه په ملا باندې هېڅ کړوپ نه یم، بلکه زه داسې اوږې لرم چې د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه ځانگړتیا ده، او زه په دې هکله یوه خاطره لرم.

یو وخت هلته داسې بحث کېده چې خلکو په کې لاپې وهلې چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» دغه ځانگړتیا لري. هغوی یو په بل پورې خندل. نورو به چې لاپې یې وهلې چې

هغوی د «وړوکی چې ډېر څه لري» دا ځانگړتیا لري هغوی ته به ښه راغلاست ویل کېده خو د «وړوکی چې ډېر څه لري» په برخه کې زما ځانگړتیا له هغوی ټولو څخه لویه ده.

له هغوی څخه یوه لاپه وکړه چې د هغه مغز د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو اړخ دی، ځکه چې هغه په زرگونو او په لسگونو زروخلکو ته د هغوی د ټولو اړتیاوو، او د هغوی د ټولو چلندونو، د هغوی د ټولو تجربو، او د هغوی د ټولو حرکتونو په پام کې نیولو سره پام کوي. هغه دا ټول په خپل مغز کې ساتي! هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» [یو اړخ] دی ځکه چې یو [واحد] مغز دومره ډېر خلک د هغوی له اړتیاوو او داسې نورو سره ساتي. (په دې توگه هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» په کټگوري کې دی. یعنې یو کوچنی ځای له خپل ظرفیت څخه ډېر څه ترسره کوي، په دې معنی چې په یوه [واحد] مغز کې ډېر خلک لکه چې پورته یاده شوه د هغوی له ټولو ډولونو او داسې نورو سره ځای شوي وي).

خلکو په هغه پورې وخنډل. هغوی په هغه باندې ورغږ کړ «ته هېڅ څوک هم نه یې! او ستا خلک هېڅ څوک هم نه دي!».

یو بل چا غږکړ، «ما په حقیقت کې د «وړوکی چې ډېر څه لري» [یو مثال] لیدلی دی». [هغه زیاته کړه]، یو وخت ما په یوه غره کې مزل کاوه. ما ولیدل چې هلته په غره کې ډېره زیاته اندازه کثافت او ککړتیا وه. زه د هغو په لیدلو حیران شوم چې څنګه په هغه غره باندې دومره ډېر کثافت او ککړتیا ده؟ هلته له غره سره نژدې یو سړی وه. هغه وویل، «دا ټول زما له لاسه شوي دي». هغه هلته په غره کې اوسېږي، او هغه دا ټول کثافت او اضافي مواد چې د هغه له خوراک او څښاک څخه پاتې کېږي په هغه غره کې غورځوي. هغه کثافت او ککړتیا ټول د هغه له لاسه رامنځته شوي دي. له دې امله، دغه سړی یو «وړوکی چې ډېر څه لري» دی، ځکه چې یوه کس دومره کثافت رامنځته کړی دی. او دا هم (د هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» د [پخواني] سړي د [ځانګړتیا] یو مثال دی، د هغه سړي چې لاپه یې کړې وه چې د هغه په مغز کې ډېر زیات خلک، او داسې نور موجود دي).

یوه بل لاپه وکړه چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» کیفیت لري ځکه چې، هغه د یوه داسې وطن یوه ټوټه ځمکه لري چې یوه ډېره زیاته اندازه مېوه تولیدوي. کله چې یو څوک د هغې مېوې مقدار حسابوي چې

هغه وطن يې توليدوي، هغه گوري چې وطن هومره ډېره ساحه نه لري چې هغه مېوه په کې ځای شي. په وطن کې داسې کافي ځای نشته چې مېوه يې نيسي. له دې امله، دا د «وروکي چې ډېر څه لري» يو شکل دی. هغوی هغه څه چې هغه وويل تاييد کړل، ځکه چې دا په روښانه توگه د «وروکي چې ډېر څه لري» يوه بېلگه ده.

يوه بل وويل، دا چې هغه يو ډېر ښايسته باغ لري چې بېلابېلې مېوې او داسې نور شيان لري له دې امله يو زيات شمېر خلک او لويان هلته ورځي او گوري يې ځکه چې هغه يو ډېر ښايسته باغ دی. او کله چې اوړی رارسېږي، [ټول دغه] ډېر، ډېر خلک او لويان هلته ورځي چې هلته خواوشا ته وگرځي راوگرځي. په حقيقت کې هلته په باغ کې په کافي اندازه ځای نشته چې دومره ډېر خلک په کې ځای شي. دا د «وروکي چې ډېر څه لري» يو ډول دی. هغوی [هغو خلکو چې سره گډ ناست وو او غور يې نيولی وه] دا هم تاييد کړه.

يوه بل وويل چې د هغه وينا د «وروکي چې ډېر څه لري» يو مثال دی. هغه د يوه لوی پاچا سکرټر دی، او ډېر زيات خلک پاچا ته راځي.

يو يې راځي چې د پاچا ستاينه وکړي، بل راځي چې له پاچا نه څه وغواړي، او داسې نور. او بې له شکه چې پاچا نشي کولی چې د هغوی ټولې خبرې واورې. زه د هغوی ټوله وينا يوازې په يو څو ټکو کې راټولوم او پاچا ته يې يوازې په يو څو ټکو کې واييم. د هغوی ټوله ستاينه او د هغوی ټولې غوښتنې - هرڅه چې هغوی يې وايي - ټول په کې شامل وي، او په هغو څو ټکو کې وي چې زه يې پاچا ته واييم. په دې توگه زما وينا د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو مثال دی.

يوه بل وويل چې د هغه چوپتيا د «وړوکی چې ډېر څه لري» يو شکل دی، ځکه چې هلته يوه لويه ډله نقدکوونکي او دروغجن خلک دي چې د هغه پر ضد ډېرې زياتې خبرې کوي او دا له دې امله چې خلک په هغه باندې حمله کوي او د هغه پر ضد ډېرې خبرې کوي، او هغه د هغو ټولو چې د هغه په هکله خبرې کوي په چوپه خوله ځواب وايي. دغه [چوپتيا] د ټولو هغو [ښکاره کېدونکو] کميوځواب وايي چې هغوی يې په هغه کې گوري او ټولې هغه اوازې چې هغوی د هغه په هکله جوړې کړې دي. يوازې د هغه په چوپتيا سره هغه د هر څه ځواب وايي. له دې امله د هغه چوپتيا د «وړوکی چې ډېر څه لري» يوه بېلگه ده.

یوه بل وویل چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو مثال دی، ځکه چې هلته یو غریب سړی دی، هغه غریب سړی موند دی، او هغه ډېر غټ دی. او هلته یو ډېر وړوکی سړی دی، او هغه دا غټ غریب ږانده سړي ته لاره ښيي. نو ویلی شو چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو مثال دی، ځکه چې کېدی شي چې موند سړی وښوېږي او ولوېږي، او هغه په لارښوونې سره د ده مرسته کوي نو ویلی شي چې هغه د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو ډول دی، ځکه چې هغه یو وړوکی سړی دی، او هغه له دغه غټ ږانده سړي سره مرسته کوي.

زه (یعنې په ملا کړوپ چې دا کیسه یې کوله) هم هلته وم. ما ورغړ کړ: دغه خبره سمه ده چې تاسو د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه ځانگړتیا لرئ او زه د هغه څه په معنی پوهېږم چې تاسو ټولو وویل (یعنې هغه پوه شو چې د «وړوکی چې ډېر څه لري» [د ځانگړتیا] په هکله له لاپو وهلو څخه د هغوی هدف څه وه).

وروستي کس چې لاپه یې وکړه چې هغه غټ ږانده سړي ته لارښوونه کوي، هغه له تاسو ټولو څخه غټ دی، خو زه له هغه څخه هم ډېر غټ او لوړ یم، ځکه چې هغه چې لاپه

يې وکړه چې هغه غټ رانده سړي ته لاره
 ښيي، د هغه هدف دا دی چې هغه د سپورمۍ
 کړې ته (د هغې په اسماني مدار) لارښوونه
 کوي. له دې امله کېدی شي چې سپورمۍ
 ته «روند سړی» وویل شي، ځکه چې د هغې
 هېڅ رڼا پخپله له هغې څخه نه راوځي. [هغه
 له خپل ځانه هېڅ هم نه لري] او که څه هم
 چې هغه ډېر کوچنی دی اوسپورمۍ ډېره لویه
 ده بیا هم هغه سپورمۍ ته لارښوونه کوي
 او د [سپورمۍ] په وجه ټوله نړۍ کولی شي
 چې دوام وکړي، ځکه چې نړۍ سپورمۍ ته
 ضرورت لري. مونږ بیا گورو چې هغه په ښکاره
 د «وړوکی چې ډېر څه لري» یو صحیح شکل
 دی، خو له «وړوکی چې ډېر څه لري» څخه
 زما [ځانگړتیا] له بل هرچا څخه ډېره لوړه ده،
 او دایې هم ثبوت دی:

هلته داسې یو گروپ وه چې د داسې حقیقت
 پلټنه یې کوله چې هر مخلوق یو سیوری لري،
 او هغه غواړي چې یوازې په هغه ځانگړي
 سیوري کې واوسېږي. نو هر مخلوق په
 سیوري کې خپل ځانگړی ځای لري، ځکه چې
 هر مخلوق د ځان له پاره یو سیوری انتخابوي،
 او هغه به یوازې په هغه ځانگړي سیوري کې
 اوسېږي.

همدارنگه هرمرغه يوه ځانگړې څانگه لري چې هغه غواړي په هغې باندې کېږي - او نه په بله څانگه باندې، اوهر مرغه يوه بېله څانگه لري چې هغه پرې يوازې کېږي، او په بله څانگه باندې نه کېږي. او هرمرغه خپله ځانگړې څانگه لري. د دغه ټکي [په پام کې نيولو] سره، گروپ لټون کاوه چې ايا هغوی کولی شي چې داسې يوه ونه پيدا کړي چې د هغې په سيوري کې ټول مخلوق واوسېږي - چېرې چې ټول مخلوقات وغواړي چې د هغې ونې په سيوري کې واوسېږي، او چېرې چې ټول مرغان وکولی شي چې د هغې ونې په څانگو کې کېږي.

هغوی د خپلو څېړنو له لارې داسې يوه ونه کشف کړه. هغوی غوښتل چې هلته هغې ونې ته ورشي، ځکه چې هلته له هغې ونې سره موجود خوند بې اندازې دی. د مرغانو په شمول ټول حيوانات هلته شته او هېڅ مخلوق هلته له ستونزې سره نه مخامخ کېږي (يعنې هلته شته مخلوق يو بل نه ژوبلوي). ټول مخلوق هلته سره يوځای دی؛ هغوی ټول سره گډ لوبې کوي، او بې له شکه چې ډېره د نېکمرغۍ خبره ده چې څوک هلته له هغې ونې سره نژدې واوسي.

نو هغوی پلټنه پیل کړه چې یو څوک باید چېرې
لار شي چې هلته هغې ونې ته ورسېږي. د
هغوی په منځ کې د مسئلې په سر اختلاف وه،
او د هغوی ترمنځ هېڅ داسې څوک نه وه چې
په دې هکله تصمیم ونیسي، ځکه چې یوه ویل
چې هغوی کولی شي چې شرق خوا ته په
تگ سره هلته ورسېږي، بل ویل چې غرب خوا
ته په تگ سره کولی شي چې هلته ورسېږي.
یوه ویل چې په دې لوري، او بل ویل چې په
هغه لوري، تر دې چې هغوی ونشوای کولی
چې د داسې صحیح لوري په هکله تصمیم
ونیسي چې د هغه له لارې ونې ته ورسېږي.

یو پوه راغی او هغوی ته یې وویل: ولې
تاسو داسې لوری امتحانوي چې د هغه له
لارې تاسو کولی شئ چې ونې ته ورسېږئ؟
لومړی فکر وکړئ چې هغه خلک څوک دي
چې کولی شي چې ونې ته ورنژدې شي
(ځکه چې هرڅوک ونې ته نشي ورتللی).
هرڅوک نشي کولی چې دې ونې ته ورنژدې
شي؛ یوازې هغه کسان چې د ونې د خوی
ځانگړتیاوې ولري کولی شي چې ورشي،
ځکه چې ونه درې ریښې لري: یوه ریښه یې
«ایمان» ده (یعنې که د خدای رضا وي، یو
څوک باید په خدای عقیده ولري، خدای پرې

رحم وکړي)، بله ريښه يې «تقوى» [له خداى نه وېره] ده، او درېيمه ريښه يې «عاجزي» ده (يعنې يو څوک بايد ځان داسې ونه گڼي چې ډېر لوى دى). او «ريښتيا» د ونې تنه ده - يعنې، پخپله ونه حقيقت دى او له هغه ځايه څانگې خپرېږي.

له دې امله، هېڅ څوک نشي کولى چې ونې ته ورنژدې شي مگر دا چې يوڅوک په خپل ځان کې د ونې صفتونه ولري. يعنې، «ايمان» (په خداى عقیده)، «تقوى» (له خداى نه وېره)، «عاجزي» (په دې معنى چې هغه بايد خپل ځان داسې ونه گڼي چې تر ټولو لوى دى) او «حقيقت»، (هوښيارسړي مجلس ته داسې خبرې وکړي). خو په مجلس کې هېڅ چا هم د خوى دغه ډول څانگړتياوې نه درلودې. يوازې يو شمېر خلکو په خپلو ځانونو کې ياد شوي صفتونه لرل، خو د هغوى ترمنځ ډېر لوى يووالى وه (يعنې هغوى يو له بل سره مينه او ملگرتيا لرل). هغوى نه غوښتل چې يو له بله بېل شي، يعنې د هغوى هغه برخه دې ونې ته لاړه شي (چې له پخوا يې د ونې صفتونه لرل) په داسې حال کې چې نور ترې بېرته پاتې شي. هغوى داسې نه غوښتل ځکه چې هغوى ډېر په کلکه سره پيل شوي

او متحد وو. د دې پر ځای هغوی غوښتل چې تر هغه وخته انتظار وباسي چې هغوی ټول مبارزه وکړي او یاد شوي صفتونه ترلاسه کړي، او په دې توګه هغوی ټول وکولی شي چې ونې ته راشي.

هغوی همداسې وکړل. ترهغه وخته پورې یې خپلو هڅو ته دوام ورکړ چې هغوی ټولو یاد شوي کوايف ترلاسه کړل (یعنې هر یوه ترهغه وخته پورې د خپل ملګري انتظار وکړ چې هغوی ټولو کوشش وکړ او صحیح ځانګړتیاوې یې ترلاسه کړې، یعنې چې هغوی ټولو «ایمان»، «هیبت» او داسې نور ترلاسه کړل). وروسته له هغه چې هغوی ټولو دغه ځانګړتیاوې ترلاسه کړې، هغوی ټول [په طبیعي ډول] سره ورته نظریې ته ورسېدل، او ټولو په داسې یوه واحده لاره سره توافق وکړ چې د هغه له لارې ونې ته ورسېږي.

هغوی ټول [هله] روان شول، تر یوه وخته پورې یې سفر وکړ، تر دې چې ویې کولی شول چې له لیرې څخه ونه وګوري. سم چې د هغوی سترګې پر ونه ولګېدې، [هغوی ولیدل چې] ونه په هېڅ ځای باندې نه ده ولاړه ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري. او دا

چې هغه هېڅ ځای نه لري، بیا نو څنگه کېدی شي چې څوک دې ورشي؟ او زه (یعنې په ملا کړوپ چې دا ټوله کیسه یې کوله) هم هلته له هغوی سره وم. ما غږ وکړ او هغوی ته مې وویل: زه ډاډه یم چې زه کولی شم چې تاسو ونې ته راولم، ځکه چې ونه هېڅ ځای نه لري، او په دې وجه چې ونه له فضا څخه لوړه ده (یعنې هغه په نړۍ کې د فضا تر [لوړوالي] ډېره لوړه ده - هغه هېڅ ځای نه لري). په توپیر سره، د «وړوکی چې ډېر څه لري» اړخ بیا هم د فضا په سرحدونو کې دننه پاتې کېږي، ځکه چې په هره بیه هغه لا هم دومره فضا لري چې ډېرڅه لري (یعنې د فضا یوه لږه اندازه چې له هغه څه څخه ډېر څیزونه لري چې باید په کې دننه ځای شي)، خو دغه مفهوم لا هم د فضا [د بعد په واسطه] محدود شوی دی، ځکه چې هغه لا هم [د فضا یوې لږې اندازې] ته اړتیا لري.

او زه (یعنې په ملا کړوپ) په حقیقت کې د «وړوکی چې ډېر څه لري» یوه ځانګړتیا لرم چې په هغه کې هغه کوچنۍ اندازه چې ډېرمقدارساتي د فضا په وروستۍ یا نهایي برخه کې [واقع] ده. له هغه ځای او له لوړ ځای څخه هېڅ فضا وجود نه لري. په دې توګه

زه کولی شم چې تاسو ټول ونې ته چې له «فضا» څخه لوړه ده، انتقال کړم. (ځکه چې په ملا کروپ سړی د «فضا» او له هغه څه څخه چې تر «فضا» لوړ دي د منځګړي رول لري. هغه په حقیقت کې د «وروکی چې ډېر څه لري» یو [ژوندی ثبوت] دی. دا د «فضا» بېخي وروستی برخه ده، او دا له هغه ځای څخه لوړه ده چې هلته هېڅ «فضا» وجود نه لري. په دې توګه په ملا کروپ سړی کولی شي چې هغوی له «فضا» څخه بېل کړي، او له «فضا» څخه پورته یې وېسي).

ما هغوی واخیستل او ونې ته مې انتقال کړل. تاسو ګورئ چې زه یوه خاطره لرم چې زه په ریښتیا سره د «وروکی چې ډېر څه لري» یوه ځانګړتیا لرم. (په دې توګه، هغه داسې ښکاري لکه په ملا چې کروپ وي، ځکه چې هغه ډېر زیات انتقالات کوي، او دا له دې وجې چې هغه د «وروکی چې ډېر څه لري» یو [استازی یا نماینده] دی. اوس زه دا په تاسو باندې د یوه سوغات په توګه لوروم چې تاسو باید بېخي زما په څېر شئ. هلته لویه خوښي او خوشحالي روانه وه.

شپږمه ورځ

په شپږمه ورځ هم هغوی خوشحاله وو. هغوی بیا په دې هیله وو [او ویل یې] چې «څنگه کولی شو چې مونږ هغه کس دلته راولو چې لاسونه یې نه وو؟» دا وخت هغه سړی راننوت او ویې ویل، «زه دغه یم! زه ستاسو د واده له پاره دلته راغلی یم.»

او هغه هم هغوی ته لکه د نورو هغو په څېر خبرې وکړې، او په هغوی باندې وربنکته شو، هغوی ته یې وویل: تاسو فکر کوئ چې زما په لاسونو باندې څه چل شوی دی؟ زما لاسونو باندې هېڅ هم نه دي شوي! زه په رېښتیا سره قوي لاسونه لرم. خبره دا ده چې زه اصلاً په دې دنیا کې له خپلو لاسونو څخه کار نه اخلم، ځکه چې زه د خپلو لاسونو قوت ته د یوه بل کار له پاره اړتیا لرم. او زه په دې هکله د اوبو له کلا نه یوه خاطره لرم.

یو ځل زه له یو شمېر خلکو سره ناست وم. هر یوه د خپلو لاسونو د قوت په هکله لاپې کولې. یوه لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې یو خاص قوت لري، یوه بل وویل چې د

هغه په لاسونو کې یو ځانگړی قوت موجود دی. په همدې ډول نورو هم د خپلو لاسونو د ځواک په هکله لاپې وهلې. یعنې یوه لاپه وهله چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره زور او ځواک لري چې کله چې هغه یو غشي وولي کولی شي چې بېرته یې [هغه ځای ته چې ترې تللی وه] راوگرځوي، ځکه چې هغه په خپلو لاسونو کې دومره ځواک لري چې ان که هغه غشي خوشې کړی وي بیا هم کولی شي چې بېرته یې راوگرځوي، هغه کولی شي چې غشي [مخکې تر دې چې په نښه باندې ولگېږي] بېرته د خپل ځان لور ته راکش کړي.

ما (یعنې هغه سړی چې لاسونه یې نه وو او دا کیسه یې کوله) له هغه څخه پوښتنه وکړه: څه ډول غشي ته کولی شې چې بېرته راوگرځوې؟ ځکه چې غشي خو په لس ډوله دي، او لس ډوله زهر دي. کله چې یو څوک غواړي چې یو غشي وولي هغه یې په یو ډول زهر باندې ککړوي. د زهر ولس ډولونه موجود دي. کله چې یو څوک زهر په غشي باندې لگوي، غشي هم د [زهر ولس ډول له مخې] خرابېږي، او کله چې یو څوک غشي په یوه بېل ډول زهر باندې ککړوي، هغه ډېر

زيان اړوي. په دې توگه د زهرو لس ډولونه دي؛ چې هر ډول يې له بل څخه ډېر قوي دي، يعنې، هغه ډېر زيان اړوي.

هغه پوښتنه وکړه «څه ډول غشي ته کولی شې چې بېرته راوگرځوې؟»

هغه بله پوښتنه وکړه چې – آيا هغه کولی شي چې [يوازې] هغه غشي مخکې له هغه بېرته راوگرځوي چې په نښه شوي شخص باندې ولگېږي که نه هغه وخت هم کولی شي چې بېرته يې راوگرځوي چې هغه په نښه شوی شخص وولي؟ په ځواب کې د هغوی له جملې څخه يوه وويل، «زه کولی شم چې غشي وروسته له هغه هم بېرته راوگرځوم چې يو څوک وولي». [پوښتونکي پوښتنه وکړه]، «خو کوم ډول غشي ته کولی شې چې بېرته راوگرځوې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه کولی شم چې [دا ډول او دا ډول] غشي بېرته راوگرځوم».

هغه ته ما (يعنې بې لاسونو سړي چې دا کيسه يې کوله) وويل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې. دا چې ته نشې

کولی چې له یوه څخه ډېر ډولونه غشي بېرته
راوگرځوې، نوته نشې کولی چې د ملکې د
لور علاج وکړي.

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو
کې داسې قوت لري چې کله چې هغه
[له چا څخه څه] ترلاسه کوي هغه یې
په حقیقت کې [هغوی ته] ورکوي (یعنې
ویل کېدی شي چې د هغه له پاره، پخپله
ترلاسه کول یو د ورکولو عمل دی). هغه یو
نېک انسان دی.

ما له هغه نه پوښتنه وکړه «ته څه ډول خیرات
ورکوې؟»

هغه ځواب ورکړ «زه مې د خپلې گټې په
سلو کې لس یا عشر ورکوم.

نو ما هغه ته وویل، «که خبره داسې وي،
بیا نو ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج
وکړي، ځکه چې ته بالکل نشې کولی چې
د هغې ځای ته ورورسېږې [په دې دلیل چې
ته یوازې په سلو کې لس عشر ورکوې]. ته
کولی شې چې یوازې له یوه دېوال څخه
[چې په هغه ځای باندې چاپېر دی چې د

ملکې لور په کې ده] تېر شې، نو ته نشې
کولی چې هغه ځای ته ورسېږې چې هغه
په کې ده».

يوه بل لاپه وکړه چې د هغه په لاسونو کې
زور دی، ځکه چې په نړۍ کې داسې چارواکي
(يعنې داسې خلک چې مشران دي چې په
يوه ښار يا وطن او داسې نورو باندې واکمني
کوي) شته. هر يو يې حکمت ته اړتيا لري. زه
په خپلو لاسونو کې داسې زور لرم چې کولی
شم چې په يو چا باندې يوازې په لاس لگولو
سره هغه ته پوهه ور وبخښم.

ما له هغه څخه پوښتنه وکړه «ته په خپلو
لاسونو باندې هغه ته څه ډول پوهه وربخښلی
شې؟ ځکه چې لس درجې پوهه وجود لري»
(يعنې لس بېلابېل ډولونه پوهه وجود لري).
هغه ځواب ورکړ چې هغه کولی شي چې يو
ځانگړی ډول پوهه وروبخښي.

نو ما هغه ته وويل، «ته نشې کولی چې د
ملکې د لور علاج وکړې، ځکه چې ته نشې
کولی چې د هغې نبض تشخيص کړې او دا
له دې امله چې لس ډوله نبضونه وجود لري
او ته نشې کولی چې له يو څخه ډېر ډولونه

نبض تشخیص کړې. ته کولی شې چې په خپلو لاسونو باندې یوازې یو ډول پوهه ورکړې».

یوه بل لاپه وکړه چې هغه په خپلو لاسونو کې قدرت لري، ځکه چې هلته یو باد دی او هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو باندې ایسار کړي. هغه کولی شي چې باد په خپلو لاسونو کې ونیسي او په یوه ځانگړي ځواک سره یې بیا رامنځته کړي او د ځواک په یوه مناسبه درجه یې والوزوي. ما له هغه څخه پوښتنه وکړه، «ته څه ډول باد په خپلو لاسونو نیولی شې؟ ځکه چې لس ډوله بادونه وجود لري».

هغه ځواب راکړ چې هغه د باد یو خاص ډول [کولی شي ونیسي].

ما ورته وویل، «ته نشې کولی چې د ملکې د لور علاج وکړې ځکه چې ته نشې کولی چې د هغې نغمې وغږوې. او دا له دې امله چې نغمې په لس ډوله دي، او د ملکې د لور علاج د نغمو له لارې کېږي، په داسې حال کې چې ته نشې کولی چې له یوې څخه ډېرې نغمې ولوبوې».

هغوی پوښتنه وکړه، «ته څه کولی شې؟»

هغه ځواب ورکړ «زه کولی شم چې داسې څه وکړم چې تاسو ټول یې نشئ کولی. یعنې زه کولی شم چې د هرې هغې کټگوري چې تاسو یې په هکله لاپې وکړې نهه [پاتې] برخې چې تاسو نشئ کولی ترسره یې کړئ بشپړې کړم».

په دې هکله یوه کیسه موجوده ده: یو ځل یو وخت یو پاچا وه چې د یوې ملکې د یوې خاصې لور سخته هیله یې لرله. هغه ډېرې هڅې وکړې او پلانونه یې جوړ کړل چې هغه ترلاسه کړي. په پای کې هغه د هغې په ترلاسه کولو بریالی شو، او هغه له هغه سره شوه. یو ځل پاچا خوب ولید چې هغه د ملکې لور په هغه باندې دپاسه ولاړه ده او هغې هغه وواژه. هغه وحشت وهلی پاڅېد، او خوب په ژوره توګه د هغه زړه ته لاره وکړه. هغه د خوب ټول تعبیرونکي وروغوښتل، او هغوی خوب ټکی په ټکی تعبیر کړ، چې خوب به رینښتیا راوځي - یعنې هغه به دی ووژني.

پاچا هېڅ نه پوهېده چې له هغې سره څه وکړي. آیا دی باید هغه ووژني؟ دا کار به هغه

غمجن کړي. آیا دی باید هغه تبعید کړي؟ دا کار به هغه ډېر سخت نا ارام کړي، ځکه چې یو بل څوک به یې ونیسي. په دې کار سره به هغه ډېر زیات خپه شي ځکه چې هغه د هغې د خپلولو له پاره ډېر زیات کوشش کړی دی، او اوس به هغه د کوم بل چا لاس ته ورشي. سربېره پر دې، که دی هغه وشړي او هغه له کوم بل چا سره یوځای شي، بیا به نو خوب بې له شکه ریښتیا شي. هغه به وکولی شي چې دی ووژني، ځکه چې هغه به له یو بل چا سره وي. آیا دی باید هغه له ځان سره نژدې وساتي؟ هغه له خوب نه وډار شو چې نه چې هغه دی ووژني. نو پاچا نه پوهېد چې له هغې سره څه وکړي.

په عین حال کې، د خوب له وجې له هغې سره د هغه مینه ورو ورو په کمېدو شوه. له هغې سره د هغه په مینه کې کمی په دوامداره توګه ډېرېده. همدارنګه د هغې له خوا نه [له هغه سره هم] د هغې د مینې کمی په دوامداره توګه زیاتېده، تر دې چې هغې له هغه څخه کرکه پیل کړه. نو هغه له هغه څخه وتښتېده. پاچا ځواکونه ولېږل چې هغه ولټوي. یو څوک راغی او هغه ته یې حال راوړ چې هغه د اوبو د کلا په چاپېر ګرځی راګرځي، او دا چې

هلتۀ يوه د اوبو کلا ده چې لس دېوالونه لري او يو يې د بل دننه دی، او لس واړه دېوالونه يې له اوبو نه جوړ دي. د کلا فرش چې خلک پرې ځي راځي هم له اوبو نه جوړ دی. په انگر کې يې د مېوې ونې دي – او نور هر څه يې له اوبو نه جوړ دي. او د کلا د ښکلا او عجوالي په هکله ويلی شي چې په دقت سره شرحه کولو ته يې اړتيا نشته، هغه بې له شکه چې يو حيرانوونکی اعجاز دی، ځکه چې ټوله کلا له اوبو نه جوړه ده.

کلا ته څوک هېڅ ننوتلی نشي، ځکه چې ډوبېري، او دا په دې چې ټوله کلا له اوبو نه جوړه شوې ده. د ملکې لور تښتېدلې، هغې کلا ته رسېدلې ده، او هلته له کلا نه دورې وهي.

نو يو چا پاچا خبر کړ چې هغه د اوبو د کلا په خواوشا کې دورې وهي. پاچا له خپل لښکر سره ووت چې هغه راوښيي. کله چې د ملکې لور وليدل (چې پاچا او د هغه لښکر غواړي چې هغه وښيي) هغې پرېکړه وکړه چې کلا ته ورننوځي، ځکه چې هغې د دې په ځای چې پاچا هغه وښيي او له ځان سره يې وساتي غوره گڼله چې غرقه شي. او [هغې

فکر کاوه] چې ښايي داسې يو چانس ترلاسه کړي چې هغه ژوندۍ پاتې شي، او دا چې هغه به وکولی شي چې د اوبو کلا ته ننوځي.

کله چې پاچا وليدل چې هغه اوبو ته منډې وروهي هغه وويل، اوس نو بله لاره نه ده پاتې نو حکم يې وکړ چې هغوی بايد هغه وولي، [ويې ويل] «او که هغه مړه کېږي مړه کېږي به».

هغوی په هغې باندې گزارونه وکړل او ټول غشي چې د زهرو په لسو واړو ډولونو باندې ککړ شوي وو په هغې باندې ولگېدل. هغې، د ملکې لور، د اوبو کلا ته ورمنډه کړه او وردننه شوه. هغه د اوبو د دېوالونو له ټولو دروازو نه تېره شوه، ځکه چې د اوبو دېوالونه دروازې لري، او هغه د اوبو د کلا د لس واړو دېوالونو له ټولو دروازو څخه تېره شوه، تر دې چې هغه په خپله کلا ته ورننوته. هغه هلته پرېوته، او له زور نه بېخي ولوېده او ما (يعنې هغه سړي چې لاسونه يې نه لرل او دا ټوله کيسه يې کوله) د هغې علاج وکړ.

نو هغه [څوک چې نشي کولی] چې په خپلو لاسونو باندې د خير لس واړه ډولونه ترسره

کړي، نشي کولی چې د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شي - ځکه چې هغه به په اوبو کې غرق شي. پاچا او د هغه عسکرو د ملکې لور تعقيب کړه، او هغوی ټول په اوبو کې غرق شول، او ما وکولی شول چې د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېر شم.

اوس د اوبو دېوالونه د سیند خپې دي، چې ځانونه د دېوال په څېر پورته کوي، ځکه چې بادونه د سیند خپې تېله کوي، او هغوی خپې پورته کوي. او خپې، چې لس دېوالونه دي، هلته په دوامداره توګه ودرېږي - داسې چې بادونه هلته خپې نیسي او پورته یې ساتي.

زه د اوبو د کلا له لسو واړو دېوالونو څخه تېرېږم، او کولی شم چې له هغې (یعنې د ملکې له لور نه) د غشو لس واړه ډولونه لیرې کړم، او کولی شم چې د خپلو لاسونو د لس واړو ګوتو په واسطه د نبض لس واړه ډولونه وپېژنم، ځکه چې د یو چا د لس واړو ګوتو څخه د هرې یوې په واسطه یو څوک کولی شي چې د نبض له لسو ډولونو څخه یو ډول احساس کړي، او زه کولی شم چې د نغمې په لسو ډولونو د ملکې د لورعلاج وکړم (ځکه لکه چې یاده شوه د هغې علاج د نغمو په واسطه کېږي).

په دې توگه زه کولی شم چې په ریښتیا سره
د ملکې د لور علاج وکړم. نو وگورئ چې زه
په ریښتیا سره په خپلو لاسونو کې قوت لرم.
اوس زه دا په تاسو باندې د یوه سوغات په توگه
لوروم. هلته ډېره زیاته خوښي او خوشحالي وه،
او هغوی له خوښۍ نه په کالیوکې نه ځایېدل.

کله چې لیکوال د دغې کیسې ویل پای ته
ورسول، هغه زیاته کړه:

د دې کیسې ویل زما له پاره ډېر سخت دي،
خو دا چې ما یې ویل مخکې پیل کړي وو، نو
باید پای ته یې ورسوم.

که زه له دې کیسې پرته په بل څه نه پوهېدم،
زه به بیا هم یو حیرانوونکی اعجاز وم، ځکه
چې دا کیسه یوه ډېره حیرانوونکې عجوبه ده.

د اصلي پلي کوونکي تبصره:

د کیسې پای، یعنې څه چې په اومه ورځ
د بې پښو سوالگر له پاره پېښ شول، او د
کیسې په پیل کې د پاچا د زوی د برخې ادامه،
هغه ونه ویله، نو نتیجه به مونږ [د ورځو تر پایه]
پورې وانه ورو.

پندونه

پیل مرغ شهزاده

یو سلطنتي شهزاده یو وخت لېونی شو او فکر یې کاوه چې له هغه څخه پیل مرغ جوړ شوی دی. هغه ځان مجبور ګانه چې ترمېز لاندې لوڅ کېني، او د پیل مرغ په څېر په هډوکو او د ډوډۍ په میده ګیو کې خوله ووهي. سلطنتي ډاکټرانو د تل لپاره دا هیله له لاسه ورکړه چې هغه دې له دې لېونتوب څخه بېرته ورغېږي، او پاچا په ډېر لوی غم اخته شو.

دا وخت یو حکیم راغی او ویې ویل، «زه د ده د درملنې مسؤلیت پرغاړه اخلم». حکیم خپلې جامې واېستلې او تر مېز لاندې لوڅ د شهزاده ترڅنګ کېناست، او د ډوډۍ په میده ګیو او هډوکو کې یې لاس وهل پیل کړل. شهزاده ترې وپوښتل «ته څوک یې؟ ته دلته څه کوې؟» «او ته؟» حکیم ځواب ورکړ. «ته دلته څه کوې؟» شهزاده وویل «زه پیل مرغ یم»، «حکیم ځواب ورکړ، زه هم پیل مرغ یم»

هغوی د څه وخت لپاره په ګډه په دې ډول کېناستل، تر دې چې په خپلو کې سره ښه ملګري شول. یوه ورځ، حکیم د پاچا خدمتګارانو ته اشاره وکړه چې هغه ته کمیښونه ورواچوي. هغه شهزاده

ته وويل، «ته ولې فكر كوي چې يو پيل مرغ نشي كولى چې كميس واغوندي؟ ته كولى شي چې كميس واغوندي او بيا هم پيل مرغ واوسې» په دې سره هغوى دواړو كميسونه واغوستل.

څه وخت وروسته، هغه بيا هغوى ته اشاره وكړه، او هغوى هغه ته پرتوگونه ورواچول. د مخكې په څېر هغه وويل، «ته ولې فكر كوي چې كه ته پرتوگ واغوندي ته به پيل مرغ ونه اوسې؟»

حكيم دې كار ته ترهغه دوام وركړ چې هغوى دواړه په كاليو بڼه پوره پټ شول. هغه بيا اشاره وكړه، او هغوى ته له مېز څخه منظم خواړه وركول شول. حكيم بيا وويل، «ته ولې فكر كوي چې كه ته بڼه خواړه وخوري ته به پيل مرغ نه گڼل كېږي؟ ته كولى شي هر هغه څه چې زړه دې يې غواړي وخوري او بيا هم پيل مرغ و اوسې» هغوى دواړو خواړه وخوړل.

په پاى كې، حكيم وويل، «ته ولې فكر كوي چې يو پيل مرغ بايد ترمېز لاندې كېني؟ پيل مرغ هم كولى شي چې پرمېز دپاسه كېني.»

حكيم ترهغه دې چلند ته دوام وركړ چې شهزاده بڼه پوره روغ شو.

خزانہ

یوه سړي یو وخت خوب ولید چې په [یوه ځانګړي
ښار کې] تر یوه پله لاندې یوه لویه خزانه ده. نو هغه
[هله] لاړ، او له پله سره نژدې ودرېد، او هڅه یې
کوله چې څرګنده کړي چې څه وکړي. هغه نشوای
کولی چې خزانه د ورځې له مخې ولټوي ځکه چې
هله نورو خلکو په منظمه توګه تګ راتګ کاوه.

یو پولیس چې له هغه ځایه تېرېده ترې پوښتنه
وکړه، «ته څه کوې چې دلته ولاړ یې او فکر کوې؟»
سړي پرېکړه وکړه چې دا به ترټولو ښه وي چې
هغه ته ټوله کیسه ووايي، د هغه مرسته ترلاسه
کړي، او بیا هغوی خزانه سره شریکه کړي. هغه
پولیس ته ټوله کیسه وکړه. پولیس ځواب ورکړ،
«[تاسو خلک] یوازې خوبونو ته اهمیت ورکوئ! ما
هم یو خوب لیدلی وه، او ما هم یوه خزانه ولیده.
هغه په [داسې او داسې یوه ځای] کې وه.»

د هغه د خوب په اړه، پولیس د سړي د ښار
نوم او د سړي نوم ذکر کړل، او داسې یې پای
ته ورسوله، «په خوب کې هلته په تلخونه کې
یوه خزانه وه، خو ته فکر کوې چې [زه دومره کم
عقل یم] چې هلته دې سفر وکړم؟»

نو سړی بېرته کور ته ستون شو، خپله تلخونه
يې وکيندله، او خزانه يې ومونده. هغه وويل،
«اوس زه پوهېږم چې ما لا له پخوا نه خزانه لرله،
خو د دې له پاره چې ويې مومم، ما بايد سفر
کړی وای...»

قېمتي کاني

يو وخت يو سړی وه چې د ژوند لگښت به يې
د خاورې له کيندلو او پلورلو څخه ترلاسه کاوه. يوه
ورځ، چې هغه خاوره کيندله يو قېمتي کاني يې
وموند چې ډېر زيات ارزښت يې درلود. دا چې هغه
د کاني په ارزښت نه پوهېده نو يوه پوه کس ته يې
وروړ چې ارزښت يې ورته معلوم کړي. هغه ده ته
وويل، «په دې وطن کې يې هېڅ څوک هم وس نه
لري. ته بايد د لندن امپراتوري ښار ته سفر وکړې.»

خو هغه يو غريب سړی وه! هغه د سفر
اسانتياوې نه لرلې، نو څه يې چې لرل هغه
يې خرڅ کړل، او کور په کور وگرځېد او پيسې
يې ټولې کړې. په پای کې هغه دومره پيسې
ترلاسه کړې چې کولی يې شوی د سمندر تر
غاړې پورې پرې ورسېږي.

هغه غوښتل چې په يوه کښتۍ کې سپور شي
خونورې پيسې يې نه لرلې، نو هغه کښتيوان ته
ورغی او هغه ته يې قېمتي کاڼۍ وروښود. کښتيوان
سمدلاسه هغه ته په ډېر درنښت سره په کښتۍ
کې د سپرېدلو له پاره ښه راغلاست وويل، او ويې
ويل، «بې له شکه چې ته يو ډېر شتمن او مهم
سړی يې.» هغه ده ته يو د لومړۍ درجې کابين
ورکړ او داسې چلند يې ورسره وکړ لکه هغه چې
د پاچايي کورنۍ سړی وي.

د هغه کابين د سمندر لوري ته يوه لاره لرله،
او هغه هلته کېناست، چې په منظمه توگه يې
قېمتي کاڼي ته کتل او خوند يې ترې اخيست.
هغه به په ځانگړې توگه د خوړو پر وخت دا کار
کاوه، ځکه چې په آرام او خوښۍ سره خواړه
خوړل د هاضمې له پاره ډېر گټور دي.

يوه ورځ هغه کېناست چې خواړه وخورې، په دې
وخت کې الماس د هغه مخ ته پر مېز پروت وه چې
هغه کولی شوی چې خوند ترې واخلي. هغه هلته
ناست وه چې خوب وپوړ. په همدغه وخت کې، د
کابين هلک (په داسې حال کې چې له الماس نه
خبر نه وه) سرمېزي او د خوړو میده گي پورته کړل
او هر څه يې په سيند کې وڅنډل. کله چې سړی
ويښ شو او پوه شو چې څه پېښ شوي دي، دومره

خپه شو- چې ان د لېونتوب تر حده پورې ورسېد. هغه څه کولی شوی؟! کښتیاوان داسې یو قاتل انسان وه چې په دې کې هېڅ شک نه پاتې کېده چې د کرایې د نه ورکولو له امله دې دی ووژني. په دې توګه، هغه خپل چلند ته په خوښۍ سره دوام ورکړ، او داسې یې ښودله لکه هېڅ چې هم نه وي پېښ شوي.

کښتیاوان چې داسې عادت یې اخیستی وه چې هره ورځ به یې له هغه سره د ورځې څو ساعته خبرې کولې، هم په دې ورځ راغی. هغه خپل مورال داسې لوړ وښود چې کښتیاوان پوه نشو چې څه بده پېښه دې شوې وي. کښتیاوان هغه ته وویل، «زه په دې پوهېږم چې ته یو ښه او باوري سړی یې. زه غواړم چې ډېر زیات غنم واخلم او په لندن کې یې خرڅ کړم او ډېره ګټه په کې وکړم، خو زه ډارېږم چې په ما باندې به داسې تور ولګېږي چې د پاچا له خزانو نه مې غلا کړې ده، نو زه به داسې ترتیب ونیسم چې غنم ستا په نوم واخیستل شي. زه به ستا د په تکلیف کېدلو له امله تا ته ښه اجوره درکړم.»

غریب سړي هوکړه وکړه او معامله ترسره شوه، خو سم چې هغه لندن ته ورسېد، کښتیاوان مړ شو. د کښتۍ د غنمو ټول بار د غریب سړي په ملکیت کې پاتې شو، چې ارزښت یې د الماس تر ارزښت ډېر زیات وه.

خرابه دانه

يو پاچا يو وخت خپل لومړي وزير ته چې د هغه
ښه ملگری هم وه، وويل، «زه په ستورو کې
وينم چې هرڅوک چې هره غله دانه چې سړکال
شنه کېږي وځوري هغه به لېونی شي. ستا
مشوره څه ده؟»

لومړي وزير ځواب ورکړ، «مونږ بايد دومره غله
وساتو چې دې ته مو اړتيا پېښه نشي چې د
سړکال د فصل غله وځورو.»

پاچا مخالفت وکړ او ويې ويل، «خو بيا به مونږ
يوازني کسان يو چې روغ به پاتې شو، نور به
ټول خلک لېوني شي. په دې توگه، هغوی به
فکر وکړي چې مونږ لېوني يو. زمونږ له پاره
دا ناشونې ده چې د هرچا لپاره کافي اندازه
غله وساتو. نو مونږ هم بايد د دې کال غله
وځورو، خو مونږ بايد په خپلو تنديو باندې يوه
ښه ولگوو، چې لږترلږه په دې پوه شو چې
مونږ لېوني يو. زه به ستا تندي ته وگورم، او ته
به زما تندي ته وگورې، او کله چې مونږ دغه
ښه وگورو، مونږ به پوه شو چې مونږ دواړه
لېوني يو.»

باران

يو پاچا يو وخت ښكار كولو ته لار، او سفر ته يې د يوه عام سړي په څېر كالي واغوستل، څو خپل كار په ښه ډول ترسره كړي. ناڅاپه يو سخت باران په وړېدو شو- يو سپلاو راغی! د پاچا وزيران يو په يوه لاره لار او بل په بله، او پاچا له سخت خطر سره مخامخ شو. هغه لټون پيل كړ تر دې چې يو ساده غونډې كور يې پيدا كړ. هغه كليوال چې هلته اوسېده هغه پاچا كورته دننه بوت، كالي يې ورته بدل كړل، او هغه ته يې هغه د وربشو خواړه په مخكې كېښودل چې په كوركې يې لرل. هغه بخاري ولگوله او پرې يې ښود چې پاچا له بخاري سره نژدې په هوارو شويو تختو باندې ويده شي.

دا د پاچا له پاره ډېره خوږه او په زړه پورې ولگېده. هغه دومره سترې او ستومانه وه چې داسې يې احساس كړه لكه هغه چې هېڅكله هم داسې خوندور حالت نه وي ليدلی. په دې وخت كې، پاچايي وزيرانو پاچا ولټاوه ترهغه چې په دې كور كې يې پيدا كړ او چې ويې ليدل نو پاچا ويده وه.

هغوی غوښتل چې هغه له هغوی سره يوځای بېرته كور ته ستون شي. پاچا وويل، «تاسو دومره

هم ونه کړل چې ماته نجات راکړئ. تاسو هر یوه منډه کړه چې خپل ځان بچ کړئ، خو دغه سړي زه خلاص کړم. دلته ما تر ټولو خوږه تجربه ولیده، نو دی به ما په خپله بگۍ کې په دغو کالیو کې درولي او همدی به ما زما په تخت باندې کېږي».

یو وخت په یوځای کې یو سړی وه چې د خلکو په دې خبرو به یې باور نه کاوه چې په دوزخ کې داسې ټوکي شیطانان هم شته چې کله کله راځي او خلک به لارې کوي. هلته یوشمېر داسې پېښې شوې هم وې، خو بیا هم دغه کس پرې باور نه کاوه.

یوه شپه یو ټوکي شیطان هغه ته راغی او غږ یې وروکړ چې دباندې وروځي. هغه دباندې ورووت، او شیطان هغه ته یو ښایسته اس چې د خرڅلاو له پاره وه، ورښکاره کړ. هغه اس وکوت او ویې لیدل چې هغه په رښتیا هم چې ډېرښایسته اس دی. هغه پوښتنه وکړه: «په څو یې خرڅوې؟»

شیطان ځواب ورکړ: «په څلور روپۍ»

سړی پوه شو چې د اس قیمت خو لږترلږه اته روپۍ دی. هغه یو اصلي او د ښه ذات اس وه. هغه اس په څلور روپۍ واخیست او فکر یې وکړ چې ښه گټوره معامله یې وکړه.

بله ورځ، هغه اس را واپست چې خرڅ یې کړي. خلک راغلل، او غوښتل یې چې هغه ته د اس په سر یو څه گټه ورکړي. هغه له ځان سره وویل، «ښکاره خبره ده چې که هغوی غواړي چې ماته هغه پیسې راکړي بې له شکه چې هغه د دې دوه برابره ارزښت لري». نو هغه د اس له خرڅولو نه تېر شو.

هغه اس بل ځای ته راوست، او خلک دې ته هم تیار ول چې هغه ته د هغه د غوښتي قیمت دوه برابره ورکړي. هغه له ځان سره وویل، «داسې ښکاري چې د هغه ارزښت د دغې اندازې پیسوله دوه برابره څخه هم ډېر دی».

هغه اس همداسې مخکې راوست راوست تر دې چې د هغه قیمت زرگونو ته ورسېد. هغه بیا هم ونه منله چې په چا باندې یې خرڅ کړي، ځکه چې هر څو به ورته وستول شوې، هغه به تل ویل، «داسې ښکاري چې

د هغه ارزښت د دې دوه برابره دی». په پای کې داسې وشول چې له پاچا پرته بل هیچا د هغه وس نه درلود.

کله چې هغه اس پاچا ته راوست، پاچا هغه ته د اس په بدل کې د ډېرو زیاتو پیسو وړاندیز وکړ، ځکه چې هرچا دا منله چې هغه یو ډېر ښه اس وه خو ان له پاچا سره هم هغه هوکړې ته ونه رسېد، ځکه چې هغه ویل، «داسې ښکاری چې د هغه قیمت تر دې هم ډېر دی». په دې ډول، ان پاچا هم ونشو کولی چې له هغه نه اس واخلي.

هغه پاچا پرېښود او اس یې بوته چې اوبه ورکړي. هغه هلته یو پمپ وموند چې څارویو ته یې اوبه ورکولې. اس سم له لاسه پمپ ته ورټوپ کړ او ورک شو او له منځه لاړ (یعنې هغه ته داسې ښکاره شوه، که نه په حقیقت کې د اس ټوله موضوع یو خیال وه چې ټوکی شیطانانو جوړ کړی وه).

سړي د ورپېښ شوي حالت له امله چیغې پیل کړې، او خلکو چیغې واورېدې او په هغه باندې ورتول شول. هغوی ترې پوښتنه وکړه، «ولې چیغې وهې؟» هغه ځواب ورکړ چې د

هغه اس په پمپ کې ورتوپ کړ. خلکو هغه سخت وواهه ، ځکه چې هغوی فکر کاوه چې هغه لېونی دی. د پمپ خوله ډېره وړه وه. څنگه کېدای شوای چې اس دې په هغه کې ورتوپ کړی وي؟!

هغه پوه شو چې هغوی دی د دې له پاره وهي چې هغوی ته لېونی ښکاري، او ده غوښتل چې له هغه ځای څخه لاړ شي. سم چې هغه تیاری کاوه چې لاړ شي، اس له پمپ نه خپل سر را واېست! هغه بیا چیغې پیل کړې، «آه آه!» ځکه چې هغه داسې خیال وکړ چې د هغه اس هلته دی. خلک بیا د هغه په چاپېر ورتول شول او هغه یې بیا وواهه، ځکه چې هغه د مخکې په څېر بیا لکه د لېوني غوندې کار کاوه.

بیا هغه وغوښتل چې لاړ شي، خو سم چې هغه ځان تګ ته تیاراوه، اس بیا خپل سر له پمپ نه را واېست. هغه بیا لکه د مخکې په څېر چیغې پیل کړې، او خلک پرې ورتول شول او هغه یې یو ځل بیا وواهه.

مرغه

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا وه چې نجومی وه. يو کال هغه [په ستورو کې] وليدل چې که غنم له يوه ټاکلي وخت څخه مخکې لو نشي، ټول غنم به خراب شي او داسې نور. هغه وليدل چې وخت ډېر کم دی.

هغه داسې پرېکړه وکړه چې هغه به لوگرو ته هر ډول اسانتيا برابره کړي او د هغوی ټولې اړتياوې به پوره کړي چې هغوی په پوره آرام سره شپه او ورځ کار وکړي او په دې توگه هغوی پسل تر ټاکلي نېټې مخکې ترلاسه کړي.

خو کارکوونکو له هغوی نه د شوې تمې خلاف کار وکړ، او دومره خوشحاله شول چې په پسل باندې کار کول يې هېر شول. وخت راغی، غنم نه وو رېبل شوي، او هغه ټول خراب شول.

خلک نه پوهېدل چې څه وکړي. هغوی پوه شول چې پاچا به هغوی ته سخت په قهر شي. يوه پوه سړي هغوی ته يو نظر ورکړ چې پاچا له يوه ځانگړي مرغه سره سخته مينه لري. که هغوی هغه ته هغسې يو مرغه وروري، هغه به دومره

خوښ او خوشحال شي چې هغوی ته به هر څه
وبخښي. خو د هغه مرغه نیول ډېر سخت وه، ځکه
چې هغه په هوا کې ډېر جیگ اوسېده. هغوی زینه
نه لرله، او بلې خوا ته وخت هم لږ پاتې وه.

پوه [یوځل بیا] هغوی ته یو نظر ورکړ. دا چې په
هغوی کې سړي ډېر ول، کېدی شي چې یو یې
د بل د پاسه ودرېږي، او دومره لوړ شي چې تر
مرغه پورې ور ورسېږي.

خو هغوی یو له بل سره لانجې پیل کړې، ځکه چې
هر یوه غوښتل چې پاس په سر کې اوسي، داسې
چې ملګري یې ترې لاندې وي. هغوی په خپلو کې
د شخړو له امله هېڅ هم ونشو کولی، تردې چې
مرغه په خپله مخه والوت. پاچا هغوی ته هماغسې
په قهر وه ځکه چې هغوی پسې په وخت ټول نه کړ.

یو ځل یوه پاچا یوه هوسی پسې اخیستې
وه، خو نیولی یې نشوه. پاچایي وزیرانو هغه
ته مخ کړ او ورته ویې ویل، «اعلیحضرته، ځی
چې بېرته وگرځو».

پاچا ځواب ورکړ، «زه باید دغه هوسی ونیسم،
خو هرڅوک چې غواړي چې بېرته وگرځي کولی
شي چې وگرځي».

قنديل

يو وخت يوه زوی خپل پلار پرېښود او ډېرکالونه
په يوه ليرې سيمه کې له نا اشنا خلکو سره و
اوسېد. څه وخت وروسته هغه خپل پلار ته بېرته
ورستون شو. هغه ځان ته په دې مغرور وه چې
يو ښه هنر، چې څنگه قنديلونه جوړ کړي، يې
زده کړی وه. هغه [خپل پلار] ته وويل چې د دغه
هنر ټول [ځايي] استادان وروغواړي چې هغه
ورته خپل هنر څرگند کړي.

د هغه پلار ټول قنديل جوړوونکي راټول کړل چې
هغه وړتيا وويني چې د هغه زوی له نورو سره
د اوږدې مودې د تېرولو پر وخت ترلاسه کړي وه،
خو کله چې زوی هغه ډيوه راواېسته چې هغه
جوړه کړې وه، هغوی ټول پوه شول چې هغه
ډېره زياته بدرنگه وه. ترهغه وروسته پلار هغوی
ته ورغی او له صنعتگرانو څخه يې د هغوی د
رېښتنې نظريې پوښتنه وکړه. هغوی پرته له دې

چې رېښتيا ووايي بل هېڅ لاره نه لرله، او هغه
دا چې هغه کرکه پارونکې وه.

وروسته زوی [خپل پلار ته] په لاپه وويل، «زما د
هنر حکمت دې وليد؟»

پلار ځواب ورکړ چې ټول وايي چې ښکلې نه ده.

زوی ځواب ورکړ، «پر عکس د دغې ډيوې له لارې
هر يوه ته د هغه د کميو په ورپه گوته کولو سره
ما خپل مهارت ښودلی دی. په دغه ډيوه کې ما د
دغه هنر د ټولو ځايي استادانو کمزورتياوې شاملې
کړې دي. ودې نه ليدل چې يوه يې يوه برخه
بدرنگه وگڼله خو بله برخه يې په ښه ډول جوړه
شوې وگڼله. په داسې حال کې چې بل بيا هغه
برخه چې هغه بدرنگه گڼلې وه ښکلې او عجيبه
وگڼله. د هغوی ټولو خبرې سمې دي. څه چې يو
يې بد گڼي بل ته ښه ښکاري، او هغه چې لومړی
يې ښه گڼي بل ته ښه نه ښکاري. ما دغه ډيوه
يوازې له کمزوريو څخه جوړې کړې ده او بس، او دا
د دې له پاره چې هغوی ټولو ته وښيم چې هغوی
کمال نه دی ترلاسه کړی. هريو يوه کمزورتيا لري،
ځکه څه چې د يوه له پاره ښايسته وي هغه د بل
له پاره عيبي دی، خو که زه وغواړم زه کولی شم
چې يوه ډېره ښه ډيوه جوړه کړم.»

دوه ماڼۍ

په يوه ځای کې دوه ماڼۍ دي چې دواړه سره
تقریبا یو ډول دي. خو په یوه کې یو پاچا اوسي
او په بله کې یو غلام. ښکاره خبره ده چې د
پاچا د ماڼۍ او د غلام د ماڼۍ تر منځ یو ډېر لوی
توپیر دی، خو دا شونې ده چې هغه دواړه سره
غلطې شي.

لیک

یو وخت په یو ځای کې یو د پاچا زوی وه چې
له خپل پلار نه لیرې وه او هغه یې ډېر زیات
یادېده. یوه ورځ هغه له خپل پلار څخه یو لیک
ترلاسه کړ چې ډېر پرې خوشحاله شو. هغه
ډېره زیاته علاقه مندي وښوده چې لږترلږه خپل
لاس وغزوي او که له هغې خوا نه هم یو لاس
را اورد شي، دی به یې کلک ونیسي او ښکل
به یې کړي.

زوی بیا داسې سوچ وکړ چې لیک پخپله د پاچا
د لاس لیک دی، نو هغه د پاچا «لاس» دی...

د سپورمۍ له پاره کالي

سپورمۍ لمر ته شکایت وکړ، دعوه یې وکړه چې لمر د ورځې پر وخت او په تاوده موسم کې یو مرکزي رول لوبوي، په داسې حال کې چې هغه [سپورمۍ] یوازې په اوردو، یخو د ژمي شپو کې مهم رول لوبوي. نو لمر چې غوښتل یې چې سپورمۍ ارامه کړي وویل چې د هغې له پاره به یو جوړ کالي وکړي.

ټول لوی او مشهور خیاطان راوغوښتل شول چې د هغې کالي برابر کړي. عادي خیاطانو هم غوښتل چې په دې کار کې برخه واخلي خو ویې ویل، «دا چې هغوی مونږ نه یو غوښتي، نو زمونږ له پاره دا مناسبه نه ده چې لاړ شو».

مشهورو خیاطانو [خپلو په کار گومارونکو] ته وویل چې هغوی نشي کولی چې داسې کالي جوړ کړي چې برابر وي، ځکه چې ځینې وختونه سپورمۍ وړه وي او ځینې وختونه لویه، له دې امله دا ناشونې ده چې د هغې اندازه دې معلومه شي.

بيا عادي خياطان راغلل او ويې ويل چې هغوی
کولی شي چې د هغې اندازه معلومه کړي او د
هغې له پاره کالي جوړ کړي، خو هغوی ته وويل
شول، «لوی خياطان چې دا کار نشي کولی، نو
تاسو څنگه کولی شئ چې ويې کړئ؟»

يو ډول مرغه

په نړۍ کې يومرغه دی چې په خپل ډول کې
يو پيدا شوی دی. کله چې هغه زړېږي هغه
کمزوری کېږي. کله چې هغه په خپله کمزورۍ
پوهېږي يوه ټاکلې غره ته ورالوزي چې هلته
هغه د ډول ډول خوږبويه بوټو څوکري ټولوي او
د خالي جوړولو له پاره ترې کار اخلي. هغه
تر هغه وخته پورې په خاله کې کېږي چې
داسې احساس کړي چې قوت يې بېرته
وروگرځېد. هغه بيا الوزي او ترټولو لوړو ځايونو
پورې الوت کوي تر دې چې د لمر تر بېخه پورې
ورسېږي. لمر هغه سوزوي، او هغه سمندر ته
رالوېږي او په کې ډوبېږي. سمدلاسه وروسته
همداسې يو بل مرغه پيدا کېږي چې د هغه
ځای نيسي.

مرغی او هگی

یوه ځانگړې مرغی ډېرې هگی اچوي، دا دومره ډېرې وي چې هغه په هېڅ ډول نشي کولی چې ټولې یې وټومبي او بچي ترې وباسي، نو خدای پاک هغې ته داسې یو حیواني شعور ورکړی دی چې خپلې هگی په پټه د بلې مرغی په ځاله کې ږدي. بیا هغه خپلې هگی په یوه بله ځاله کې ږدي، او همداسې پسې ځي.

نورې مرغی نه پوهېږي چې هگی د هغوی خپلې نه دي، نو هغوی یې ټومبي تر دې چې هغوی بچي وزېږوي. او دغه [ځانگړې] مرغی یو شمېر هگی د خپل ځان له پاره اخلي، او پخپله پرې کېني تر هغه چې بچي وزېږوي.

وروسته بیا مرغی له خپلو بچیانو سره الوزي، او ترهغه وخته پورې چغېږي چې ټول هغه مرغان چې په نورو ځایونو کې زېږېدلې وي دغه اواز وپېژني. د هغوی پام مرغی ته وراوړي او سم دلase هغې ته ورگرځي. دا چې په واقعیت کې هغوی د هغې اولادونه وي نو هغوی هغې ته ورگرځي.

مېلمه

د رخصتۍ په شپه، د شمو له بلولو نه وروسته،
یوه مېلمه د کور له څښتن نه مېلمه پالنه
وغوښته. مېلمه له خپل کوربه څخه پوښتنه
وکړه، «ته د ژوند خوری څنگه گټې؟»

هغه ځواب ورکړ، «زه مې له ملکیت څخه منظم
عايد نه لرم، بلکه زه د ژوند د خرڅ ترلاسه کولو
له پاره سفر کوم».

نو مېلمه له هغه نه پوښتنه وکړه، «ته کوم
[سپېڅلي کتابونه] لولې؟» او هغه ځواب ورکړ.

هغوی دومره مخکې لاړل چې خبرې اترې یې د
زړه حساسو موضوعاتو ته ورسېدې. کوربه داسې
هیله وکړه چې که د سپېڅلتیا یوه لوړه مرتبه یې
ترلاسه کړې وای. مېلمه هغه ته وویل، «زه به له تا
سره درس ووايم» او کوربه حیران شو [چې هغه د
ده د ذهن په حال څنگه پوه شو]. هغه داسې گومان
وکړ چې د هغه مېلمه یو روحاني شخص دی، خو بیا
یې دغه تصور پرېښود، ځکه چې هغه ولیدل چې
هغه له ده سره د یوه عادي شخص په توگه خبرې
کولې. سمدلاسه [د نا اشنا شخص په سپېڅلتیا

باندې] د هغه عقیده بیا کلکه شوه، اوهغه ته یې په «پیرصیب» سره خطاب کول پیل کړل.

ده هغه ته وویل، «ترټولو مخکې، زه غواړم چې ته ما پوه کړې چې زه څنگه خپل ځان سم کړم او تاته لکه څنگه چې مناسب وي هاغسې درناوی وکړم. په دې کې شک نشته چې زه به هېڅکله هم له تاسره (خدای مه کړه) سپک چلند وکړم خو په مناسبه اندازه د درناوي کولو ته پام کول هم سخت دي، نو زه غواړم چې ته ماته وښیې چې ستا درناوی په څه ډول وکړم».

هغه ځواب ورکړ، «اوس زه وخت نه لرم. زه به کوم بل وخت له تاسره وگورم او دا لارښوونه به درته وکړم، اوس باید زه لاړ شم».

هغه وویل، «زه غواړم چې ته راته دا هم ووايي چې: زه باید ترکوم ځای پورې تا بدرگه کړم».

مېلمه ځواب ورکړ، «له دروازي څخه دباندې ځای پورې».

کوربه له ځان سره فکر وکړ، «زه څنگه کولی شم چې له هغه سره بهر لاړ شم؟ دا وخت خو مونږ له نورو خلکو سره یو، خو که زه له هغه سره

یوازې بهر لار شم، څوک پوهېږي چې هغه څه
ډول مخلوق دی؟»

مېلمه له هغه نه پوښتنه وکړه چې ولې هغه
ژور سوچ کاوه، او هغه ځواب ورکړ، «زه ډارېږم
چې له تا سره بهر وځم».

مېلمه هغه ته وویل، «ته پوهېږي چې زمونږ د زده
کړې مجلس په لوړه سويه وه؛ ان که ما غوښتل
چې په تا باندې څه وکړم، چا به مې مخه نیولې
وه؟» نو هغه له هغه سره له دروازې څخه ووت.

بیا هغه ناڅاپه هغه ونيو او ورسره والوت. سړی
یخ نیولی وه، نو مېلمه یو کالی ورواخیست
او هغه ته یې ورکړ، ورته ویې ویل، «دا کالی
واخله، په کار به دې شي؛ ته به خواږه او اوبه او
ټول ښه څیزونه ولرې، او ته به په خپل کور کې
واوسېږې». او هغه له هغه سره والوت.

په همدغه وخت کې، هغه وکتل او ویې لیدل
چې هغه په خپل کور کې دی! هغه نه غوښتل
چې په خپلو دې حسونو باندې باور وکړي چې
هغه په ریښتیا سره په خپل کور کې دی، خو
هغه ولیدل چې هغه له خلکو سره خبرې کولې،
او د نورکله په څېر یې خورل او څښل. او بیا هم

کله به چې هغه خپل ځان ته بیا وکتل، وبه یې لیدل چې، هغه د مخکې په څېر الوت. هغه بیا وکتل، او ویې لیدل چې په کور کې دی؛ هغه بیا ولیدل، او ویې کتل چې په الوت کې دی. دا کار د بنایسته وخت له پاره همداسې روان وه.

وروسته، مېلمه هغه د دوو غرونو ترمنځ په یوه دره کې ښکته کړ. هلته هغه یو کتاب وموند چې د نړۍ د پیدایښت د ډېرې پخوانۍ الفبا لیکونه په کې وو. په کتاب کې د کښتو رسمونه وه، او په کښتو کې دننه په خپله د کښتو لیکونه وو. د دغو لیکونو په کارولو سره به یو چا کولی شوای چې کښتۍ گانې جوړې کړي. هغه ډېره زیاته هیله لرله چې دغه کتاب ولولي. په داسې حال کې چې دا حالت روان وه هغه وکتل او ویې لیدل چې هغه په کور کې دی. هغه بیا وکتل، او چې ویې لیدل نو هغه [په دره کې] وه.

هغه تصمیم ونيو چې په یوه غره باندې وروخېژي؛ چې ښایي څه ابادي ومومي. سم چې هغه غره ته مخه کړه یوه د سرو زرو ونه یې ولیده چې څانگې یې د سرو زرو وې. له څانگو نه کښتۍ راخوړندې وې، او دا داسې کښتۍ وې لکه په کتاب کې چې ښکارېدې. په کښتو کې دننه نور وسایل وو، چې په هغو باندې یو چا کولی شوی چې کښتۍ جوړې کړي.

هغه غوښتل چې [له ونې څخه] کښتی راواخلي خو نه یې شوی کولی ځکه چې هغه د تاو راتاو څانگو په تاوونو کې نغښتې وې. بیا هغه وکتل، او چې ویې لیدل نو هغه په کور کې وه.

دا د هغه له پاره حیرانوونکي وو، دا پېښه چې په یوه لحظه کې هغه دلته وه، او په بله لحظه کې هلته. هغه غوښتل چې په دې هکله خلکو ته ووايي، خو څنگه یې کولی شوی چې نورو ته داسې یوه نه د باور وړعجوبه تشریح کړي؟ په داسې حال کې چې په دې هکله یې فکر کاوه، هغه [د خپل کور] له کړکۍ نه بهر وکتل او مېلمه یې [بیا] ولید. ده له هغه نه وغوښتل چې دننه ورشي. مېلمه وویل، «زه اوس وخت نه لرم، ځکه زه ځم چې تا وگورم».

هغه ده ته وویل، «دا ما ته بهخي د عجوبې په څېر ښکاري. زه خو دلته یم، دا نو څه معنی چې ته ځې چې ما ووينې؟»

هغه ځواب ورکړ، «په هغه شېبه چې تا ومنله چې له ما سره لاړ شې او له دروازې ایسته زما ملگرتیا وکړې، ما ستا عالي اروا واخيسته او د جنت د ټيټ پور په کاليو کې مې ونغښته، خو ستا ټيټه اروا او روح له تا سره پاتې شول. نو کله چې ته خپل فکرونه په هغه ځای پورې وتړې، ته هلته

يې، او د هغه ځای په واسطه نوراني يې. او کله چې ستا ذهن دلته راگرځي، بيا نو ته دلته يې».

زه نه پوهېږم چې هغه د کومې دنيا دی، خو دې کې شک نشته چې هغه د يوې ښې دنيا دی. او هغه لا تر اوسه هم نه دی پوره شوی، پای ته نه دی رسېدلی.

يوه د باور كيسه

يو وخت په يو ځای کې يو پاچا وه، هغه خپل ځان ته وويل، «څوک تر ما لږ اندېښنې لري؟ زه له ښو پرته بل هېڅ نه لرم او سربېره پر دې، زه يو پاچا او واکمن يم.»

پاچا پرېکړه وکړه چې په دې برخه کې پلټنه وکړي. هغه د شپې وگرځېد او د کورونو تر شا ودرېد چې هغه څه چې خلکو ويل واوري او معلومات ترلاسه کړي. هغه د هرچا اندېښنې واورېدې. يوه سړي د خپلې هټۍ په برخه کې ستونزې لرلې. بيا هغه يوه بل کور ته لاړ، هلته هغه واورېدل چې سړي

ستونزې لري او غواړي چې په پاچايي محكمه كې د ملاقات له پاره وخت واخلي. په دې توگه، هغه د هرچا شكايټونه واورېدل.

بيا هغه يو ډېر ټيټ كور وليد چې په ځمكه كې دومره ټيټ وه چې كركۍ يې بېخي د ځمكې په سر وې. د هغه بام زمبېل شوی او وران وه. دننه هغه يو سړی وليد چې ناست وه او خپل رباب يې غږاوه خو هغه بايد په ټينگه غوږ نيولی وای چې هغه اواز واورې. سړی ډېر زيات خوشحاله وه. هغه يوه كاسه خواړه او يو څښاك لرل چې په مخكې يې ايښي وو. څښاك [قېمتي] وه او خواړه په ترتيب سره د هغه په مخكې ايښي وو. او هغه ډېر خوښ او خوشحاله وه او هېڅ اندېښنې يې نه لرلې!

پاچا كور ته ورننوت او پوښتنه يې وكړه چې سړی څنگه ژوند تېروي او سړي ځواب وركړ. پاچا هغه څښاك او بېلابېل خواړه چې د سړي په مخكې ايښي وو وكتل او هغه د هغه په مخ كې موجوده خوښي وليده. سړي پاچا وروباله چې د هغه په څښاك كې برخه واخلي، او هغوی دواړو په شريكه د زړه له تله په خوښۍ څښاك وكړ، پاچا هم څښاك وكړ.

پاچا پرېووت چې ویده شي. هغه پوه شو چې
سړی پوره خوشحاله وه، او هېڅ اندېښنې نه
لري. سهار پاچا پورته شو، او سړی هم پورته
شو او له پاچا سره ملگری شو.

پاچا پوښتنه وکړه، دا شیان دې له کومه کړي
دي؟

سړي ځواب ورکړ، «زه یو مستري یم. زه کولی
شم چې هرڅی چې مات وي هغه جوړ کړم.
زه نشم کولی چې کوم څه جوړ کړم، بلکه زه
کولی شم چې داسې شیان بیا جوړ کړم چې
مات شوي وي. زه سهار وځم او بېلابېل شیان
جوړوم. کله چې زه پنځه یا شپږ روپی ترلاسه
کړم دا خواږه او اوبه پرې اخلم.»

کله چې پاچا دا واورېدل، له ځان سره یې وویل،
«زه به هغه خراب کړم.» پاچا کورته ستون شو
او داسې یو فرمان یې صادر کړ چې که د چا
څه خراب وي، بل چاته یې باید د جوړولو له پاره
ورنه کړي. یا یې باید پخپله ترمیم کړي یا بل نوی
شی واخلي.

بل سهار مستري بهر ووت او هڅه یې پیل کړه
چې شیان د جوړونې له پاره وگوري. هغه ته

وویل شول چې پاچا فرمان صادر کړی دی چې
هېڅ شی دې د جوړولو له پاره نورو ته نه ورکول
کېږي. هغه پوهېده چې دا د هغه له پاره بد وه،
خو هغه په خدای یقین درلود.

هغه یوڅه وخت وگرځېد ترهغه چې یو شتمن
سړی یې ولید چې لرګي یې پرې کول. مستري
پوښتنه وکړه، «ته ولې لرګي پخپله پرې کوې؟
آیا دا کار ستا له شان او شوکت نه ټیټ نه دی؟»

سړي ځواب ورکړ او ویې ویل، «ما هڅه وکړه
چې څوک پیدا کړم چې لرګي راته پرې کړي، خو
هیڅوک مې پیدا نه کړ، نو مجبور شوم چې په
خپله یې پرې کړم.»

مستري ځواب ورکړ، «ما ته اجازه راکړه چې زه
درته لرګي پرې کړم.»

هغه لرګي پرې کړل، او شتمن سړي هغه ته
یوه روپی ورکړه. هغه ولیدل چې هغه بریالی
وه، نو هغه نور لرګي پرې کړل، تر دې چې
شپږ روپی یې وگټلې. هغه پیسې واخیستې
او د ځان له پاره یې پرې خواړه واخیستل.
او خواړه یوه خوبښي وه! یو ځل بیا هغه ډېر
خوشحاله شو.

پاچا بيا په هغه شپه بهر ووت او د مستري له کړکۍ څخه بهر ودرېد چې وگوري چې څه روان دي. هغه وليدل چې مستري ناست دی او خواړه او اوبه يې په مخکې ايښي دي، او ډېر خوشحاله دی. پاچا دننه ورننوت، او بيا هم د تېر په څېر کار وشو. هغوی بيا لارل چې د تېرې شپې په څېر ویده شي، او سهار سړی پورته شو او له پاچا سره روان شو.

پاچا پوښتنه وکړه، «تا خواړه له کومه پيدا کړل؟
پيسې دې چېرې وگټلې؟»

مستري ځواب ورکړ، «زما همېشنى کار دا وه چې شيان مې ترميمول، خو پاچا يو قانون وضع کړى دى چې هېڅ شى بايد د بياجوړونې له پاره بل چاته ورنه کول شي. نو ما لرگي مات کړل او په دې توگه مې دومره پيسې ترلاسه کړې چې زما اړتياوې يې راپوره کړې.»

د مستري له پرېښودلو څخه وروسته، پاچا يو فرمان صادر کړ چې دا منع ده چې څوک دې د لرگيو د ماتولو له پاره ونيول شي. او په دې توگه، کله چې هغه خپل مشتري ته راغى چې لرگي مات کړي، مشتري يې ورته وويل چې پاچا داسې يو بنديز لگولى چې نه پرېږدي چې يو

څوک دې د بل چا لرگي پرې کړي. هغه له دې
امله اندېښمن شو، ځکه چې هغه پیسې نه
لرلې، خو په خدای یې یقین درلود. هغه یوڅه
وخت وگرځېد، او یو سړی یې ولید چې خپله د
څارویو غوځله پاکوي.

هغه پوښتنه وکړه، «ستا په خبر یو څوک ولې
باید یوه غوځله پاکه کړي؟»

سړي ځواب ورکړ، «ما هره خوا ولټوله، خو
هېڅوک مې پیدا نه کړ چې راته پاکه یې کړي،
نو پخپله مجبور شوم چې پیل یې کړم».

مستري ځواب ورکړ، «اجازه راکړه چې زه یې
درته پاکه کړم.»

هغه دننه ورغی او غوځله یې پاکه کړ. وروسته
سړي هغه ته دوه روپۍ ورکړې. هغه یو څو نورې
غوځلې هم پاکې کړې او خپلې شپږ روپۍ یې
وگټلې. هغه خپل ټول خواړه وپېرودل او کور ته
ستون شو. او خواړه یوه خوښي وه! او هغه
ډېر خوشحاله وه.

پاچا بیا بهر ووت چې وگوري چې څه پیښ
شوي دي، او بیا یې هغه خوښ ولید. پاچا بیا

ورننوت او شپه يې تېره کړه، او سهار، مستري يوځل بيا پاچا بدرگه کړ. د تېر په څېر، پاچا له هغه څخه پوښتنه وکړه چې هغه پيسې څنگه ترلاسه کړې دي، او هغه د هغه څه په هکله چې ترسره کړي يې وو معلومات ورکړل. پاچا بيا يو فرمان صادرکړ چې هيڅوک نشي کولی چې د بل چا د څارويو غوډله د اجورې په بدل کې پاکه کړي.

سهار مستري بهر ووت چې غوډلې پاکې کړي، خو هغه ته وويل شول چې پاچا په دغه ډول کار باندې بنديز لگولی دی. دا چې هغه ډېر انتخابونه نه لرل، نو مستري د جگړې د چارو وزارت ته لاړ او په پوځ کې يې خپل نوم ورکړ.

يو شمېر عسکر د حکومت له خوا په زور سره په نظام کې شاملول کېږي په داسې حال کې چې نور بيا د معاش په مقابل کې په کار گومارل کېږي. نو مستري خپل ځان د يوه تنخاخواړه عسکر په توگه په کار وگوماره، خو د تقرر له مدير سره يې يو شرط وتاړه چې هغه به يوازې د لنډ وخت له پاره له هغوی سره کېږي او دا چې هغه ته به هر سهار اجوره ورکول کېږي. هغوی هغه ته د هغه يونيفورم ورکړ، يوه توره يې ورکړه او خپلې پوستې ته يې ولېږه.

د شپې پر وخت، وروسته له هغه چې هغه خپلې دندې ترسره کړې، خپل یونیفورم یې یوې خواته کېښود، او په خپل معاش یې د ځان له پاره خواړه وپېرودل او کور ته لاړ. او خواړه یوه خوبښي وه! او هغه ډېر خوشحاله وه.

پاچا د هر وخت په څېر بهر ووت چې وگوري چې څه حال دی. هغه ولیدل چې د مستري په مخکې هر څه په ترتیب سره ایښي دي، او هغه د تل په څېر ډېر خوشحاله دی. پاچا کور ته ورننوت او شپه یې لکه د تېرپه څېر له هغه سره تېره کړه. هغه بیا پوښتنه وکړه چې څه حال یې دی، او مستري هغه ته ټوله کیسه تېره کړه. پاچا مسؤل مامور راوغوښت او ورته ویې ویل چې هغه باید په دغې ورځ خزانې ته هېڅ لاس ورنه وړي چې چاته ترې څه ورکول شي.

په بل سهارهغه له مامور څخه غوښتنه وکړه چې هغه ته د هغې ورځې اجوره ورکړي، خو مامور رد کړه. هغه په خفگان سره پوښتنه وکړه، «آیا مونږ داسې هوکړه نه وه کړې چې ته به ماته هره ورځ اجوره راکوې؟» مامور ځواب ورکړ چې پاچا امر کړی دی چې په هغې ورځ دې هیچا ته هم اجوره نه ورکول کېږي.

مستري عذر او زاری وکړې، خو هېڅ يې ترلاسه نه کړل. مامور ورته وويل، «سبا ته به زه تا ته د دوو ورځو معاش درکړم، خو نن ناشونې ده چې اجوره درکړم».

نو مستري څه وکړل؟ هغه له خپلې تورې څخه تېغ راواېست، او پرځای يې د لرگي يوه ټوټه داسې ولگوله چې له بهر نه يې فرق نه کېده. هغه بيا د تورې تېغ په گرو ورکړ او د تل په څېر يې خپل خواږه وپېرودل. او خواږه، يوه خوښي وه او هغه ډېرخوشحاله وه!

پاچا بيا راوگرځېد، او ويې ليدل چې مستري د تل په څېر خوښ دی. هغه د ليدنې له پاره راغی، شپه يې تېره کړه، او له هغه څخه يې پوښتنه وکړه چې څه حال دی. مستري هغه ته ټوله کيسه وکړه، چې څنگه هغه مجبور کړای شو چې د تورې تېغ له لاستي څخه وباسي او په گرو يې ورکړي او خواږه پرې راوښيي. هغه وويل، «کله چې ماته د تېرې ورځې معاش راکول شي زه به تېغ بېرته واخلم او د لاس وهنې له کومې نښې پرته به يې بېرته جوړ کړم. زه کولی شم چې هرڅه جوړ کړم! چې پاچا ته به هېڅ تاوان ونه رسېږي»

پاچا خپل حرم ته ستون شو او د تقرر مدير يې ور وغوښت. هغه وويل، «هلته يو مجرم وه چې په مرگ محكوم شوی وه. هغه مستري چې د يوه اجير په توگه يې کار پيل کړی دی راوغواړه، او حکم ورته وکړه چې د بندي سر پرې کړي».

مدير مستري وروغوښت او پاچا ته يې ور وست. پاچا بيا خپلو ټولو وزيرانو ته حکم وکړ چې راشي او د ټوکې سيل وکړي، هغوی ته يې وويل چې د هغه يوه عسکر د خپلې تورې تبغ د لرگي په يوه ټوټه بدل کړی وه.

مستري خپل ځان د پاچا په وړاندې حاضر کړ، په خاورو پرېوت، او پوښتنه يې وکړه، «اعليحضرته، ولې تا زه راوغوښتم؟»

پاچا ځواب ورکړ، «چې د يوه مجرم سر پرې کړې».

مستري عذر او زاری وکړې او ويې ويل، «خو ما هېڅکله هم يو سړی نه دی وژلی! هيله ده چې کوم بل څوک ولېرې چې دا کار وکړي».

پاچا ځواب ورکړ، «ته، او يوازې ته بايد اوس حکم ترسره کړې».

مستري پوښتنه وکړه، «آيا قضيه په ريښتيا هم روښانه ده؟ ښايي دا خبره پوره يقيني نه وي چې هغه دې د وژنې وړ وي. ما هېڅکله هم په خپل ژوند کې څوک نه دی وژلی. څنگه کېدی شي چې زه داسې يو څوک ووژنم چې هغه ان د وژلو وړ نه وي؟»

پاچا ځواب ورکړ، «په دې کې هېڅ داسې پوښتنه نشته چې هغه دې د مړينې وړتيا ونه لري. د هغه محاکمه وشوه او مجرم وپېژندل شو. ته او يوازې ته بايد اوس هغه ووژنې.»

مستري وليدل چې هغه نشي کولی چې پاچا له خپلې خبرې نه وگرځوي. هغه اسمان خوا ته وکتل او ويې ويل، «لويه خدايه، ما په خپل ژوند کې هېڅکله هم څوک نه دی وژلی. که دغه سړی د مرگ وړ نه وي، زما د تورې تېغ د لرگي وگرځوي!»

په دې توگه هغه خپله توره راواېسته، او هرچا وليدل چې تېغ د لرگي يوه ټوټه وه. ټولو هغو کسانو چې هلته حاضر وو ټوکې ته وخندل. پاچا پوه شو چې مستري څومره ښه سړی دی، او هغه يې په ارام سره کور ته ولېږه.